

SÜRELİ SİYASİ-TEORİK DERGİ

KOMÜN

☆ EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞME İÇİNDE
**TÜRKİYE'NİN YERİ
VE
KÜRDİSTAN**

☆ 1 MAYIS COŞKUyla KUTLANDI

☆ SUPHİ'DEN KAYPAKKAYA'YA
ULUSAL SORUN

☆ BİRLİK SÜRECİNDE BÜYÜK ADIM

☆ SOSYALİST PARTİ ELEŞTİRİSİ

NİSAN—MAYIS 1992 YIL: 3 SAYI: 18 FİYATI: 5.000 TL. (KDV DAHİL)

K O M Ü N

Nisan—Mayıs 1992, YIL: 3, SAYI: 18,

FİATİ: 5.000 TL. (KDV DAHİL)

Hasat Yayıncılık Adına Sahibi

Av. Ahmet H. KIRIM

Sorumlu Yazışları Müdürü

Turhan ÇELİK

Yayın Yönetmeni

Nesimi KESEN

Dizgi

Hasat Dizgi

Basım

Aydınlr Matbaacılık

Yönetim Yeri ve Adresi

İnkilap Cad. Öktem Apt. No : 21/3

Aksaray/ İSTANBUL

TEL: 589 37 83

Kartal Temsilciliği

Hamam Sok. No: 57, Kat: 3, Büro: 9

Kartal/ İSTANBUL

Banka Hesabı

Av. Ahmet H. KIRIM Akbank Bahçelievler

Şub. Hesap No: 136.2 A00-03

İlan Koşulları

Arka kapak..... 400.000

Kapakıçı..... 340.000

Tam sayfa..... 240.000

1/2 sayfa..... 120.000

1/4 sayfa..... 60.000

Abone Koşulları

Yurtiçi 6 aylık..... 25.000

Yurtiçi 1 yıllık..... 50.000

Yurtdışı 1 yıllık..... 60.000

Yurtdışı Fıatı: 5 DM

İÇİNDEKİLER

GÜNDEM

Enperyalistler arası çelişim.....4

KAPAK

1 Mayıs Coşkuyla Kutlandı.....5

ULUSAL SORUN

Ulusal Ayaklanmakalar.....10

Suphi'den Kaypakkaya'ya15

Kürt Sorunu ve Sosyalist Tutum.....24

AÇIKLAMALAR

Birlik Sürecinde Büyük Adım.....13

Mayısa Dair.....48

POLEMİK

Yeni Demokrat Yazara Cevap.....22

Sosyalist Parti Eleştirisi.....28

DÜNYADAN

M. Barzani'ye Beş Soru.....41

Zafer Peru Halkının Olacaktır.....42

Unutulan Bir Adadaki İşgal.....44

ETKİNLİKLER

Bir Panelin Ardından.....45

Nisan Mayıs Etkinlikleri.....47

KOMÜNARCA

Gelişmelerin giderek hızlandığı bir dönemdeyiz. Dünya düzeni belirsizliğe ve çatışmalara doğru yöneldiği bugün, özellikle Balkanlar ve Kafkasya'da kışkırtılan bölgesel çatışmalar, Türkiye'yi diğer bölge ülkelerini de içine çekecek dercede tırmanma gösterdi. İçerde ise Newroz kutlamalarıyla birlikte başlatılan topyekün saldırı ve sivil halka yönelmiş kitlesel kıyımlarla Kürt ulusunun Kurtuluş mücadelesi yeni bir döneme girdi. Bu sayımızda bölgemizde yaşanan gelişmeleri yakından etkileyen emperyalist sistem içindeki çelişmeleri, yeni boyutlarıyla ele alıp üzerinde duruluyor.

Diğer önemli bir gelişme de içerde yaşandı. 14 yıl sonra ilk defa alanlarda ve serbest kutlanan 1 Mayıs eylemleriydi. Yeni hükümet uygulamalarıyla özellikle gerileme sürecine giren devrimci dalganın dinamik ve gelecek vaad eden nitiliğiyle coşkulu kutlanması oldu. Devrim cephesinde gelecek için umut vaadeden nitelikteydi. Ancak 1 Mayıs bu gerileme sürecini tersine çeviremediği gerçeğinin de altını çizelim.

Bu sayımızda, gelecek sayılarımızda da devam edecek olan, Sosyalist Parti'nin eleştirisini başlatmış bulunuyoruz. Yine solda diğer önemli bir gelişme de TKP/ML DABK ve Merkez (konferans) kanatları arasında sağlanan birliktir. Komünarların bu birlik kararı hakkındaki değerlendirmesini bulacaksınız.

EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞME İÇİNDE

TÜRKİYE'NİN YERİ VE KÜRDİSTAN

Yaşanan bu durum geçicidir. Kürt Ulusal Hareketinin haklı davası elbette bu tip yenilgilerden dersler alarak gelişecektir. Devrimci siyasetlerin yaratılması, düşman kampın siyasetinin ve güçlerinin doğru kavranmasına bağlıdır ve tek tek ülkelerdeki durum dünyadaki gelişmelere doğrudan bağlıdır.

Gelişmelerin giderek hızlandığı bir dönemdeyiz. Dünya düzeni belirsizliğe ve çatışmalara doğru yöneldiği bugün, özellikle Balkanlar ve Kafkasya'da kısırtılan bölgesel çatışmalar, Türkiye'yi ve diğer bölge ülkelerini içine çekerek tırmanma gösterdi. İçerde ise Newroz kutlamalarıyla birlikte başlatılan topyekün saldırı ve sivil halka yönelmiş kitlesel kıyımlar oldu. PKK'nin henüz olgunlaşmayan mevzi çatışmasına zamansız girmesi, Demirel Hükümetine "zafer"lerini ilan etme fırsatı verdi. Türk ordusunun bu pirus zaferi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için bir taktik yenilgidir.

Botan-Behtinan Savaş Hükümeti hedefini koyan ve savaşı daha üst bir aşamaya ulaştırmak isteyen PKK önderliğinin taktik hesapları yanlış çıktı. Newroz öncesi yaptığı çelişik açıklamalarla siyasi belirsizlik içinde bulunan PKK kurmayının başlattığı yarı silahlı kitle hareketi kanlı şekilde bastırıldı ve şehirlerde süren çatışmaların ardından silahlı güçler kırlara çekilmek zorunda kaldı. Şehirlerin ve kilit noktalarda kontrollerini yeniden pekiştiren Türk ordusu moral kazandı ve buralarda askeri inisiyatifte yeniden üstünlük sağladı. Şehirlere kaymış bulunan mücadelenin merkezi yeniden kırlara çekildi.

Silahlı hareketin, moral üstünlüğünü ve kontrolün düşmana geçmesi sonucunu doğuran, bu taktik başarısızlığının sebepleri üzerinde ayrıntılı durmak gerek. Bu sebeplerin arasında düşmanın taktik olarak küçümsenirken stratejik olarak önemsenmesi, kendi gücünü ve kitlenin durumunun abartılması, yada en ileri bölgelerin durumuna ve ordada ileri insanların durumuna göre değerlendirmelerin bütüne mal edilmesi, Türkiye devrimci hareketinde ve kitlelerde başlayan gerilemenin, Hükümetin sağladığı ulusal ve uluslararası desteğin dikkate alınmaması, vb. gibi hatalara işaret etmek istiyoruz. Başarının sarhoşluğuyla düştükleri subjektivizm, uygun olmadığı halde koşulları zorlamaya girdi. Aslında belirsizlik ve siyaset-sizliğin egemen olduğu bir durum ortaya çıktı sonunda

Türk egemenleri için beklenenden de kolay olan bu başarıdan sonra zafer ilanları elbette propaganda ağırlıklıdır; ama Kürt ulusal hareketinin belirsizlik içinde kaybettiği Newroz, diğer cephelerde de fütür-

suzca saldırılar için cesaret ve moral üstünlüğü verdi.

Demirel Hükümeti'nin diplomatik cephedeki saldırıları, Amerikan desteğini de arkasına alarak Suriye'ye yönelterek, PKK'nın yasaklanmasını ve Lübnan'daki kamplarının kapatılmasını sağladı. Bu hükümetin Newroz'la başlayan topyekün saldırısında kazandığı bir diğer mevzi oldu. PKK'nın Bekaa'dan çıkarılması Amerikan yönetiminin Suriye üzerindeki tehditleriyle büyük ölçüde elde edilmiştir. Uluslararası alanda, Türk ordusunun sivil Kürt halkına karşı silah kullanmasını Alman emperyalistlerinin silah ambargosu uygulaması ve diğer AT ülkelerini tavri-na ortak etme çabası başarılı olamadı. Almanların bu tavrının altında Amerikan Alman rekabetinin bir hesaplaşması yatıyordu.

Türkiye devrimci hareketinde yaşanan gerileme Kürdistan'daki hareketi zayıflatan önemli unsurlardan biridir. Newroz'la birlikte Kürdistan'da yığın hareketinde başlayan gerileme Türk yönetiminin rahatlama ve Newroz öncesi hazırlıkları yapılan Batıya da kapsayacak Savaş Hali uygulamaları ve darbe söylentileri kesilmiş oldu. Hükümet durumu bu anlamıyla kontrol altına aldı.

Yaşanan bu durum elbette geçicidir. Kürt ulusal hareketinin haklı davası elbette bu tip yenilgilerden dersler alarak gelişecektir. Devrimci siyasetlerin yaratılması, düşman kampın siyasetinin ve güçlerinin doğru kavranmasına bağlıdır ve tek tek ülkelerdeki durum dünyadaki gelişmelere doğrudan bağlıdır. Bu açıdan yeni uluslararası güç durumunu ve buna dayanan düzenlemelere yeniden bakmak gerekmektedir.

Devrimci politikaların son küresel değişikliklerin ve bunun bir parçası olarak Türk hükümetinin yeni yerinin doğru belirlenerek siyasi bir bakış açısının kazanılması önemlidir.

EMPERYALİSTLERARASI ÇELİŞME
İÇİNDE TÜRKİYE'NİN YERİ VE ÖNEMİ

SB'nin dünya hegemonyası için rekabetten çekilmesi ABD'yi dünyanın tek süper gücü durumuna getirdi. Özellikle Körfez Savaşı ile dünya jandarmalığını üstlenen Amerika'nın askeri üstünlüğünü zirveye çıkardı. Saldırganlığını ve yayılmacılığını Libya'ya

karşı uyguladığı ambargo ile siyasal alandada devam ettirmeye ve kendisine kafa tutanları hizaya getirmeye çalışmaktadır. Askeri üstünlüğünü kullanarak dünyanın ekonomik düzenini de ele geçirmek isteyen Amerika, başta petrol bölgeleri olmak üzere dünya pazarlarını kontrolünde tutmak, liderliğini devam ettirmek isteğini açıktan dile getirdi. Amerika statükonun bozulmasını kesinlikle istemiyor ve bölgesel sorunların halledilmesini ve bölgesel savaşların ve sorunların çözülerek mevcut siyasal yapının korunmasını öngörüyordu. Yeni dünya düzeni, Amerikan üstünlüğünün formüle edilmesi idi. Avrupalı emperyalistler bu durum karşısında yeni politikalar ve tedbirler aldılar. Özellikle Avrupa birliğinin pekiştirilmesi ve NATO'dan ayrı bir askeri gücün oluşturulması ve ekonomik güçlerine uygun askeri güçlerini oluşturmayla başladılar. Amerikanın bu yurduğu yeni dünya düzenini bozan ve emperyalistlerarası çelişmelerin açıkca görüldüğü bölgesel savaşlar eski Sovyetler Birliği'ni oluşturan Cumhuriyetler arasında ve Yugoslavya'da statükoyu değiştirmeye yönelen milli çatışmalarda emperyalist rebaket bütün şiddetiyle yansıdı. Fakat Avrupalı emperyalist ülkeler ile Amerika arasındaki rekabetin aşılmaz alanı Ortadoğu petrolrolleridir. Türkiye Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'da kilit bir rol oynamaktadır. Amerika, Ortadoğu'daki çıkarlarını İsrail ve Türkiye dayanarak korumayı sürdürürken, Balkanlar'da ve özellikle Kafkasya ve Ortaasya cumhuriyetlerinde Türkiye aracılığıyla etkinliğini sürdürmek ve yaygınlaştırmaktadır. Bölgesel gelişmelerde ve iç gelişmelerde bu duruma uygun siyasetler izlenmektedir. Özellikle Kürdistan bu bölgenin siyasal gündeminde bu çelişmelerin orta yerinde bulunmaktadır. Gelişmeleri daha etraflı bakalım..

ORTADOĞU PETROLLERİ ÜZERİNDE AMANSIZ REKABET

Emperyalistlerin, Ortadoğu petrolrollerine ilişkin yürüttükleri rekabetin kendi aralarında yol açtığı çatışmalar, yani emperyalistler arası çelişmeler ve pazar dalışması kendisini açıktan göstermeye başladı. Baş çatışmanın eksenini esas olarak Körfez savaşından sonra neredeyse tek başına Ortadoğu petrolrollerine hakim hale gelen ABD ile Avrupalı emperyalistler arasında sürüyor.

Körfez Savaşı ve onu izleyen gelişmelerle ABD ortadoğu petrolrolleri üzerinde tek başına önemli bir hakimiyet sağladı. Ayrıca ittifak güçlerini de sağlamlaştırdı. Ancak diğer yandan Ortadoğu petrolrollerine çok daha bağımlı Avrupalı emperyalist güçler ve Japonya ABD'nin Ortadoğu petrolrolleri üzerindeki yeni hakimiyetine hiçte sevinmediler. Bu hoşnutsuzluk çeşitli şekillerde defalarca dile getirildi. Dış petrole bağımlılık sürdükçe-ki sürecektir. Bu çelişme giderek keskinleşme eğilimi gösterecek. ABD halihazırda pozisyonunu muhafaza etmek için bölgedeki mevcut statükoyu korumaya çabalarırken, diğer emperyalist güçler (AT ve Japonya) daha aktif bir zemine kayacak ve mevcut güçler statükosuna karşı çıka-

caklardır. Son derece istikrarsız olan Ortadoğu'da ABD'nin tek başına mevcut statükoyu koruyup muhafaza etmesi hiçte öyle kolay olmayacaktır. ABD'nin Ortadoğu petrolrollerine korumak için elde tuttuğu müttefiklerinin durumu da keza aynı. İsrail bu müttefikler içinde belki de görece en istikrarlı olanı. Fakat orada da Filistin sorunu ayakbağı. ABD İsrail ilişkileri, Filistin sorunundan ötürü ABD'nin Arap dünyasındaki dosyalarıyla olan ilişkilerini gölgeliyor. Bu bakımdan ABD bu önemli müttefiğini Filistin sorununda masaya oturmaya zorlayarak Arap dünyası ile bu konuda var olan çelişmesini nötralize etmeye çalışmaktadır.

Benzer politika ABD'nin Ortadoğu'daki diğer sadık müttefiği Türkiye açısından gündemdedir. Türkiye'de Kürt sorunu sistemi sarsan bir boyuta ulaşmıştır. Türkiye üzerinden dağılan SB'nin Türkiye cumhuriyetlerine ulaşmak isteyen ABD açısından Türkiye'nin istikrarsız bir yapı arz etmesi arzulanmamaktadır. İstikrarsız bir Türkiye Ortadoğu'da ABD'nin petrol çıkarlarına da bekçilik yapamaz. Bu bakımdan ABD, Kıbrıs sorununda çözümünü dayatırken, Kürt sorununu da Türkiye'de kültürel haklar çerçevesinde geçici de olsa bir çözüme (!) bağlanmasını istemektedir. ABD'nin Ortadoğu'daki gözdeleleri her halükarda Türkiye ve İsrail'dir. Bunlara petrol üretimlerinden dolayı geçici olarak diğer Arap devletleri eklense de gerçeklik budur. Türkiye'de Kürt sorununu, İsrail'e ilişkin olarak Filistin sorununu kültürel haklar çerçevesinde çözebilirse ABD Ortadoğu'da petrolroller üzerinde ve Orta Asya'daki dağılan Sovyet cumhuriyetleri üzerinde kendi menfaatleri için arzulanmış imtiyazları sağlayıp statükoyu koruyabileceğine inanmaktadır. ABD'nin planları bundan ibaret. Bu planlar çerçevesinde Türkiye'de Kürtlerin payına düşen hükümet eliyle belli kültürel hakların verilerek radikal kurtuluşçu çizginin tasfiyesidir. Nitekim yeni hükümet bu planı uygulamaya sokmuş bulunmaktadır.

Ancak, ABD'nin Ortadoğu petrolrolleri, Balkanlar ve dağılan Sovyet Cumhuriyetleri konusunda kendi menfaatleri için yürürlüğe soktuğu bu planlara diğer emperyalistlerin evet demesi biraz zor gözüküyor. Özellikle Avrupalı emperyalistler ABD'nin petrolroller üzerinde hakimiyetine yol açacak bu planlara pek sıcak bakmayacaklardır. Zira Kürt sorunu bağlamında ABD ile Batı Avrupalı emperyalistler arasında bir yarışmanın sürmekte olduğu gözden kaçmıyor. Petrol ihtiyaçlarını karşılamak için Batı Avrupalı emperyalist güçler, Ortadoğu'da ABD'nin kapatması konusunda olan devletlere kendi çıkarlarını kabul ettirmek için Kürt sorununu bir şekilde kullanmaya çalışacaklardır. AT ile Türkiye arasında cereyan eden gerginliklerin kaynağına indigimizde de, bu gelişmeleri görüyoruz. Mewroz olaylarını katip eden günlerde Almanya'nın hemen tepki göstermesi ve Türkiye'yi hedef tahtasına koymasının altında ayatan gerçek de buydu. Kürdistan kozunu Türkiye'nin tamamen Amerikan kontrolüne girişini engellemeye yönelik bir tavır olarak geliştirdi. Türkiye Dışişleri Bakanı'nın bir günlük gazeteye verdiği demeçte Al-

man emperyalistleri ile Türkiye arasında son zamanlarda oluşan gerginliğin keza bu temelde açıklanmıştır. 19 Aralık 1991 tarihli Milliyet gazetesinde Hikmet Çetin'in şu sözleri aktarılmaktadır.

"Türk-Alman ilişkilerinde yaşanan soğukluğun nedenleri için ileri sürülen görüşlerde Türkiye'nin Irak'ı bombalaması, Türkiye'de insan haklarının ihlal edildiği, Ankara'nın iki Almanya'nın birleşmesinde yeterince katkıda bulunmadığı iddiaları var. Bence bunlar bahane. Ortada açıklanmayan çok daha başka faktörler var."

Bu faktörlerden birini Körfez Savaşı sırasında Türk yetkililerinin Almanya'yı suçlayıcı beyanları olarak gören Çetin, diğerini ise şöyle açıklıyor:

"Almanya güçlendi ve Ortadoğu ile Körfez'de nüfuz sahibi olmak istiyor. Bu bağlamda Türkiye'nin ABD'ye uyum içinde bir politika yürütmesi, Almanların önünde bir engel gibi görülüyor olabilir."

Kısaca özetleyip söylesek bütün emperyalist güçlerin Kürt sorunu karşısında Türkiye'ye anı tavrı takınmayacakları, Kürt ulusal güçlerine çıkarlarından ötürü farklı tutum içinde olacakları bellidir.

Emperyalistler arasındaki bu çelişmeler uluslararası düzeyde Kürt sorununa farklı yaklaşımları gündeme getirecektir. Nitekim son bir iki yıllık gelişmeler izlendiğinde bunu görüyoruz. ABD, Ortadoğu'daki sadık müttefiği Türkiye'yi kızdırıp, Ortadoğu, Kafkaslar ve Ortaasya planlarını tehlikeye sokmamak için Kürt sorununa oldukça temkinli yaklaşmaktadır. Buna karşı AT görece daha aktif bir politika izlemektedir. Son Avrupa parlamentosunun Türkiye'nin Güney Kürdistan'a düzenlediği sınır ötesi saldırıya karşı aldığı karar bu bakımdan önemlidir. Keza Almanya'nın Türkiye'ye hibe ettiği silahların Kürt ulusal kurtuluşçularına karşı kullanılmaması teminatı istemesi, 1992 yılı için öngörülen 25 milyon marklık askeri yardımı bloke etmesi, silah ambargosu vs. hep bu gelişmelerin ürünü.

Ancak şurası açıktır ki ABD Kürt sorunu konusunda B. Avrupalı emperyalistlerce sıkıştırılacaktır. Ve bu sıkıştırma etkisini direkt Türkiye üzerinde gösterecektir. Diğer yandan B. Avrupalı emperyalistler Kürt sorunu ile yakından ilgilenmeye başladıkça, ABD'nin mevcut politikasını sürdürmesi güçleşecektir. Çünkü, Batı Avrupalı emperyalistler Kürt sorunu ile ilgilenip Türkiye'yi sıkıştırdıkça ABD'nin politikası da çatallaşacaktır. Şöyleki eğer ABD, salt Avrupalı emperyalist güçlerin Türkiye'yi demokrasi, insan hakları ve Kürt sorunundan ötürü eleştiren politikalarına karşı tutum alır, sadık müttefiği Türkiye'yi koruma yolunu tutarsa bu durum ABD'yi Kürt sorunundan uzaklaştıracak, Kürt ulusal güçlerinin Batı Avrupalı emperyalistlere yaklaşmalarına yol açacaktır. Diğer yandan Kürt sorununda hamiliği B. Avrupalı emperyalistlere kaptırmamak için aktif politika güttükçe de, sadık müttefiği Türkiye ile arası gerginleşecektir. Ankara ile Amerika'nın Kürt politikası konusunda tam bir uyumlulukları yoktur. ABD'nin bu konuda gönlünde yatan Kürdistan'ı Türkiye aracılığıyla kontrol etmek isteğidir. Özal'ın dilinden ifade edilen Kürtlerin tavizler verilerek, hatta

federasyon bile düşünülerek kontrol edilmesi, Güney Kürdistan'ın Türkiye bağlanması düşüncesi Amerika'nın önerdiği siyasettir. Ancak Türk hükümetince bu politika kabul edilmemiştir. Bu faktörler dikkate alındığında ABD Kürt sorununda orta bir yol izleyecek ne fazla ileri giderek Türkiye ile ilişkilerini gerginleştirecek, ne de fazla geride kalıp Kürt sorununda hamiliği Batı Avrupalı emperyalistlere kaptıracak. Ama bu denge politikasının her zaman istenilen düzeyde sürdürülmesi güçtür. Kürt sorununun gerisinde ABD parmağı arayışların değerlendirilmesi bu bakımdan da gerçeklikten uzaktır. Günümüzün mevcut güçler dengesi çerçevesinde olay değerlendirilirse, ABD, Kürt sorununu sadık müttefiği Türkiye'nin çıkarlarına ve istemlerine uygun olarak ele alacaktır. Zira en azından bugünkü ortamda ABD'nin yayılmacı planları ile Türkiye'nin çıkarları birbirine önemli noktalarda denk düşüyor.

Türkiye üzerinden, Ortadoğu, Balkanlar ve Ortaasya planları yürüten ABD'nin Türkiye'nin istemlerinin tersine bir politika geliştirmesi şimdilik o kadar kolay değil.

B. Avrupalı emperyalistler açısından ise durum tamamen farklıdır. Kendi devlet çıkarlarından çok ABD'nin çıkarlarını savunmayı önüne koymuş bir Türkiye B. Avrupalı emperyalistler için uygun bir zemine getirmek için baskı yolunun deneyeceklerdir. Kürt ulusal güçleri uluslararası ilişkilerinde bu çalışmalara dikkat etmek ona göre taktik ilişkiler ve ittifaklar geliştirmek durumundadırlar. Fakat şu da bilinmelidir ki hiç bir emperyalist güç, ne ABD ne de B. Avrupalı emperyalistler bugün bölge sınırlarının değiştirilmesinden yana değiller. Dolayısı ile bölge statükosunun değişmesini zorlayacak gelişmelere hep beraber karşı olacaklardır. Ama buna da mutlak gözüyle bakmamak lazım. Çünkü bunu belirleyecek olan yine emperyalistlerarası çelişmelerin süreç içinde alacağı boyut olacak. Mesela Yugoslavya sorununda bunu gördük. ABD karşı çıkarken AT ve başta da Almanya Slovenya ve Hırvatistan'ın bağımsızlığını kabul edip desteklediler. Bosna Hersek'te tersi yaklaşımlarla karşılaşırız. ABD müslüman halkın hamiliğine soyunurken Almanlar Sırlardan yana tavır almaya başladılar.

Türkiye emperyalistler arası çelişmelerden kaynaklanan Kürt sorununa değişik yaklaşımların farkında ve kendi açısından bunu engellemek istiyor. Özellikle B. Avrupalı emperyalistlerin, ABD ile Ortadoğu konusundaki çıkar çelişmelerinde Kürt sonuna gösterdikleri yakınlığı önlemeye çalışıyor. Ama Türkiye'nin Ortadoğu'da hem ABD'nin gözdesi olarak kalmaya çalışması ve hem de Avrupalı emperyalistleri Türkiye'ye karşı tarafsızlaştırması zor. Türkiye'nin B. Avrupalı devletleri ile açmazları devam edecektir. Türkiye, bölgesel çıkarları ve İran ile olan rekabeti ABD'nin gücüne ihtiyacı vardır. Türkiye dış politikasında Amerika'nın ağırlık kazanması ve bunun başta Almanya olmak üzere Avrupalı emperyalistlerce tepkiyle karşılanması bundandır. Türkiye emperyalistler arasındaki yeni rekabet ortamında ABD'nin yanında ağırlığını koyuyor. ■

1 MAYIS COŞKUyla KUTLANDI

1 Mayıs'da devrimci, demokrat çevrelerin ortaklaşa iş yapmalarının güzelliğini yaşadık. Ortak çalışmaları daha da ileriye götürmek genel bir özlem. Emekçilerin bizlerden beklediğide ortak çalışmaları geliştirmemizdir.

Uzun bir tarihsel dönemden bugüne sermayenin ve emeğin özel bir önem verdiği gün olmuştur 1 Mayıs. Her iki kesim aynı anda karşı karşıya bulunmakta geçmiş ve geleceği düşünmektedir. Müthiş bir olay, iç içe bulunan ama, karşı karşıya olan bir yoğunlaşma. Ezen, sömüren ve yaşlanan sistemin sahipleri, sözcüleri yok olmanın ağırlığı altında ezilip hırçınlaşmakta. Ezilen, sömürülen "yerde karınca, su da balık, havada kuşlar kadar" olanlar; kin ve nefretle bugününe bakıp değişimin ve değiş-tirmenin heyecanını yaşamakta.

Dünya proletaryası ve ezilen halkları; kolkola girerek emeğin özgürlüğünü, ezilen halkların bağımsızlığını haykırıyorlar ve haykırdılar. Ancak acıda olsa şu gerçeği kabul etmek zorunda kalıyoruz. Dünya da ve ülkemiz de, emeğin haykırışı, yaşanan yoğun tecrübenin gürlüğünü bir süredir ifade etmediği gibi bu 1 Mayıs'da da ifade edemedi.

Dünya emek cephesi bugün dağınık ve ögütsüz durumdadır. Bunun sonucudur ki, emekçiler, yaşam karşısındaki etkinliğini sermaye karşısında ortaya koyamadı. Şüphesiz ki, emek cephesinin bu dağınık vaziyeti geçicidir. Ancak bu geçici durumun kahredici gerçekliğini görmezlikten gelemeyiz. İnsanlık tarihinin kaçınılmaz akışı içinde bazı boşlukların yarattığı gerilemeler olmuştur, bugün olanda budur. Ancak bu kısa dönemlerin büyütülmesinin ne kadar aldatıcı olduğunu tarih bize hep gösterdi ve tekrar tekrar gösterecektir. Burnunun ucunu göremeyen körlerle aramızda derin farklılık da buradadır. Bayrağımız üzerinde lekeleri bir bir temizleyerek ayağa kalkacağız ve 1 Mayıslar'da emeğin kızıl bayrağını yine göndere çekeceğiz. Bu basit bir inanış değil tarihin bir zorunluluğudur.

Doğru olan yapıldı.

Uzun bir aradan sonra egemen sınıflar yeniden 1 Mayıs'ın alanlardan kutlanmasına müda-

hale etmek zorunda kaldılar. Geçen yıllara göre nispeten geniş kitenin katılımıyla 1 Mayıs'ın alanlara taşınması koşulların ötesinde doğru bir politikanın eseri oldu. Egemen sınıflar bir süredir devrimci kesimi, anarşist, terörist ve demokrasiden yana değilmiş gibi göstermek için özel çaba sarfetmektedir. Demirel'in koalisyon hükümeti demokrasi çıkırtkanlığı devam ettirmekte ve kitleleri yanına çekmek için çalışmasını sürdürüyor.

Başlangıçta kitleleri önemli beklentiler içine sokan hükümet, yeni politikalarla süreyi azaltma gayretindedir. Hükümetin söylediği ve yaptığının açığa çıkarılması elindeki silahın çekip alınmasına bağlıdır. Bunun yolu, çevresini daraltmaktan geçiyor. Hükümet "demokrasiyi bütün kurum ve kuruluşlarıyla işletme çaba ve gayret"i içinde olduğunu ancak "bunu istemeyen çevrelerce engellenmeye çalışıldığı"nın bangır bangır propagandasını yapmakta. Şüphesiz bizleri ilgilendiren onların söyledikleri değil, kitlelerin söylenenleri nasıl algıladığıdır. Örneğin hükümetin Kürdistan'da kan dökülmesinden yana olmadığını söylemesi hiç mi hiç önemli değil. Ama kitlelerin buna inanıp inanmadığı çok önemlidir. Hükümetin bu sahtekarlığını açığa çıkarmak, ulusal hareketi batıya taşımanın en güzel yolu olduğu gibi Türk şövenizminin önüne geçmenin, ulusal savaşın kitlelerin gözünde meşruluğunun yaygınlaşmasını da temel bir unsurdur. Bu yaklaşımdan hareketle alanlarda kutlanmasını isteyen bütün çevrelerin yasal sınırları zorlayarak meydanlara çıkılmasını savunmak doğru bir saptamadır.

14 yıl aradan sonra devrimci güçlerin, 1 Mayıs'ın alanlarda serbest kutlanmasında ısrar etmeleri hükümeti ve devleti rahatsız etti. O salonların dışına çıkılmaması yönünde yoğun propaganda yaparken, "salonlara hayır" diyen önemli bir kesimin olduğunu biliyordu. Bu durumda ya devletin istemine uygun salon toplantılarına hapis olacaksın ya da korsan göteri-

ci olacaksın ikilemine sokmak istedi. Devrimci, demokrat güçlerin birinci seçeneğe hayır diyeceği baştan biliniyordu. O zaman ikinci seçeneği dayatmak gerekiyordu. Öyle bir dayatma ki; alan diyenleri 1 Mayıs'a kadar yoğun bir terörle hırpala, gücünü böl ve parçala sonrada bir avuç diye teşhir et! Bunun sonucudur ki yapılan bütün faaliyetler engellenmek istendi. Afiş, bildiri vb. dağıtımında yüzlerce insan gözaltına alındı. Ama, devletin yaptırmak isteği değil, biz yapmak istediğimizi yaptık, bu çok önemliydi.

1 Mayıs'ın Salonlara Hapsedilmesine Hayır Diyenler !

1 Mayıs'ın salonlarda kutlanmasına hayır diyenlerin, büyük çoğunluğunun aynı merkezlerde toplanması emek cephesinde önemli bir adım. 1 Mayıs kutlamalarında iki anlayış ve iki çevre temel ayrımı oluşturdu.

Birincisi emeğin düşmanı olan Türk-İş, Hak-İş ve emeğin sermaye çatışmasını uzlaştırmak isteyen ama esasta sermayeden yana tavır belirleyen DISK . Bu kesim işçi sınıfının sessiz ve duyarsız kalışının verdiği bir rahatlıkla 1 Mayıs'ın "birlik mücadele ve dayanışma" ruhuna tamamen ters davranacaklarını açıkladılar ve davrandılar.

İkincisi 1 Mayıs'ın dünya proletaryası ve ezilen halkların birlik, mücadele ve dayanışma güneğidir diye savunan ve sahiplenilenler. Bu kesim, memur sendikalarından işçi sendika şubelerine, devrimci örgütlerden demokratik kitle örgütlerine, HEP'ten Sosyalist Parti'ye uzanan bir yelpaze.

1 Mayıs öncesi İstanbul'da yürütülen tartışma ve faaliyetler 2. kesimi tamamen kapsamıyordu. 19 dergi çevresinin ortaklaşa yürüttüğü faaliyet bir program dahilinde; imza kampanyası 1 Mayıs'ın kutlanması için örgütlenme yapılması yönünde çağrı, bildiri, afiş vb. faaliyetiyle devam etti. Dergiler platformun İstanbul Sendikalar platformu ile diyaloga geçmesi ve hazırlıkların bir kısmının ortaklaşa yapılması ve ortak kutlanması yönünde düşüncenin çıkması iki kesimi birleştirdi. Dergiler platformu, sendikalarla beraber yürüme kararı ve sendikaların olumlu cevabı miting izini için başvuruyu sendikalara bırakmasını gündeme getirdi ve doğruydum. SP'nin miting için başvuru yapacağı ve alanlarda kutlanması yönünde tavır belirlediğin dergiler platformunda farklı yaklaşımlar-

dan ötürü SP'ye çağrı yapılamadı.

Komün; bu 1 Mayıs'da ayrım noktasının alanlara evet diyen ve demeyenler biçiminde saptamıştı. Bu durun da Sosyalist Parti'lerde ilişkiye geçilmesi doğru olacaktı ve bunu savunduk. Alanlara çıkmak isteyenleri kendi içinde bölmek doğru değildi. SP bugün emek cephesindedir. Tutarsızlıklarının götüreceği yeri görüp bugün herşeyi ile hayır demek eşyanın tabiatına aykırı. Kaldı ki SP'ye yaklaşımlar bugünden ziyade düne ilişkindir. Dünen hesabını sormaya tereddütsüz evet. Ancak burdan hareketle bugüne bakmadan yapılacak işlerin niteliği ne olursa olsun hayır demek, doğru değil!

SP'yi işin başında dışında tutmak SP'nin fırsatçılığına hazırladı. Sendikalar platformunun hantallığın sonucu, miting için başvuru geç kalındı. Dergiler platformu sendikalarla ortak hareket etme kararıyla zaten izin başvurusunu sendikalara bırakmıştı. Sendikalar başvuruyu yaptığıında SP başvuruyu yapmış sonucu bekliyordu. Sendikalar başvuruyu yaptığıında verilen cevapta; SP'nin başvuru yaptığı, önceliğin onlarda olduğu söylenmişti. Dergiler platformunda "SP ile görüşülsün" demesi üzerine sendikalar SP'ye giderek başvurunuzu çekin böylece önümüz açılmış olacaktır" önerisine "kaygıları olduğu" gerekçeyle olumlu yaklaşmadı. Miting izninin resmileşmesi ile SP'ye verilmesi sendika platformu ve dergiler platformunda bir dalgalanma yarattı. Mücadele, Devrimci Mücadele kesin gelmeyecekleri yönünde görüş belirtirken Devrimci Proletarya kararsızlık içinde net tavır belirlemedi. Ama gelmeme yönünde düşünceleri ağırlıktaydı. Sonuçta Mücadele ve Devrimci Proletarya Gaziosman Paşa'ya geldiler. Bu gelişmelere kısaca değinmemizin nedeni, baştan beri SP'yi dışta tutalım görüşüne karşılık SP'nin de içinde yer aldığı ortak bir tertip komitesi oluşturuldu. Mitinge katılan çevrelerden ikisi hariç komitede (Mücadele disipline uyacağını ancak komiteye iradeyi vermediğini belirtti) kendini ifade etti. Bizlerin son ana kadar gidip gitmeyeceğimizin netleştirilmemesi, SP'nin Gaziosman Paşa'ya yönelik yoğun propagandası ile birleşince SP mitingi yapıyor, bizlerde gidip katılıyoruz biçiminde durum yarattı. Bundan ötürü toplumun bazı kesimlerinde gelmek isteyipte gelmeyen insanlar oldu. Katılma kararıyla yapılan basın açıklaması ve propaganda sonucu SP mitingi olmadığı anlatılmış

olmasına karşılık SP gölgesi silinemedi. Bu durumda SP'nin fırsatçılığı demek yetmiyor. Baştan fırsatçı tutum ve davranışlarının önüne geçecek tavır almak gerekiyordu. Önüne geçmenin kalıcı yolu da "ben daha uyanık olayım"dan geçmiyor. Saptanan politikanın yaşamla bütünleştirilmesi esas alınmakla oluyor. Ki "alan" diyen kesimin büyük çoğunluğunun attığı sloganlarda ortaklık vardı. Herşeye rağmen alan diyen kesimin aynı merkezden toplanması başarıydı. Daha belirgin başarıysa ezici çoğunluğu ortak bir organizasyon içinde toparlanmış olmasıydı.

SP Olanla Olmasını İstedığı Şeyi Birbirine Karıştırıyor.

SP işçi sınıfının bu 1 Mayıs'ta farklı çevrelerin bir araya gelmesinde merkezi rol oynadığı, birleştirici, yapıştırıcı görevi üstlendiğini söylüyor. Sosyalist Parti'nin tespiti gerçekliğe ters iradeciliği yansıtıyor. Sendikalar atıl durumda kalmışlardır. Neden niçin atıl durumda kaldıkları ayrı bir tartışma. Ama 1 Mayıs kutlamalarında SP'nin iddia ettiği gibi merkezi rolü üstlenmedikleri bir gerçek. Bir kere İstanbul'da oluşan sendikalar platformu zamanın da biraraya gelememiştir. Bir araya geldikten sonra ne olması gereken ataklığı göstererek kendilerini ve siyasi çevreleri bir araya toplayamamışlardır. SP'nin miting iznini almasıyla birlikte bölünmeden tavır almak için yeni bir tartışma yaşamış ancak son anda karar almıştır. 1 Mayıs öncesinde sendikaların neler yaptığına bakmadan kutlamaların merkezine sendikaları oturup pohpohculuk yapmanın lüzumu yok. Esasında SP işin merkezine kendini koyduğu kesin. Bunu açıktan söylemek pek işlerine gelmiyor olacak ki, birinci planda sendikalar, ikinci planda da biziz demektedir. Ortak hareket ederek güçlerin bir merkezde toplanılmasında sendikalar olumlu bir rolü üstlenmiştir. SP işçi sınıfının içinde bulunduğu durumu abartarak bir dizi tespitlerde bulunmuş ve propagandasına temel almıştır. Ajitasyon gerçekleri gizlemek için değil varolanı ustaca anlatmayı gerektirir. Bugün kendimizin olduğu gibi işçi sınıfının da elıştiriye ihtiyacı vardır.

Eylem Birliğini Geliştirip Yaygınlaştıralım.

1 Mayıs'da devrimci, demokrat çevrelerin

ortaklaşa iş yapmalarının güzelliğini yaşadık. Ortak çalışmaları daha da ileriye götürmek genel bir özlem. Emekçilerin bizlerden beklediği de ortak çalışmaları geliştirmemizdir.

Birlikte hareket etmenin tabiki bazı zorlukları olacaktı ve oldu da. Burada önemli olan, ortaklaşa yapılacakların devrimci, demokrat güçlerce ileri bir boyutta savunuluyor olmasıdır. Devrimci güçlerin birbirine karşı sol sektör tutumları bir ölçüde kırılmış durumdadır. Bugün henüz yeterlice parlamayan ama geleceği olan, aramızdaki farklılıkları kavram ve söylemlerden çıkarıp yaşam karşısında tutumlarından aramaya başlamasıdır. Birliği zedeleyen olumsuz yaklaşımlar açısından belirtmekte fayda var: 1 Mayıs mitinginde, SP'nin genel başkanı Doğu Perinçek'in konuşması sırasında bazı devrimci örgütlerin, "hainlere söz hakkı yok, ajan, işbirlikçi vb." alehte sloganlarının atılması, halk güçlerinin birliğine zarar verecek cinstendir. Siyasi örgütlerin niteliğini belirleyen sınıf mücadelesindeki yeri ve işlevidir. Halk güçlerinin birliğine bugün daha özel bir önem vermek zorundayız. Devrimci demokrat güçlerin eylem birliğini ileri bir noktaya çıkarmak genel bir istemi haline gelmiştir. Emekçilerin bizlerden beklediği de budur. Kimsenin ideolojik siyasi farklılığı yok saymasını istemiyoruz, ancak hem farklı düşünüp hem de birarada yürümenin zorunlu olduğunu söylüyoruz.

1 Mayıs çalışmalarının bizlere birkere daha gösterdiği gibi, karşı karşıya olduğumuz zorlukların üstesinde gelmenin en önemli araçlarından biri halk güçlerinin birliğidir. Türkşövenist dalganın önüne geçmek, Kürt ulusal hareketini Türk işçi ve emekçilerince layıkıyla desteğini sağlamak, Türk devletinin kürdistan da sürdürdüğü kirli savaşa karşı durup, ulusal hareketin temsilcileriyle masaya oturmasını istemek, Kürt ulusunun özgür iradesini savunarak referandumu Türk devletine dayatmak işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik, demokratik faaliyetlerini örgütleyip harekete geçirmek, çağdaş sendikacılık adıyla ortaya atılıp, emekçilerin sermaye güdümünde kalmasının yeni biçim ve araçlarına tavır almak, ya benim çizdiğim sınırlar içinde kalırsın ya da ölürsün diye ifade edebileceğimiz faşist devlet terörüne karşı eylem birliğini geliştirelim. Bunun için, halk güçlerinin merkezi olarak organize olması gerekiyor ve önümüzde görev olarak duruyor.■

ULUSAL AYAKLANMALAR TARİHSEL İLERLEYİŞİ HIZLANDIRIYOR

Muzaffer ORUÇOĞLU

Dünyanın arka ve ön bahçesinde, ezilen ulusların ayağa kalkmaları, gelecek açısından iyidir. Ulusal sorunun olmadığı yerde, ulusal kıpırdanış ve başkaldırı olmaz. Zevke, esnemeye ve tatlı tatlı kaşınmaya dayanan ayaklanmaları masallarda bile zor buluruz. Haklı temele dayanan her ulusal mücadele, sınıf mücadelesini kış uykusundan uyandırmanın bir ön adımıdır.

Düşüş, yükselişin içinde palazlanır. Yükselişin zirvesi, düşüşün başlangıcıdır. Tüm önder sınıflar, kendi sonlarının tohumunu, kendi yükselişleri içinde filizlendirirler. Bugünkü ulusal hareketlere çoğunlukla burjuvazi önderlik ediyor. Burjuvazinin önderlik ettiği ulusal sorunun tamamen değil ama esasta (devlet 'bağımsızlığı' şeklinde) çözüldüğü yerlerde, sınıf sorunu ön plana geçecektir. Hiç merak etmeyin, günümüzün birçok ulusal hareketine önderlik eden böylesi bir şerefe nail olan burjuvazi, sınıf mücadelesinin arenasında açılan gladyatör kapısını aralama şerefine de bizzat nail olacaktır. Bir farkla ki, bu sefer gladyatörün karşısında gladyatörü değil, "zamanımızın kahramanı" burjuvaziye göreceğiz.

Bir hareket hakkında tavır belirlerken, önce o harekete bakmalıyız. Haklı mı, değil mi? Bu, işin asıl yanıdır. Ayının, kaplanın ya da kurdun, o hareket hakkındaki düşünce ve tavırları işin ikincil yanındır. Bu genelde böyledir. Bazıları, şerefsiz, müptezel ve de zorba ayının o hareket hakkındaki tavrına bakarak belirliyorlar tavırlarını. Bazıları ise ormanın sinsi jandarması, kaplanın tavırlarına bakmakla yetiniyorlar. Tabi kutsal kitaplara ya da babaların işaret parmağına bakarak tavır belirleyenlerin sayısı da az değildir. Aslında sorun, ikişer kulak, ikişer göz ve de ikişer burun deliğinden ibaret olan kellenin ciddiye alınmamasında, mevcut olgunun esas alınmamasındadır.

Hırvatistan silaha mı sarılmış? Hırvatistan'a bakacaksın ilkin. O'nun, silaha sarılışının nedenlerine eğileceksin. Eğer bu nedenler, haklı nedenlerse, hareketin önderliği, mücadele biçimleri ve taktikleri ne olursa olsun, o hareket haklıdır. Desteklenip desteklenmemesi sorununa gelince... Soruların alanını genişletirsin. Hareketin zamanlanması; yol açacağı sonuçlar; başka çözüm yolları; Ayının, Kurdun ve Kaplanın tavırları; tabi birde bunların dostlarının ve düşmanlarının tavırları vs vs.. Her haklı hareket mutlaka desteklenir diye bir kural yoktur. Eşlerden birisine şöyle diyebiliriz. Senin boşanma hakkını her şart altında savunuyoruz. Bu hakkın uygulanmasını, yani boşanmasını da savunuyoruz, ama şimdi değil. Şimdi ayrılırsan, bu ayrılığını desteklemeyeceğiz. Bununla birlikte ayrılmanı zorla engellemeye kalkışanlara karşı da mücadele edeceğiz. Desteklemesek bile, ezilen ulusların ayrılımlarına, ayrılma haklarını kullanmalarına, her zaman saygılı olmak zorundayız. Şartlara göre tavır belirleriz. Şöyle de diyebiliriz. Ayrılma hakkının şu anda uygulanmasını doğru buluyoruz. Ayrılman gereklidir ve seni destekleyeceğiz.

Çok uluslu devletlerde her zaman bir egemen ulus, bir büyük ulus, bir ağabey ulus var olagelmıştır. İnsanlığın gelmiş geçmiş en demokratik devleti olan Ekim Devrimi devletinde bile, büyük ulus, egemen ulus, ağabey ulus kültürünün kalıntıları vardı. Stalin'in, metal ve maden işçilerinininkini andıran, o muhteşem, mağrur proleter ruhunda, Korkunç İvan'dan, Büyük Petro'dan, Kutuzov'dan hiç mi renkler, çizgiler yoktu? Hiç bir şey saf değildir. Saflığa

inanmaktan daha büyük bir saflık var mıdır? Mutlak doğru, mutlak güzel diye bir şey var mı? Sorun, ideal olmak değil, ideale yakın olmaktır.

Teori, pratikten çıkar ve hiç bir zaman, pratiğe olduğu gibi, bire bir uygulanamaz. Pratiğe uygulanan hiç bir teori, "İşte ben, tam da buyum!" çığlığını atamamıştır. Organik hayatın yasaları, onu saran maddi dünyanın yasalarıyla sürekli bir çatışma hercümerci içindedir. Teoriyi yapan, organik hayatın en gelişmiş harika yarattığı olan insandır. Maddi dünya, organik dünyaya her zaman şunu söyledi: "Sen olsan da, olmasan da ben değişiyorum, ve seni değiştiriyorum. Beni değiştiriyorsun. Ama bende ki değişimi hızlandırmak istiyorsan, bende ki gerçeği yakalamak zorundasın. Benim ruhumu kavra, kendi ruhunun yasalarını bana dayatma." Bu, toplum ile tarih, sınıf ile toplum, birey ile sınıf arasındaki ilişkiler için de geçerli değil midir? Mazdek ve O'nun temsil ettiği güçler, 'bütün mallar ortaktır' şiarını (siz buna teorisini deyin), kınını yakan, çılgın bir isyan kılıcı haline getirdiler. Tarihin ve toplumun o günkü demir yasaları, bu dayatmayı reddetti.

Çok uluslu devletlerde tam hak eşitliği nasıl uygulanır?

Bundan ilkin egemen ulusların birliği anlaşılmalıdır. Her ulus, kendi yaşam tarzı, kendi yolu, kendi kaderi hakkında özgürce karar verme ve kararı uygulama hakkına sahip olmalıdır. Özgür ulusların demokratik birliği budur. Birliği oluşturan uluslardan herhangi birisi veya çoğunluğu, herhangi bir ulusun yürüdüğü yol, yaşam tarzı, içişleri ve kaderi konusunda karar ve icra hakkına sahip değildir. Marksist teorinin, çok uluslu devletlerde yada birliklerde, tam hak eşitliğinden anladığı ilkin budur. Gelgelelim ki, uygulamada teorinin ruhunu pek göremiyoruz. Herhangi bir ulus hakkında, Bolşevik partisi merkez komitesinden yada Milliyetler komiserliğinden çıkan karar, sözkonusu ulusun halk meclisinden ya da Komünist Partisi merkez komitesinden çıkan karardan daha etkin, daha ağırlıklı ve tayin edici oluyor. Lenin dönemi de dahil, Sovyetler'de herhangi bir ulus, 'Ben sosyalist yolda yürümek istemiyorum. Ayrılıp kendi dalgama bakmak istiyorum' deseydi gerçekten ayrılabilir miydi? Finlandiya'ya (ki bu ülkenin özel bir konumu vardı) gösterilen tolerans, bir Ukrayna'ya yada Azerbaycan'a gösterilebilir miydi? Pek sanmıyorum. Stalin, Sovyet sınırındaki, nüfusu bilmem kaçtan daha az olan küçük ulusların ayrılma hakkına karşı çıkıyordu. Çünkü diyordu, bunlar küçüktür, ayrılırsa emperyalistler kapar. Tibet, Çin Halk Cumhuriyetinden ayrılabilir miydi? Macaristan'a geç müdahale ettiği için Sovyetleri eleştiren bir Çin, Tibet'lilerin ayrılma isteğini nasıl karşılardı. Mao Zedung, sonraları çok değişti, Lenin kadar engin ve toleranslı bir adam oldu, bilgeleşti. Ayrılmak isteyen bir Tibet'e, Lenin'in Finlilere yaklaştığı gibi yaklaşır mıydı acaba? Tibet, Finlandiya olmadığı için sanmıyorum.

Sovyetlerde, Çin'de ve diğer devrim ülkelerinde, uygulamanın böyle olmasının nedenleri üzerinde her marksistin durması gerekiyor. Devrimin, patriarkal geleneğinin güçlü olduğu geri ülkelerde ortaya çıkması ve bu geleneğin etkilerinden tamamen sıyrılamamasıdır nedenlerden birisi. Modern Sovyet devleti, kaç asırlık kocamış Rus devletinin, iç ve dış siyasetinden, davranış hattından, mizacından hiç kuşku yok ki, özde ve temelde koptu. Onun özde ve biçimde bir inkarı olarak ortaya çıktı. Ama her köklü, rakidal inkar, ışıltısını ve 'saflığını', kendisini doğuran şartların olgunluğundan alır. Olgunluğun zirvesinden fıskıran devrimler, kendi zıtlarının özelliklerini sinelerinde daha az barındırırlar. Saflığa daha yakın olurlar. Savaş, Rus tarihinin, rahmini harlanmış çatal kılıcının ucuyla zorladı. Toprağa düşen devrim bebeğinin çığlığı, yeryüzü için sürpriz oldu. Lenin ve Troçki'nin dışında, devrimin kurmayı (ebesi) bile, doğumun ne zaman olacağı konusunda berak değildi.

Devrim, hiç bir demokrasi geleneğine, mirasına sahip değildi. Otokrasi Rusya'sının, amansız karanlığı, geriliği ve vahşetiyle çepeçevre kuşatılmıştı. Bunu emperyalist kuşatma izledi. Açlığa ve çıplaklığa dayanan devrim, müthiş bir savunma psikozuna girdi. Hiç bir çetin savunma, üç şey olmaksızın, en geniş birlik, merkezîyetçilik ve demir disiplin olmaksızın ayakta ka-

lamazdı. Devrim, emperyalist kuşatmayı bu üç ögeyle kırdı. Emperyalizm, kendisini vuran bu üç ögenin, devrimi de vurduğunu çok sonraları kavradı. Gerçekten de, devrimci DEMOKRASİ, SARSILMAZ BİRLİK - MERKEZİ-YETÇİLİK VE DEMİR DİSİPLİN kartalının pençesinde mecalsizleşti. Ötesinden güneşin yükseldiği parlak ufuk çizgisini acayip bir güruh, göğsü madalyalarla panayıra dönen, asık süratli bir demir bürokrasi güruhu tuttu. Artık içte hiç bir muhalefet, uzun ömürlü olamaz, dikiş tuturamazdı. Artık hiç bir cumhuriyet, ayrılma krizlerine girip de, sarsılmaz Sovyet Birliğini emperyalizmin karşısında zayıf düşüremezdi. Tankların giremeyeceği hiç bir yer yoktu. Yeter ki Merkez işaretini versin. Artık çok uluslu devletin ordusu, tüm ulusların değil ağabey ulusun ordusudur. Üveylik sürecine girilmiştir, gıky çıkan paparayı yer. Artık, "Allahım sen büyüksün" çağına girilmiştir. Ve bismillah şarttır.

Kaçınılmaz hataları, kaçınılabılır hatalardan ayırmalıyız. Bolşeviklerin hataların önemli bir bölümü birinci türe giriyor.

Sovyetlerde ve Doğu Avrupa'da ulusların yekini ayağa kalkmaları iyi oldu. Ulusal tam hak eşitliği konusunda, eskiye nazaran şimdi daha iyiler. Henüz, tam hak eşitliği temelinde, egemen devletlerin demokratik birliği gerçekleşmiş değil. Bu yönde sadece bir adım atılmıştır. Sovyetlerin, tam hak eşitliği temelinde, egemen devletlerin bir burjuva demokratik birliği haline gelmesi olanaksız değil ama haylice çetin bir iştir. Şu andaki birlik, egemen Rus ulusunun, diğer uyruk ulusların burjuvazisine verilmiş önemli tavizler sayesinde varlığını sürdüren anti-demokratik bir birliktir. Böylesi bir birliğe batı burjuvazisi de ruhsat vermiştir. Baltık uluslarının ayrılığı, onların Ruslara olan derin, deva bulmaz milli huzumetlerinden ve güvensizliklerinden kaynaklandı. Hitler'in amansız baskısı ve tehditi altında kalan bu uluslar, kendilerini bir nevi "ehveni şerin" kollarına atmış durumdaydılar. Tank paletleriyle gerçekleşen nikahlar (kulakları cınlasın Vişinski'nin) sağlıklı ve uzun ömürlü olamazlar. Onların ayrılmaları iyi oldu. Bu küçük ülkelerin bağrından, artık ulusal şiarlar ve çan sesleri yükselmeyecek eskisi gibi. Proletarya ile burjuvazi yüz yüze kaldı.

Biz, devletlerin, tam hak eşitliği temelinde, kendi aralarında gönüllü olarak gerçekleştirdikleri demokratik birliklerden yanayız. Bu, proletaryanın ve halkların yakınlaşmasını, kaynaşmasını beraberinde getirir. Çok daha büyük, birleşik yığın örgütlerinin doğmasını kolaylaştırır. Doğal asimilasyonu hızlandırır. Zoraki birliklere karşıyız. Bu tip birlikler çağımızda, üretici güçlerin özgürce gelişmesini engelliyor. Doğal asimilasyonun en büyük engeli olan zoraki asimilasyonu beraberinde getiriyor.

Kapitalizm şartlarında, iktisaden gelişmiş zayıf ulusların ya da devletlerin, kendi aralarında, uzun ömürlü, demokratik birlikler gerçekleştirmeleri hayaldir. Bağımlılık, ortaçağ ve gerilik prangalarından kurtulmaksızın bu mümkün değildir. Bunu ancak, bu ülkelerin iktidara geçen devrimci proletaryaları gerçekleştirebilirler. Batı ülkelerinde ise bu, devrim olmadan, doğal gelişim seyri içinde, gerçekleşme sürecindedir. Üretici güçlerin devasa boyutlarda gelişmesi, daha büyük birliklerin gerçekleşmesini zorluyor. Sermaye geliştikçe, kendi ruhunu, engelsizliği, birleşmeyi ve 'enternasyonalizmi' daha çok dayatıyor. Avrupada olduğu gibi.

Ulus ve uluslar gerçeğinin olduğu bir dünyada, ulusal sorun, değişik biçim ve tonlarda, her zaman var olacaktır. Sosyalizmin, dünyanın çok büyük bir bölümünde iktidar olduğu, kapitalizmin ise kuşatma altına girdiği bir zamanda bile var olacaktır. Sosyalizmin ne olduğunu kavrayamayanlar ancak, sosyalist bir dünyada ulusal sorunun olmayacağını söyleyebilirler. Sosyalist devletler, özellikle de büyüklerle küçükler arasındaki ve çok uluslu sosyalist devletler içindeki çelişkilerin kapsamını ve karakterini anlamayanlar ancak, sosyalist bir dünyada ulusal sorunun tamamen ortadan kalkacağını söyleyebilirler. Günümüz ulusların ayaklanması, insanlığı ulusal sorunların olmadığı ulussuz bir dünyada yaklaştırmaya hizmet ediyor. İlerleyişi görmeliyiz.

BİRLİK SÜRECİNDE BÜYÜK ADIM

Komünarların bu birlik kararını sevinçle karşıladığını ve desteklediğini söylemek istiyoruz. Bu başarılı ve örnek anlaşma için her iki tarafı ve özellikle de bu birliğin gerçek mimarı olan tabanı kuluyoruz

Ali DERVİŞ

TKP/ML DABK ve Merkez kanatları arasında süren birlik görüşmeleri sonuçlandı. Yayınlanan ortak bildirgeyle TKP/ML'nin bu iki gücü, örgütsel olarak birleştiklerini ilan ettiler. Komünarların bu birlik kararını sevinçle karşıladığını ve desteklediğini söylemek istiyoruz. Bu başarılı ve örnek anlaşma için her iki tarafı ve özellikle de bu birliğin gerçek mimarı olan tabanı kuluyoruz. Parti taraftarları ve çervesinde sevinç yaratan birlik kararına sevinmeyen bazı insanların bulunduğunu biliyoruz. Bunların bölücü girişimlerinin sonuçsuz kalacağını umarız. Atılan bu tarihsel adımın sürdürülmesi ve sağlam bir çizgi halinde zihinlerde yer etmesine önem vermek gerekir. Bu birlik komünar hareketi, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi açısından bir kazanımdır.

1. Birlik kararı, dağılmış durumdaki ML'lerin birleşme sürecinde atılmış önemli bir adımdır. Bu diğer ML güçleri de içine alarak genişleyeceği daha uzun ve kapsamlı bir sürecin başlangıç adımıdır. Bu adım, bu iki kanat arasındaki ayrılığın niteliğine uygun olarak sadece örgütsel olma özelliğindedir. Fakat bundan öte anlamı, siyasal sorunların ve ayrılıkların tartışılması ve dönüştürmenin önündeki en büyük engelin aşılmasıdır. Örgütsel ayrılık siyasal ayrılıkları ikinci konuma düşürüyor ve dikkatleri dar örgütsel sorunları içine hapsediyordu. Bir bakıma hareketin siyasal gelişmesinin önünde bu pürüz kalkmış oldu. Bu birlik örgütsel güçlenmeyi sağlamaya hizmet edebilir. Ama siyasal ve ideolojik açıdan pek bir değişiklik yaratmaz. Her iki kanadın yaşadığı siyasal çıkmaz daha da ağırlık kazanacaktır. Bu çıkmaz, daha ileri siyasal aşama ile aşılabilir ki, bu Komünarlarında ulaştığı noktadır.

2. Merkez ve DABK kanatlarının birleşmesi, bir anlamda toplumsal gelişmenin dayattığı zorunluluğun ifadesidir. Bugüne kadar tarafların birbirine ağır sözler sarfettiği bu iki ML kanadın süruncemede kalmış birliği kaçınılmazdı ve ertelenemez duruma gelmiştir. Sınıf mücadelesinde öncünün birliği yöneticilerin niyetlerinden bağımsız olarak gerçekleşecek zorunlu koşullardan biridir. Sorun bir tercihler sorunu değildir. İktidar mücadelesi işçi sınıfının başarısı birliğini sağlamasına doğrudan bağlıdır. Birlik olmasını becerememiş bir öncü güç, çıkarlarını savunduğu sınıfı ve halkı birleş-

tirmeye muktedir olamaz. Egemen gerici sistem, böyle bir önderlik altında ezilenlerin oluşturdukları güçlü bir birlikle ancak yıkılabilir. Şimdi gecikmiş biçimiyle başarılan bu birlikten ders almak ve öncünün birliği için, sorunu kendiliğindencilğe bırakma değil, bilinçli olarak ele almak gerekir. Öncü güçlerin doğru bir siyaset izlemesi bu süreci daha da hızlandırarak zaman ve enerjinin doğru yola kanallize edilmesi açısından önemlidir. DABK ve Merkez kanattan arkadaşların izledikleri yanlış siyasetler güçlerin bu süre içinde ayrı tutulmasına yol açmıştır. Bugün geline noktanın siyasal anlamını kavramak bilinç düzeyine çıkarmak gerekir. Gelişmenin önüne geçmek zorunluluk olunca siyaset değiştirmekle değil, hatalardan dersler çıkarıp bunların koşulları değiştirmede bir araç haline getirmekle olur.

3. Birlik karar ile DABK ve Merkez kanatları, birlik siyasetlerinde bugüne kadar düştükleri yanlışlığı zımnen kabul etmiş oluyorlar. Bu arkadaşlar, alışık olduğumuz eski tutumlarıyla (bu örtük biçimde kabul ettikleri) hatalarını yeniden getirip ikinci MK'ya fatura ederlerse, kendi hatalarını gizleme yolunu seçerlerse, o zaman bölünmeye yol açan hatalı tutumdan kopamazlar. Bu bölünmenin temelinde yatan anlayışların anlaşılması ve düzeltilmesi gerekir. Yani temele inmeleri ve hastalığı kaynağından kurutmaları gerekir. DABK ve Merkez kanadın hatalı birlik siyasetlerinin temelinde, Mao'nun öğrettiklerinin kavranmamış olması. Parti iki çizgi mücadelesinin benimsememeleri yatıyor. Felsefe ve siyasette eksik olan temel budur. Bu temelden kaynaklanan DABK'nın sol sektör siyaseti ayrılığa yol açarken, merkezci ve anti-demokratik uygulamaya dönüşerek bir başka bölünmeyi yarattı (*) Birlik kararının ardından sorunun geçmiş kökenleriyle birlikte ele alan bir değerlendirme yapmak ve bu hatalı tutumu kaynağından kurutmak gerekir.

4. Birlik kararı almak önemlidir. Fakat asıl önemli olan birliği devam ettirebilmek ve yeni bölünmeler yaratmamaktır. Bunun için her arkadaşın sorumluluklar düşer ama belirleyici olan önderliğin siyasetidir. Önderlik parti yaşamı ve birliğine ilişkin doğru siyasete sahip olmasa, zamansız ve gereksiz bölünmeler kaçınılmaz olur. Birliğin korunması önderlikten beklenir. Parti birliğinin temel unsuru demokrasidir. Demokratik merkezîyetçilik parti içi mücadelenin engellenmesi değil, düzenlenmesinin adıdır. Merkez kanat yönetici-

leri özellikle iç demokrasi pek sevmiyor ve ilkesel bir sapma içindedir. Tabandan gelen eleştirilerin, özellikle merkeze gelen eleştirilerin hiddetle bastırılması yanlış-
tır. Sabırlı inisiyatifi bastırılmamalıdır. Ayrıca her eleştiri yanlış olamaz. Yönetimin hatalarından arınması için taban tarafından bazen silkelenmesi gerekir.

Birlik siyaseti konusunda TKP/ML'nin her iki kanadı yanlış anlayışlara sahiptirler. Metafizik kavrayışların kaynaklık yaptığı bu hatalı siyasetler aşılmadan birliğin devamı sağlanamaz. Birlik sağlanırken, ayrılıklara yol açan bu hatalı politikaların düzeltilmesi ile birlik daha da güçlendirilmiş olacaktır. Kaldı ki bu yanlış anlayışlar sadece öncünün birliği sınırlı değil, sınıfın birliği ve halk güçlerinin birliği gibi temel alanları da kapsar. Komünarlar başından beri bu üç alanda birlik konusunda önerdikleri doğru siyasetler benimsemişlerdir. Geldiğimiz noktada komünarların birlik siyaseti gelişmeler tarafından doğrulanmış ve değişik devrimci çevreler tarafından da daha çok kabul edilir duruma gelmiştir. Öncünün birliğine ilişkin siyasetimiz ve sınıf birliğine (DISK'in yeniden açılmasına) ilişkin siyasetimizi önceki sayılarımızda açıklamıştık. Tekrarlarsak, birlik kurmak önemlidir. Ve birliği korumak için doğru bir siyasete sahip olmak gerekir. DABK ve Merkez kanat, parti içi çizgi mücadelesi başta olmak üzere birlik sorunlarını, başka ifadeyle demokrasi sorunlarını yeniden gözden geçirmeleri gerektiğine inanıyor ve öneriyoruz.

5. Ortak açıklamalarında, öncü güçleri değerlendirirken her iki kanat dar bakış açılarını sergiliyorlar. Birbirlerini öncünün gücü olarak değerlendirirken, kendilerinin dışında ve özellikle komünarları bu gücün bir parçası olarak değerlendirmiyorlar. Biz kısa süre içinde de böyle bir değerlendirmeyi yapabileceklerini de beklemiyoruz. Çünkü böylesi bir değerlendirme muhafakaz siyasetin terkedilmesi anlamına gelecektir.

Mesele kimin kimi nasıl değerlendirdiğinin dışında her kesim, kendi niteliğini sahip olduğu programı ile kendisi belirler. Komünarlar'ın TKP/ML'nin bu iki gücünün ML güçleri arasında değerlendirmesinin temel nedeni, bu Partinin sahip olduğu azami programını paylaşmasından ve Mao'nun ML hazinesine katkılarını ideolojik rehber olarak kabul etmesindedir. 1. Kaypak-kaya'nın değerlendirmesinde görüşlerimizi açıkça belirttik. Ve dedik ki bir harekete niteliğini veren onun burjuva demokratik görevler için neler önerdiği değil, yani asgari programına göre değil, azami programına göre değerlendirmek gerek. Bu bakımdan TKP/ML kökeninden gelmeyen pek çok arkadaşında bu niteliğe sahip olduğunu ve öncünün birliğinin anlamının, sosyalizm ve komünizm perspektifinde birleşen kesimlerin birliğini olduğunu belirtelim. TKP/ML doğru bir siyasetle bu kesimler için çekim merkezi haline gelebilirdi. Beklentiler 3. konferansla birlikte boş çıktı ve yeni bölünmelerle dağınıklık iyice arttı.

Merkez ve DABK kanatlarının ML ve İbrahim'i asgari program ve silahlı mücadele düzeyine indirgemişlerdir. Hatta daha da geriye giderek 11 ilke düzeyine

indirmişlerdir. Bu yanlıştır. İbrahim'in asgari program önerisi Türkiye ve Kürdistan gerçeğine uymuyor ve uymadığı içinde hayat bulamıyor, kitleselleşemiyor. Ayrıca İbrahim dönemi koşulları ile tamamen farklı olan bazı günümüz koşullarındaki taktik meselelerde bile, eski tespitlerde direnen günümüz koşullarını hesaba katmayan dar dogmatik anlayış hareketin ihtiyaçlarına cevap veremez. Bunu zamanla kavrayacak ve kavramak zorunda kalacaklardır. Siyasal ve asgari programdaki ayrılıklarımız birliğe dönüşmüş olacaktır. Örgütsel birlik bunun devamı olacaktır.

6. Komünarlar birlik istiyor. Çıkışımızdan itibaren birlik konusunda yapacağımıza hayale kapılmayan bir siyaset izledik. Birliğe giden sürecin uzun süreceğini ve herşeyden önce siyasal anlayışların değişmesine bağlı olduğunu biliyoruz. Aramızdaki ayrılıklar programa ve ülke koşullarının tamamen farklı bir değerlendirilmesine dayanan, strateji ve taktik belirlemelere sahibiz. Bütün bunlardan daha önemli olanı ise yukarıda işaret ettiğimiz gibi hala bu arkadaşlar tarafından revizyonist sapma olarak değerlendiriliyor. Bu yaklaşım değiştiğinde, yani birleşebilecek ML güç olarak görülmeye başlandığımızda, o zaman birliğe kapı açılmaya başlamış olacak. Şu anda kapıları tamamen yüzümüze kapatılmışken, hayaller kurmamız doğru değildir. Tek sorun bizim birlik istememiz değil, karşı tarafın bunu kabul eder hale gelmesidir. Daha önce yaptığımız birlik çağrısına verilen cevap, "kendinizi feshedin ve revizyonist düşüncelerinizden dolayı özelleştirilip bireyler olarak gelin" türündendi. Bu birlik çağrısı değil, siyasal görüşlerimizi terketmeye çağrıydı. Biz birlikten yanayız, teslimiyetten yana değiliz. Bunu birlik adına kabul etmeyi kimse bizden bekleyemez. Parti içi demokrasinin olmadığı yerde birlikten söz etmek teslimiyetçilikle aynı anlama gelir. Birlik sorununa yaklaşımları "aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde" şeklinde ifade ettikleri. Parti içinde iki çizginin varlığını görmeyen yıkıcı anlayışın ifadesidir bu. Arkadaşların değişmeye ihtiyaçları var ve bu zamanla olacaktır.

Sonuç olarak birlik kaçınılmazdır, ancak biçimi ve zamanı gelişmeler tarafından belirlenecektir. Biz bu süreci olumlu yönde etkilememin siyasal eleştiri ve tartışmalardan geçtiğini biliyoruz. Gerçekler inatçıdır. Arkadaşlarımızı bu noktaya getiren gelişmeler, onları daha ileri siyasal sonuçlara götürecektir.

Biz birlik hedefimizi ve bu doğrultudaki çabamızın yanısıra hiç birlik olmayacakmış gibi çalışmamızı sürdürmeye devam edeceğiz.

(*) Şayet iç demokrasi uygulansaydı bu bölünme, yapılan tasfiyelere rağmen olmazdı. İç demokrasiye son verilip, muhalafetin farklı düşünceleri parti üyelerine bile ulaştırılmayınca, birliğin temel koşulu ortadan kaldırılmış oldu. Kendilerine dayatılan politik mücadeleden dışlanma tavrını geri çevirip siyasal mücadeleye katılmanın kalan tek yolunu farklı bir yapılanma olarak çıkma yolunu seçmek zorunda kaldılar.

SUPHI'DEN KAYPAKKAYA'YA VE ORADAN GÜNÜMÜZE KÜRT SORUNU

Tonguç GÜLEÇ

Türkiye sol hareketinin, Suphi'den sonraki önemli bir sıçrama noktasını temsil eden İ. Kaypakkaya'nın Kürt meselesinde ortaya koyduğu tezler, esasta olumlu olmasına rağmen; yine de bu görüşlerde, Kürdistan'ın mevcut gerçekliğiyle çelişen çeşitli sorunları mevcuttu.

Şüphesiz ki Kaypakkaya'nın yaşadığı ve teorisini oluşturduğu dönemin Kürdistanı ile günümüzün Kürdistanı çok farklı konumdadır. Çelişkinin aldığı vaziyet birbiriyle kıyaslanamaz durumdadır. Ve bu bağlamda da mevcut objektif durum, Kaypakkaya'nın hataya düşebilmesi açısından belirli bir baddi zemin yaratıyordu ve nitekim de öyle oldu.

Kaypakkaya kendi döneminin Kürdistanını doğru ve haklı olarak şöyle değerlendiriyordu.

"Türkiye'de Kürt milli hareketi, henüz ayrılma talebini açıkça formüle etmiş değildir. Bugün Kürt milli hareketinin açıkça formüle ettiği talepler, Kürtçenin okuma, yazma ve konuşmada serbest bırakılması, radyoda Kürtçe yayınlar yapılması "milli kültür"ün (gerçekte Kürt burjuva toprak ağalarının kültürünün) serbestçe yayılmasını köstekleyen engellerin kaldırılması asimilasyon politikasına son verilmesi. Kürtçe eğitim yapan okulların olması, kendi kaderini tayin hakkının tanınması vb..dir. Yukarıda saydığımız çeşitli nedenler Kürt milli hareketinin bizzat ayrılma talebini açıkça formüle etmesine engel olmaktadır. Kürt halkının değil ama 'Kürt milletinin kendi kaderini tayin için' mücadele ettiğini söylemek bu sebeple hiç değilse bugün doğru değildir. Biz bunu söylerken Kürt burjuva ve küçük toprak ağaları arasındaki güçlü ayrılma arzusunuda gözden uzak tutmuyoruz. Fakat bu istek milli hareketin açık bir talebi haline gelmemiştir diyoruz." (1)

Kaypakkaya, o dönem böyle bir seyir izleyen Kürt Milli hareketinin gelecekte çok daha farklı boyutlar alabileceğini görmüş ve cümlesini haklı olarak şöyle devam ettirmişti;

"Bugün Kürt Milli hareketinin ayrılmayı açıktan formüle etmemiş olması, yarında etmeyeceği anlamına gelmez"

İşte, Kaypakkaya'nın o gün "yarın" dediği gün-

ler çoktan gelip çatmıştır ve biz tam da bugünleri yaşamaktayız. Bu bağlamda da o gün için bir trajedi olarak değerlendirilebileceğimiz şeylerin bugünkü tekrarında alcağı isimlendirme komedi olacaktır. Ve ne yazıkki gerek Türkiye sol hareketindeki bazı örgütler ve gerekse de Kaypakkaya'nın takipçisi olduğunu söyleyen muhafazakar-dogmatik kanat bugün ısrarla bu komediyi oynamaya devam etmektedirler.

Şimdi sorunu daha iyi kavrayabilmek açısından bu noktalar üzerinde teker teker durmaya çalışalım.

KÜRDİSTAN'DA BAŞ ÇELİŞKİ SORUNU

Genel olarak çelişmeler sorununu, özel olarak ta Kürdistan'daki çelişmeler ve baş çelişki sorununu kavrayıp doğru çözüm önerilerinde bulunabilmemiz için materyalist diyalektik düşünce tarzından hareket etmemiz gerekir. Gerek doğada, gerekse de toplumda olsun, bütün şeylerin sürekli olarak yaşadığı alt üst oluşlar, hareketin bir biçiminden diğer biçimine geçme, vb. vb. gibi durumların tümü, şeylerin bağrında taşıdıkları çelişkilerin sonucudur.

Çelişkiler objektiftir ve tek tek insanlar ya da insan grupları tarafından icat edilemezler. Bu bağlamda gerek dünyadaki evrensel olan çelişkiler ve gereke de Kürdistan'ın kendine özgü özgül çelişkileri bazı çok bilmişlerce icat edilen şeyler değildir. Bu çelişkiler biz olsakta olmasak ta varolan şeylerdir. Bizim bu çelişkilerle olan ilişkimize gelince, sorun yöntem'de düğümlenir. Biz önerdiğimiz yöntemle bu çelişkiye müdahale eder ve onu çözmeye ve diğer çelişkilerinde çözümünü için elverişli koşulların oluşmasına çalışırız.

Başkan Mao'nun "farklı çelişkiler farklı yöntemlerle çözülür" biçiminde ünlü bir deyişi vardır. Bundan dolayı da çözüm yöntemindeki tekçilik bizi önemli açmazlara götürür ve götürdüde.

Kürdistan gibi bir ülkenin varlığı, bunun parçalanmışlığı ve Türkiye'de kalan bölümün Türk egemen güçleri tarafından baskı ve tahakküm altında tutulması vb. vb. gibi bir dizi sorun, Türkiye Kürdistan'ına örneğin bir Yunanistan'dan veya bir Azerbaycan'dan çok daha farklı sorunlar yani çe-

İlişkiler yüklemiştir. Çelişkiler olayın sonuçlarıdır. Bu çelişkileri var eden ise mevcut statünün kendisidir. Bu statü devam ettiği sürece, bütün bu çelişkiler var olmaya devam edecektir.

Mevcut gerçeklik böylesine ortada olmasına rağmen ne yazık ki gerek bazı sol çevreler ve gerekse de gelenekten gelen dogmatik arkadaşlarımız bu sorunu bir türlü kavrayamıyorlar. Hele dogmatiklerimiz, sırf İbrahim Kaypakkaya'yı eleştirmekten kaçınmak için öyle ilginç teoriler üretiyorlar ki gülmek elde değil.

Dogmatiklerimiz, sebep ve sonuç ilişkilerinde içine girdikleri çıkmazın kaçınılmaz bir sonucu olarak, bugünkü Kürdistan gerçeğini PKK'nın mücadelesiyle izah ediyorlar. Şüphesiz ki biz ne PKK'nın mücadelesini ve ne de bu mücadelenin kitleler üzerinde yarattığı etkiyi inkar etmiyor bunu tartışmak bile istemiyoruz. Bizim tartışıp açıkça cevap istediğimiz nokta. Kürt Ulusu ile Türk egemenleri arasındaki çelişkiyi yaratan PKK'da dahil diğer örgütlenmeler midir? Yoksa tersine bütün bu örgütlenmeleri var eden Kürt ulusu ile Türk egemenleri arasındaki çelişme midir? Yani sebep hangisidir?

Herşeyden önce böyle bir çelişki olmasaydı Kürt Ulusu ve onun çeşitli sınıfları, Türk egemenlerine karşı mücadele yürütmenin araçları olan bu tür örgütlenmelere ihtiyaç dahi duymayacaklardı. Bu işin a. b. c.'sidir. Ayrıca hangi çelişki objektifti? Arkadaşlarımızın her şeyi PKK ile izah eden tavırları, bu konuda nasıl bir felsefi sapma içinde olduklarını sanırım göstermeye yetmektedir.

Arkadaşlarımızın iddialarının siyasal sonucuna gelince durum şöyledir; PKK olmasaydı ve böylesine radikal mücadele yürütülmeseydi Kürt ulusu ile Türk egemenleri arasındaki çelişki diye bir çelişki olmayacaktı (!) Bu iradeciliktir. Ve bu tavri materyalist felsefe ile alakası da yoktur.

Türkiye ve K. Kürdistanı bir tek Asgari program içinde ele alan ve çözüm önerilerinde bulunan Kaypakkaya, sıraladığı başlıca çelişkiler içerisinde Kürt Ulusu ile Türk egemenleri arasındaki bir çelişkidir, bırakalım baş çelişki diye bahsetmeyi başlıca çelişkilerden biri olarak dahi bahsetmedi. Hepimiz çok iyi bilmekteyiz ki herhangi bir çelişkinin bazı dönemlerde baş çelişki haline gelebilmesi için, onun herşeyden önce başlıca çelişkilerden biri olarak görülmesi gerekir. Kaypakkaya'nın buradan başlayan hatası onu sonuçta Kürdistan'daki baş çelişkinin yanlış tespit edilmesine götürdü.

Kaypakkaya ile başlayan bu hatalı tutum, daha sonraki dönemlerde TKP/ML saflarında çeşitli tartışmalarla açılmış da sorun bir bütün olarak bilince çıkarılıp düzeltilmemiş ve uzun yıllar devam etmiş ve halende dogmatiklerimiz tarafından devam ettirilmektedir.

Bu çelişki üzerinde yürütülen ilk tartışma TKP/ML'nin 1. konferansında olmuştur. Yürütülen tartışma bu konuda ancak şu sonuca varabil-

miştir.

"Konferans milli çelişmenin önemli bir çelişme olduğu görüşünde birleşmiş; ancak bunun başlıca çelişmeler içinde yer alıp almayacağına araştırılmasını kabul etmiştir." (2)

Yine Yine aynı tartışma TKP/ML'nin 2. konferansında gündeme gelmiş ve konferans bu konuda bir sonuca varamamış ancak MK'ya bu konuda sorunu araştırma görevini vermiştir.

Milli çelişki konusunda en iyi tartışma esas olarak 3. konferans öncesinde ve sonrasında olmuştur. M-L kadrolar TKP/ML tarihinin geçmişten günümüze uzanan mücadelesinin ve siyasal görüşlerinin bir bütün muhasebesini yaparken bu sorunu da sorgulamış ve gerek bu yazıda ifade edilen ve gerekse Komün'ün çıkan ilk sayısında ortaya konan görüşler doğrultusunda mücadele yürütmüşlerdir.

Fakat ne yazık ki 3. konferansta da bu konuda sonuca varılamamış yine MK'ya sorunu araştırıp sonuçlandırma görevi verilmiştir. Bir dönem görüşlerimizden etkilenen veya onun basıncı altında kalan MK çeşitli yazılarında bu konuda bazı olumlu şeyler söylemişse de sorunun içinden çıkamamış ve tartışmayı bir dahiki konferansta sonuçlandırmaya bırakmıştır. Yakın dönemde yapıldığı ilan edilen 4. konferans ise; bu görüşleri "sosyalizm cılız inceltirilmiş milliyetçilik olarak" değerlendirmiş ve reddetmiştir.

Dogmatiklerimizin TKP/ML saflarında yürütülen ve varılan bazı olumlu yaklaşımlardan bu şekilde geriye dönmeleri üzücüdür. Kürdistanın bütün bu yalın gerçeğine rağmen böyle sonuçlara varmak hakim ulus miliyetçiliğinin etkisinde kalmaktan geçer ve bunun Kaypakkaya'cılıkla da alakası yoktur.

Bu konudaki görüşlerimizi "inceltirilmiş milliyetçilik" olarak değerlendiren muhafazakar-dogmatik kanadın "kalınlaştırılmış" teorilerine göre Kürdistan'da milli çelişkinin baş çelişki olabilmesi için Kürdistan'ın işgal edilmesi gerekmiştir. (Sanki şimdi işgal yokta. Komün) Şimdi bu sorun üzerinde duralım.

Ezilen, bağımlı ülkelerin herhangi bir emperyalist güç, ya da yine bağımlı bir ülke tarafından işgal edilmesi halinde işgale uğrayan ülkede milli sorunun ön plana geçeceği ve diğer bütün çelişkileri etki alanına çekeceği marksist bilimin en temel tezlerinden biridir. Ve uluslararası proletarya yaşıdığı onlarca tecrübeyle bu konuda önemli bir deneyime sahiptir.

Çin'den yada herhangi başka bir ülkenin deneyiminden bolca bahseden ve aktarmalar yapan muhafazakar kanat ciddi derecede müzdarip olduğu dogmatik düşünce tarzının doğal bir sonucu olarak, ne yazık ki Kürdistan'ın en basit gerçeğini dahi göremiyor. Ve o, bu konuda da hastalığın ne olduğunu bilmeden bol bol reçete yazan kötü hekim andırıyor. Arkadaşlarımız, Kürdistan'da sanki

şu an bir işgal yokmuş gibi. Milli çelişkiden bahsedebilmek için herhangi bir işgalin olmasını bekliyorlar. Yani bu arkadaşlarımıza ve de benzer düşünce tarzına sahip olanlara göre herhangi bir emperyalist gücün, yada İran, Irak vb. gibi bölgenin gerici devletlerinin tanklarının ve askerlerinin K. Kürdistan topraklarında dolaşması lazım ki buna işgal denebilsin. Aynı şeyi K. Kürdistan'da Türk devleti yaparsa buna işgal denmez? Çünkü böyle bir uygulama Türk devletinin "doğal hakkıdır" ve bu "doğal hak" aynı şekilde İran Kürdistan'ında mollalar rejimine Güney Kürdistan'da Saddam rejimine ve de Suriye Kürdistan'ında Esad rejimine tanınmış olan bir haktır. Ve bu "doğal hakkın" çiğnenmesi de ancak başkasına ait olan bir parçaya el uzatmakla mümkündür. (!)

Toplumsal sorunları böyle çifte standartlı yaklaşımlarla çözmeye çalışan hiçbir kafa başarılı olamaz. Bu düşünce tarzına sahip olan bütün güçlere şunu sormak istiyorum; Türk egemenlerinin K. Kürdistan'ı işgal altında tuttuklarından bahsedebilmek için bugünkü uygulamalardan farklı olarak daha nelerin olması gerekir? Kıbrıs'taki işgal, Kürdistan'daki işgalden daha mı vahim bir durumda sizce? Kıbrıs'ın işgal altında olduğunu söylüyorsunuzda, Kürdistan için niye söylemiyorsunuz? Bunların cevabı verilmedir.

Kürdistan'ın, parçalanmışlığını ve her parçanın şu an bağımlı bulunduğu egemen ulus ve onun hakim güçlerince baskı, tahakküm ve işgali altında tutulduğunu ve Kürdistan'ın bu yapıdan kurtulabilmesi içinde her parçanın, öncelikle kendi işgal altında tutan güce karşı mücadele yürütmesi gerektiğini kavramayan bir kafa, soruna doğru çözüm önerilerinde bulunamaz. Bunu çeşitli sorunlara yaklaşımlarda gördük ve daha da göreceğiz.

Örneğin Körfez Savaşı döneminde, bu mantığın sahiplerinin önerdikleri taktiklerin proletaryanın bilimiyle alakasının olmadığını hepimiz gördük. Irak'ı, Irak Kürdistanını hesaba katmadan bir bütün olarak ele alıp değerlendirenlerin Kürtlere nasıl teslimiyet çağrılarında bulunduklarına tanık olduk. Emperyalist güçlerin Irak'a fiili saldırı durumunda elbetteki Irak halkı ve proletaryası açısından yeni bir durum ortaya çıkmıştı. Ve emperyalist işgale karşı bir görev gündeme gelmişti. Ama ya Irak Kürdistan'ı için durum neydi? Zaten yıllardır işgal altında olan bir ülkede işgal tehlikesi diye bir şeyden bahsetmek saçma değil miydi? Peki bu yeni durum Irak Kürdistan'ına ne getirmişti? İşgalci gücün değişebilme ihtimalini. Bu da baş düşman tespitinde Irak Kürdistan'ının dikkate alınması gereken bir durumda hepsi o kadar.

Doğu Perinçek son "Kürdistan sömürgeci tezi çıkmazda" başlıklı makalesinde birçok sorun üzerinde durmuş ve kendince önerilerde bulunmuştur. Aslında bu yazıda üzerinde durulması gereken en temel nokta (ki bu zaten yazının temel

mantığıdır) şudur;

"Kürtler üzerindeki ulusal tahakkümün temel direği emperyalizmdir."

"Her parça kendisini sömüren sömürgeciyle savaştıracak teori bunu gerektiriyor. Bu teoride ezilen bir ulusun bütün parçalarında varolan ortak damar bulunamıyor. Bu nedenle ortak bir strateji için bir ip ucu da yok"

"Sömürge teorisin savunucularının bir kesimi Körfez Krizinde cepheyi 'Saddam faşizmine' döndüler ve ABD emperyalizmiyle aynı 'Batı uygarlığı ve demokrasi' safında yer aldıkların ilan etmekten çekinmediler" (3)

Sözüm ona çok "keskin Mao'cu" olan Perinçek, burada her parçanın kendine özgü çelişkileri, baş-çelişkisi, baş düşmanı v. gibi bütün kavramları ve temel prensipleri bir yana bırakmış ve ortak bir damar bulma peşinden koşmuştur. Bulduğu icat ise emperyalizmdir. Perinçek'e göre Kürt ulusu bütün parçalarında emperyalizme karşı dövüşürse ortak bir strateji yaratmış ve bir an öncede kurtulmuş olur. İyi ama bu emperyalizm nerede?..

PKK, Türkiye Kürdistan'ına girdiğinde Türk devletiyle, yada Irak veya İran'daki bir Kürt örgütü burada ilk etapta bu devletler karşı karşıya gelmektedir. Ya da bu parçalarda bağımsızlık için ayağa kalkan halk, öncelikle bu devletlerin ordu ve polis güçleriyle karşı karşıya gelmektedir. Hayatın gerçeği budur ve Kürt ulusu bu tecrübeyi yüzyılların mücadelesi ve deneyimi sonucu kazanmıştır.

Ayrıca Perinçek'in soyut bir şekilde bahsettiği emperyalizm, somutta tamda bu parçalardaki gerici devletlerde ifadesini bulmaktadır. Ve bu devletlere karşı yürütülen mücadeleler aynı zamanda emperyalizme karşı yürütülen mücadelelerdir. Perinçek'in, emperyalizmi bölgedeki gerici faşist devletlerden ayrı ele alması ve "ulusal tahakkümün temel direği" olarak gösterip hedefi emperyalizme yöneltmesi ve bu bağlamda da bölge devletlerinin yıllardır Kürdistan'da yaptıklarından onları sorumlu tutmaması, aslında onun 20 yıl öncesinden beri sahip olduğu görüşlerdir. Ve Kürdistan'ın bugünkü gerçeği karşısında aslında iflas eden bir teori varsa o da herşeyden önce Perinçek'in teorisi-dir.

Perinçek'te, "Kürt ulusu ile Türk egemenleri arasındaki çelişkinin baş çelişki olması bir yana, onda böyle bir çelişki tespiti hiç yoktur. O, bütün meseleyi Kuzey-Güney çelişkisi ekseninde ele almakta ve bir "Güney Ülkesi" olan Kürdistan'ın yine aynı şekilde "Güney ülkeleri" olan bölgedeki gerici devletlerle uğraşması yerine Kuzey ile uğraşmasını önermektedir. Onun "emperyalizme karşı mücadele" dediği şey objektif gerçeklikten ve somut çelişkilerden soyut ne idüğü belirsiz bir mücadeledir. Böyle teori olmaz. Ve bu yöntemle, Kürtler arasında ortak bir damar bulunup "federal emekçi Kürt cumhuriyeti" hayatta kurulamaz.

PROLETARYANIN KÜRDİSTAN'DAKİ GÖREVLERİ

Kaypakkaya'nın ikinci hatası, yukarıda da belirttiğimiz gibi baş çelişki anlayışından kaynaklanan görevler sorusunda kendisini göstermektedir. Bilindiği gibi Kaypakkaya, Türkiye ve K. Kürdistan diye bir ayrıma gitmeksizin tek asgari programdan hareket etmiş ve feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişkinin baş çelişki olduğunu ve bütün diğer görevlerin bu çelişkiye bağlı olarak çözüleceğini belirtmiştir. Devrimin demokratik görevlerinin önde olduğu bu yapıda, milli görevinin ise ancak Türkiye'ye herhangi bir saldırı döneminde gündeme geleceğini belirtmişti.

Kaypakkaya'nın bu önerisinde, deminde belirttiğimiz gibi yanlış bir baş çelişki tespiti vardır. Herşeyden önce Türkiye ve K. Kürdistan gibi iki ayrı toplumsal yapılanmayı bir bütün olarak ele almak ve böyle program oluşturmak hatalıdır. Kaypakkaya'nın "feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişkiyi baş çelişki" olarak tespit etmesinde bile en büyük etken, yine Kürdistanın geri toplumsal yapısı olmuştur. Bu görüşün ispatlanması için verilen örneklemelerin tümü bugünde dahil hep Kürdistan üzerinedir. Oysa biz çok iyi bilmekteyiz ki işgal altında tutulan bir ülkede proletaryanın ve halkın en önde gelen görevi kendi bağımsızlığını sağlamaktır. Bağımsızlık mücadelesini yürütüp kazanamayan bir halk, kendi kimliğine sahip olmayan bir halk demokratik kazanımlarda hiçbir kayda değer başarıyı kazanamaz.

Kürdistan'ın yarı-feodal iktisadi yapısı şüphesizki burada demokratik halk devrimini zorunlu kılmaktadır. Ama devrimin izleyeceği seyir, mili demokratik halk devrimi olacaktır. Ve bütün sorunlar bu sürecin halkalarında teker teker ele alınıp çözülecektir. Devrimin birinci aşamasında görev; ülkenin, Türk egemenlerinin baskısı ve tahakkümünden kurtarılmasıdır. Bunun içinde mücadelenin asıl hedefi, baş düşman olan Türk Devleti'dir.

Kürdistan'ın bugün içinden geçmekte olduğu toplumsal süreç, sınıf bilinçli proletarya ulusal-demokratik mücadele görevini yüklemektedir. Bunu kavramayan bir kafa, doğru çözüm önerilerinde bulunamaz ve başarıya ulaşamaz. Bugün sokaklara dökülüp "bağımsızlık" sloganları haykıran bir halka, yok senin sorunun öncelikle "toprak meselesidir" demek, ben acım diye feryat eden birine, yok "senin sınırların bökük", "biraz uyusan iyi olacak" demek kadar komiktir.

Bizi "Kürt milliyetçiliğinden etkilenen" yada "inceltirilmiş milliyetçi görüşler" savunan bir kesim olarak değerlendiren güçlerin tümünün hareket noktası, bizim ulusal mücadele görevini üstlenmiş olmamızdır. Bu çok proleter güçlere göre, proletarya ulusal mücadele değil, sınıfsal mücadele yürü-

türmüştü (!)

Eğer bazı kavramları yerli yersiz değilse, ne anladığımızı açıkça ortaya koyarak kullanırsak sanırım daha iyi anlarız. Burjuva ideologları geçmişte Marks'a sınıf mücadelesini sen yarattın diye bir ithamda bulunduklarında, Marks, bunun ve ezilen diye sınıflara bölündüğü kölecî dönemden beri devam ettiğini kendisinin ise yalnızca proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin proletarya diktatörlüğü ile sonuçlanması gerektiğini, söylediğini belirtir.

Toplumda sınıflar olduğu müddetçe bunlar arasındaki mücadeleler kaçınılmaz olarak var olacaktır. Her sınıf hakimiyetini sağlamak için bir diğerine karşı mücadele yürütecektir. Bu geçmişte olduğu gibigünümüzde de böyledir ve gelecekte de böyle olacaktır. Bu bağlamda sınıflar, mücadelelerini nasıl ve ne biçimde yürütürlerse yürütsünler bunlar son çözümlemeye sınıf mücadeleleridirler ve insanlık tarihinin sınıf mücadeleleri tarihi olması gerçeği de buradan gelir.

Bu genel yaklaşım ışığında Kürdistan'a geldiğimizde. En milliyetçi bir örgütün yürüttüğü bir mücadele bile sınıf mücadelesidir. Hangi sınıfı temsil ediyorsa o sınıfın mücadelesidir. PKK'nın ulusalcı bir örgüt olması, onun yürüttüğü mücadelenin sınıf mücadelesi olmadığını demektir? Hiçte değil. Özal'ın, Demirel'ine, Erbakan'ına ve oradan en komünistine kadar, bütün sınıfların ve onların temsilcileri örgütlerin yürüttüğü mücadelenin tümü sınıf mücadelesidir. Bu mücadele içinde yer alan güçlerin faşist, demokrat, ulusalcı, liberal, komünist vb. vb. olması onların içinden geçilen toplumsal süreçte oynadıkları rol ve sahip oldukları program sorunudur. Bu anlamda belirli bir tarihsel dönemde çok farklı düşünen iki gücün veya daha fazlasının belirli bir mücadeleyi birlikte yürütmeleri onları hemen aynılaştırmaz. Tarih bunun örnekleriyle dopdoludur.

Konumuzla direkt ilintili olduğu için şu örneği vermek istiyorum; Örneğin Çin'in Kuzey bölgesinin Japon emperyalistleri tarafından işgal edilmesi üzerine o döneme kadar kıyasıya bir mücadele içinde olan ÇKP ve Gomindang, işgale karşı 8 yıllık bir süre boyunca birlikte mücadele yürütmüştür. Başında Başkan Mao'nun bulunduğu ÇKP'nin ulusal bir mücadele görevini üstlenip yürütmesi ÇKP'nin sınıf mücadelesini bırakıp milliyetçi bir parti olduğu şeklinde değerlendirilebilir mi? Elbette hayır. ÇKP o dönemde de komünistti. Yada başka bir şekilde Gomindang, ÇKP ile ittifak yaptı diye komünist oldu denebilir mi? Tabii ki hayır. Ama ikisini bir araya getiren ortak bir nokta vardı. Neydi bu? Ülkenin işgaline karşı olmak. Ama bunları birbirinden ayıran temel noktada vardı. Peki bu neydi? Ayrı, ayrı programlara sahip olmak!

Japonya'ya karşı yürütülen ulusal mücadelenin, sınıf mücadelesi ile olan alakası sorusunda bakın Mao neler söylüyor:

"Uzun süreli bir işbirliğiyle uzun bir savaşı sürdümek yada başka bir deyişle sınıf mücadelesini Japonya'ya karşı bugünkü milli mücadeleye tabii kılmak; Birleşik cephenin temel ilkesi işte budur. Bu ilkeye uygun olarak, partilerin ve sınıfların bağımsız niteliği ve onların birleşik cephe içindeki bağımsızlık ve inisiyatifleri korunmalı, temel hakları işbirliği ve birlik uğruna feda edilmemeli, tam tersine belirli sınırlar içinde sıkı sıkıya savanulmalıdır. İşbirliği ancak bu şekilde ilerletilebilir ve aslında herhangi bir işbirliği ancak böyle mümkün olabilir. Aksi takdirde işbirliği birbirinin içinde erimeye döner ve birleşik cephe ister istemez feda edilmiş olur. Milli nitelikli bir mücadele içinde sınıf mücadelesi, milli mücadele biçimini alır; bu da ikisi arasındaki özdeşliği gösterir. Bir yandan, belirli bir tarihi dönem boyunca çeşitli sınıfların siyasi ve iktisadi taleplerinin işbirliğini bozacak nitelikte olmaması gerekir; diğer yandan milli mücadelenin talepleri (Japonya'ya karşı direnme gereği) bütün sınıf mücadelesinin çıkış noktası olmalıdır. Dolayısıyla birleşik cephe içinde birlik ile bağımsızlık arasında ve milli mücadele ile sınıf mücadelesi arasında özdeşlik vardır. (4)

Kürt örgütleri bir yana, Türkiye sol hareketinde yer alan örgütlerin hemen hepsi haklı olarak şöyle diyorlar. Türkiye herhangi bir güç tarafından işgal edildiğinde milli çelişki ön plana geçer ve işgale karşı mücadele görevi esas görev olur. Bu doğrudur ve bizde böyle düşünüyoruz. (K. Kürdistan hariç Türkiye kesimi için) Peki bugün bizi "milletçi olmakla", sınıf mücadelesi değil de ulusal mücadele yürütmek ve bu anlamda ulusalcı olmakla suçlayan örgütler yarın böyle bir durumda hangi konumda olacaklar?

Ne onlar o gün birer burjuva milliyetçisi olacaklar, nede bugün Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini yürütmeyi görev olarak önüne koyan biz ve bizim gibi düşünen güçler burjuva milliyetçisidir. Bizimne olduğumuz konusunda bir sonuca varmak isteyen kişi yada örgüt bu konuda herşeyden önce bizim genel programımıza bakmak zorundadır.

Ulusal mücadele ile sınıf mücadelesi arasındaki ilişki meselesinde üzerinde durmak istediğimiz bir başka nokta ise burjuva demokratik sorunlar içinde seçmeciliktir. Bizim ulusal sorunda ortaya koyduğumuz görüşleri "sosyalizm cilalı, inceltirilmiş milliyetçilik" olarak değerlendiren muhafazakar kanat, kendi konumunu burjuva demokratik sorunlar olan toprak sorunu, demokrasi sorunu, bağımsızlık sorunu ve ulusal sorun içindeki pozisyonuna göre belirlemektedir. Bu arkadaşlara göre eğer toprak sorununu görev olarak öne almışsan iyi bir komünist, ulusal sorunu yada ulusal mücadeleyi almışsan milliyetçisin. Sorunlara böyle yaklaşmak saçmadır. Çünkü yukarıda sıraladığımız sorunların tümü, burjuva demokratik sorunlardır. Ama ne yazık ki biz bunları çözmeden başka yerle-

re varamayız.

O halde bunlar içinde seçmeci davranıp kendine komünist bir başkasına başka bir nitelendirme de bulunamazsın. Türkiye ve K. Kürdistan'ın mevcut çelişkileri, bu burjuva demokratik sorunlardan birini bir alanda, diğerini ise bir başka alanda öne çıkarmıştır. Bize rağmen bu böyledir. O halde sorun, bu görevleri üstlenmek ve mücadelesini yürütmektir.

Türkiye ve K. Kürdistan'daki mevcut durum ve çelişkilerin birbirilerinden ayrı özellikler gösteren yapısı, devrim poreletaryaya her iki alan için ayrı ayrı programlar oluşturmayı zorunlu kılmaktadır. Her iki bölgede demokratik devrim sürecinde olmasına rağmen, Kürdistan'da bu sürecin milli yönü, Türkiye'de ise demokratik yönü öndedir. Devrimin ilk aşamasının ve doğal olarakta görevlerinin bu durumu sapla samanın bir birine karıştırılması misali bir tek asgari programla çözülemez. Farklı çelişkiler, farklı yöntemlerle çözülmek zorundadır.

Türkiye ve K. Kürdistan'daki devrim süreçlerinin birbirinden ayrı özellikler gösteren bu yapısı, özellikle aynı hedefe yönelmesi bağlamında güçlü bir birliktelik oluşturmaktadır. Gerek Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin ve gereksede Kürdistan'daki ulusal mücadelenin asıl hedefi TC. devletidir. İşte tamda bu durum, bu iki alanda mücadele yürüten güçleri müthiş derecede birbirine yaklaştırmaktadır. Bu kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Ve burada karşımıza örgüt sorunu çıkmaktadır. Komün daha çıkışından itibaren bu sorunun önemini bilince çıkarmış ve bu konudaki görüşlerini ortaya koymuştur. Burada bir kez daha belirtmekte fayda görüyoruz. Bize göre örgütlenme her iki bölgede bağımsız partilerin örgütlenmesi olmalıdır. Bu iki kardeş parti arasındaki işbirliğini koordine eden ve iki tarafın MK'ları tarafından atanmış üyelerden oluşan bir koordinasyon komitesi olmalıdır. Örgütlenmenin bugün alması gereken biçim budur. Proletarya elbette örgütsel alanda da birlikten yanadır. Bu birliğin biçimi koşullara göre biçim alır. Proletarya partileri arasındaki birlik ideolojik ve siyasidir. Dünya proletaryasının çıkarlarını bulundukları alanlarda geliştirme görevleriyle karşı karşıyadırlar. Örgütsel ayrılık bu çıkarların gerçekleşmesi için yerel koşulların farklılığından gelmektedir. Bunu anlamayanlar, örgütlenmenin bir biçimini, oda kendilerinin oluşturdıkları biçimi mutlak laştırma eğilimindedirler. Örgüt amaç değil, sadece bir araçtır.

Devam edecek

DİPNOT

1. I. Kaypakaya Seçme Yazılar sf: 235-236
2. Komünist sayı 1 sf: 99
3. Teori sayı 23 sf: 11-12-13
4. Mao Zedung cilt 2 sf: 218

TÜRKİYE SOLUNUN DERİNLEŞEN KRİZİ, KÜRT SORUNU VE SOSYALİST TUTUM

Türkiye sosyalistleri, kendi varoluş nedenleri olarak ön gördükleri somut gerçeklere dayanarak kendilerini Türkiye'nin devrimci sosyalistleri olarak yeniden ve somut şekilde tanımlamaları gerekliliğini gerçekleştirmelidirler ve dolayısıyla Türkiye sosyalistleri olarak, hem Kürt solu ile ayrımlarını ve hem de Kürt ulusal hareketine karşı enternasyonalist plandaki görevlerini somut olarak ortaya koyarak kendilerini bu anlamıyla da yeniden tanımlamaları ve şekillendirmeleri gerekmektedir.

K. TÜRK

1980'lerin ikinci yarısından günümüze değin, T. Kürdistan'ında, giderek ivme kazanan ve kitlesellenen Kürt ulusal hareketi, özellikle son yıllarda, TC. devletin hem iç hem de dış politikasına damgasını vuran ana faktörlerden birisi haline gelmiştir. '92 Nevroz öncesi ve sonrası süreçte, TC Devleti ve hükümetinin sergilediği pratik, politik ve diplomatik tavırlar bunun en çarpıcı kanıtlarını oluşturmaktadır. Ki Türkiye solunun açmazlarının başladığı noktalar tam da bu noktalardır.

Öte yandan, Kürt ulusal hareketinin gösterdiği gelişim seyri, Türkiye Solu açısından hem yeni olanaklar ve hem de büyük açmazlar ortaya çıkarmıştır. Ne var ki TDH'ne mensup hiç bir örgütlenme, bu olanaklardan, bugüne değin hakkıyla yararlanmasını becerememiştir. Tersine, Kürt Ulusal Hareketi geliştikçe, Türk Solunun yaşadığı kriz derinleşmektedir.

Bunda, Türk solunun içinde kıvranıp durduğu ideolojik-teorik kaos ve veya içine saplandığı dogmatik taşlaşma ile yılgınlık ve çok boyutlu çözülmenin, dolayısıyla doğru halkaları yakalayıp kitlelerle sağlıklı bir diyalog geliştirerek pratiğe yüklenmeyi başaramamasının tayin edici önemde rolü olmuştur.

Türkiye solu, 12 Eylül yenilgisinden doğru dersler çıkaramadığı ve yaşadığı sürecin bir yeni evresinde kendisini yeniden üretemediği için, ne yenilgisinin yarattığı tahribatları giderebildi, dolayısıyla ne de Kürt ulusal hareketine paralel olarak Türkiye'de kitlesel bir güç haline gelme becerisini gösterebildi.

Bunda, yukarıda dikkat çekilen ve solun kendinde içkin olan eksiklik ve hastalıkların yanısıra, 12 Eylül cuntası ve varislerinin emekçi yığınların bilincinde yarattığı egemen ideolojik manipülasyon ile toplumsal kimlikle yol açtığı deformasyon sola karşı güvensizlik, yılgınlık, bezginlik umutsuzluk, kadercilik kendine güvensizlik, güçlüye kölece tapınma vb. gibi bir dizi faktöründe çok önemli rolü olmuştur.

Ki; Doğu Avrupa ve eski Soyvetler Birliği'nde yaşanan ve "Doğu Bloku"nun tarihten silinmesine yol açan gelişmeler ve bu gelişmelere dayalı olarak hız kazandırılan "sosyalizm öldü", "marksizm iflas etti" yollu gerici-emperyalist propaganda, Türkiye solunun içine sıkıştırıldığı tecrit çemberini daha da daralttı. Yeni bir atılım yapabilme olanaklarını, önemli ölçüde, daha da sınırladı.

On yılı aşkın bir dönemdir kitlelerden kopuk olarak yaşamak; dolayısıyla sağlıklı ve yeni bağlar geliştirememek, daha '80 öncesi yıllarda uç veren ve cunta döneminde çarpıcı olarak kendini açığa vurmaya başlayan yozlaşma ve çürüme giderek hızlandı. Yerini duyarsızlığa, sorumsuzluğa kendi kabuğuna çekilme ve saflardan tümüyle uzaklaşmaya bıraktı. Bu durum, birçok sol siyasal grubun silinmesine, kalanlarında marjinalleşmesine yol açtı. Ancak, bugün öyle bir noktaya gelindi ki, varlığını şu veya bu biçimde sürdüren gruplar, marjinallik sınırından tümüyle çözülme ve yokoluşa doğru sürüklenmektedir. Kimileri bunu felaket tellallığı olarak niteleyecektir. Ancak, ne yazık ki bu acı bir gerçektir. Gerçekleri yadsımak, bugüne kadar olduğu gibi yarında kimseye bir yarar sağlamayacaktır. Ki gerçekler görülüp bilince çıkarılmadıkça o gerçeklerin üstesinden gelinemez, yani o gerçekler devrimci tarzda değiştirilip dönüştürülemez.

Sürecin gelişimine koşut olarak, eğer TDH, Kürt ulusal hareketi ve Türkiye emekçi halkının kendiliğindenci mücadelesi karşısında, kendisine doğru bir pozisyona kazandırıp, doğru tutumlar takınabilseydi ve aynı zamanda mücadelenin kenidisine dayattığı görevleri nispeten yerine getirebilseydi. Ki bu kesim, aynı zamanda, Türkiye'li diğer geniş çalışan kesimler ve işsiz yığınlarında biriken mücadele potansiyelini hareketle geçirici bir dinamik haline gelebilirdi. Ve dolayısıyla, Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, değişik milliyetlerden işçilerin kendi sınıfsal çıkarları uğrunda yürüttükleri mücadele içinde ve bu esnada tesis edilen birlik temeli üzerinde geliştirilip maddi ve somut bir olgu haline getirilebilirdi. Dolayısıyla, böylelikle ulusal mücadele ile demokratik bir görünüm kazanan sınıf mücadelesi, aynı kanalda birleştirilerek daha güçlü ve etkin bir biçimde, ortak düşmana karşı seferber edilebilirdi. Ancak bu, esasen dün kalan bir gerçekliktir.

Keza, özellikle de toplumsal ve politik süreçlere ilişkin doğruların göreceliği ve değişkenliği hem daha belirgin ve hem de var oldukları zaman ve mekan bağlamıyla daha bir yakın ve dolaylımsız bağıntı içindedir. Dolayısıyla sosyolojik ve politik doğrular, ürettikleri o belirli koşullar içinde ele alınıp değerlendirilebileceği gibi, yine aynı o koşullar içinde geçerlidirler. Ve ürettikleri zaman ve mekan bağlamında/süreçte meydana gelen gelişme ve değişimlere koşut olarak, değişime uğramak yani pratiğin süzge-

cinden geçirilerek yeniden ve yeniden üretilmek zorundadırlar. Bu anlamda bugün bizi dünün doğrularından çok bugünün doğruları ilgilendirir. Ki geleceğe ilişkin doğru ve sağlıklı öngörülerin temelini teşkil eden onlardır.

Genelde Türkiye solu ve özelde Türkiye sosyalizminin içinde kavrandığı ve giderek derinleşen krizden kurtulabilme yodliunun başlangıcı yaşananlar gerçekliği doğru şekilde kavramak ve bu gerçekliğin 'sırlarını' deşifre edebilmekten geçer. Buradan hareketle, gerçekliğin bütünsel bileşenlerine dayalı şekilde ve devrimci dönüşümcü-sınıfsallık perspektifiyle kendisini yeniden tanımlayıp-üretmekten dolayıyla yeni temeller üzerinde solda yeni bir birlik oluşturmaktan geçer. Ki, Kürt politikası, bu yeniden geçen tanımlamanın bütünsel bileşenlerinden sadece birisini oluşturmaktadır.

Ancak bugün geline aşamada, Türkiye'li sosyalistler ve Türk solu açısından, Kürt sorunu konusunda doğru tavır takınmak yaşamsal bir önem taşımaktadır. Zira kendini yeniden tanımlama görevinin en canalıcı noktası, yeniden tanımlanması kaçınılmaz bir zaruret haline Türkiye marksist hareketiyle yani Türkiye sosyalistleri ile Kürt sorunu arasındaki bağlantının doğru kurulmasında düşümlenmektedir. Türkiye'li marksistler, eğer bu düşümü iyi atamazlarsa, sonları pek parlak olacağı benzememektedir.

Keza, karşılıklı olarak silahların konuşduğu bir ortamda "demokratik" yollar ve barış içinde "demokrasi" nini hizmetlerinden "yararlanmak", adeta şimdiden bir cephe gerisi haline getirilmek istenen Türkiye'de de çok büyük ölçüde ortadan kalkacaktır. Kuşkusuz, bu Türk şöven-milliyetçiliği korosuna katılan ve sömürgeciliğin dümen suyuna giren "solcu"lar için geçerli olmayacaktır.

Böylesi bir gelişme halen esas olarak dergicilik ve dernekçilik çerçevesinin pek ötesine geçemeyen, yediği terörist damgasından bir türlü kendini kurtaramayan ve gittikçe kitlelerden daha fazla ortadan kalmasını beraberinde getirecektir. Böylesi bir gelişmeden sakınmanın yolu, hiç kuşkusuz deve kuşu misali kafayı kuma sokmak ve veya politikasızlığı ve kendiliğindencililiği politika haline getirmek değildir. Bu tehlikeyi, bertaraf edebilmenin yolu, hiç kuşku yok ki, Türkiye çalışan sınıfıyla sıkı, sağlıklı ve yaygın bağlar geliştirebilmek, dolayısıyla kitleleşmekten geçer.

Türkiye'li sosyalistler, eğer kıskırtılan olası bir Kürt-Türk çatışmasında, doğru bir ideolojik-politik rota izleyemezler ve kendilerini kıskırtmalar ve bunların ardında yatan gerçekleri su yüzüne vurmakta elverişli bir pozisyona oturtamazlarsa, maddi varlıkları silinip gitme riskiyle yüz yüze kalacağı gibi, sosyalist ideolojinin etkisizleştirilmişliği daha da katmerleşip boyutlanacaktır.

Bu tehlikeyi bertaraf etmek açısından anahtar işlevi görecektir, Kürt sorunun çözümüne ilişkin Türkiye halkına somut ve gerçekçi öneriler getirip benimsemelerin ön ayak olmaya tekabül eder. Olası bir emekçi halkla bütünleşebilmek için, ideolojik-politik ve pratik açılımlar yapmak ve somut adımlar atabilmekten geçer.

Kıscası, açık olan bir şey varsa, o da öncelikle Türk solunun bugün bulunduğu politik-pratik pozis-

yondan, yani Kürt ulusal hareketi ve kendiliğindenci işçi-emekçi hareketinin şakşaklığını yapan izleyici pozisyonundan kurtulmaktır. Burjuvazinin kitlelere benimsettiği "sosyalistlik eşittir teröristliktir" imajını ortadan kaldırmaktır. Sözün özü; bunun içinde Türkiye sosyalistleri, kendi varoluş nedenleri olarak ön gördükleri somut gerçeklere dayanarak kendilerini Türkiye'nin devrimci sosyalistleri olarak yeniden ve somut şekilde tanımlamaları gerekliliğini gerçekleştirmelidirler ve dolayısıyla Türkiye sosyalistleri olarak, hem Kürt solu ile ayrımlarını ve hem de Kürt ulusal hareketine karşı enternasyonalist plandaki görevlerini somut olarak ortaya koyarak kendilerini bu anlamıyla da yeniden tanımlamaları ve şekillendirmeleri gerekmektedir.

Bu anlamda, Türkiye'li sosyalistler, ideolojik-politik planda bilinen ve her zaman gündemde olan genel görevlerinin yanı sıra (UKKTH Türk şöven milliyetçiliğine karşı mücadele vb. gibi) aynı zamanda bunları yaşanan süreçle kaynaştırıp somut politikalar ve taktikler üretme göreviyle de karşı karşıyadırlar.

Bu açıdan, bugün geline aşamada, Türkiye'li sosyalistler açısından doğru politika ve taktik şudur; TC. devletini Kürt halkına karşı yürüttüğü özel savaştan vazgeçirip Kürt ulusal hareketinde fakto temsilcileriyle görüşme masasına oturtmaya zorlamaktır. Yani bazı HEP kökeni millettekileri ve PKK tarafından önerilen şartlarda bir ateşkese zorlamaktır. Ve sağlanan ateşkesin akabinde, tarafların kendi görüşlerini serbestçe ve sınırsız şekilde ve aynı zamanda eşit koşullarda dile getirecekleri bir ortamda gerekli ve yeterli hazırlıklar tamamlandıktan sonra Kürt sorunu, Kürt halkının kendisinin çözüme bağlayacağı bir referanduma gitmeyi savunmak ve TC egemenlerini buna zorlamaktır.

Bunun içinde, Türkiye emekçilerine, hem Türkiye'de demokratik gelişmenin önünün açılması ve hem de Kürt sorunun barışçı bir yoldan çözülebilmesinin tek yolunun bu olduğunu benimsetmek için yoğun bir çaba sarfetmek gerekmektedir. Ve ancak bu yönde sağlanan başarılarla koşut olarak kitlelerden alınacak destek ile referandum yaptırımcı bir biçimde egemen sınıflara dayatılabilir.

TC devleti tarafından kıskırtılan Kürt-Türk ana eksenli bir iş savaşı olasılığına karşı, takınılacak doğru tavra gelince, bu tavır bu savaşı, emekçilerin birbirlerini boğazlayacakları anlamsız ve haksız bir savaş olmaktan çıkarıp, emekçi halklarımız ile TC egemenleri arasında bir iç savaşa dönüştürmek olacaktır. Ve daha bugünden böyle bir perspektifle hareket edilmelidir.

Kürt halkı, kendi ulusal benliğine kavuştuğu ve kendi ulusal kimliğine kavuştuğu ölçüde, kendi haklı davasına sahip çıkmaktadır. Ve kendi kurtuluşunu gerçekleştirmek için TC egemenleri karşısına dikilmektedir. Türkiye halkının, (Kürt halkının mücadelesini de örnek alarak) aynı şeyi koparabilmesi, hem bu savaşın sonucunu, hemde tarihin akışını köklü şekilde değiştirecektir. Yani bu iki mazlum halkın birleşik mücadelesi, hem Ortadoğu ve Kafkasya ve hemde devrimci dünya ölçeğinde, köklü değişimlerin başlangıcı olan yeni devrimci gelişmelerin yaratılmasına tayin edici önemde katkılarda bulunacaktır. Dünya devriminin güçlü bir manivelası haline geleceklerdir.■

YENİ DEMOKRAT YAZARA CEVAP

Ali DERVİŞ

Yeni Demokrasi'nin 42. Sayısında, M. Zeki Yıldız imzasıyla bir yazı yayınlandı. Dergi yönetmeni, bu yazıyı sunuş bölümünde okuyucusuna şöyle tanıtıyor: "Komün dergisinde 4. Konferans'ın sonuçlarını değerlendiren Ali Derviş'e yanıt bu! Muhatap aldık!"

Siyaset artık böyle böbürlenmelerle yapılmaya başlandı. Bizi "muhatap alma"ları büyük bir tevazu örneği olarak sunan arkadaşlara teşekkür ederiz, ancak arkadaşlarımızın anlayamadıkları şey, "muhatap olabilmek"dir. Evet asıl önemli olan ve yapmaları gereken budur. Bu ise, böbürlenme ile değil izlenen siyaset ve yapılan işle olur.

"Okuyun" diye salık verilen söz konusu yazıya gelince, bu yazı, arkadaşların sevdiği ifadeyle "muhatap" olabilmekten çok gerisinde; politik mücadelenin bayağılaştırıldığı bir "cevap"tır. Siyasal eleştiri adına kişisel saldırılar ve yalan, hep çirkinlik olarak sahiplerini yaraladı. Cevap dedikleri yazının büyük bir bölümü bu yöntemlerle yapılmış kişisel saldırıdan ibarettir. Araya serpiştirdikleri sözüm ona siyasal değerlendirmeler ise eleştirilerimizi doğrulayan birer itiraf niteliğinden ileriye gitmiyor. Küfürleri üzerinde hiç durmayacağız. Buna karşılık tartışmayı siyasal zeminde tutmaya bugüne kadar yaptığımız gibi devam edeceğiz. Eleştirilerimizi kişilerin zayıflıkları üzerine kurmayı hep reddettik. Önemli olan bu arkadaşların kişisel kusurları değil, onların hareketi yanlış yöne sevkeden siyasal çizgileridir.

İlk olarak cevap yazı, alışılmış "mülteci" edebiyatı ve kişisel saldırıdan ibarettir. Pek çok sefer tekrarladıkları alışılmış sözleri bilmem kaçınıcı kez yenilemeye devam etmiş yazar. Siyasi mücadele adına suyunu çıkardıkları bu yalan ve küfürlerle yeniden sarılmalarının asıl

sebebi, ideolojik ve siyasal açıdan -özellikle 4. Konferans'tan sonra- düştükleri savunulması imkansız durumdur. Evet, içinde bulundukları siyasi çıkmazı "korkaklık" ve "yurtdışı" edebiyatı ile perdelenmek istiyorlar. Yıllardır siyaset yerine gelip yattıkları mevzi hep bu oldu.

Bugünlere çok daha çetin koşullarından geçerek geldik. Geçtiğimiz 12 Eylül döneminin sonuçlarından biri, devrimci militanların önemli ölçüde profesyonel politikayı bırakarak geri çekilmesi ve örgütlerden çekilmesi oldu. Devrimci saflarda hala devam eden bu geri çekilme eğilimi, sizin göstermek istediğiniz gibi yurtdışının sorunu değil tersine ülke içindeki devrimci örgütlenmenin bir sorunudur. Gerileme ve örgütsüzleşme eğilimleri, dağda, fabrikada, okulda ve cezaevlerinde yaşanan ve bugünde hala aynı şekilde etkisini sürdüren bir olgudur. Ortada bu gerçek varken ve çevremiz örgütlü çalışmayı bırakmış eskinin ileri kadrosuyla çevrilmişken, yurtdışını öne çıkarmanız yanlıştır. Tersine yurtdışındaki geri çekilme eğilimi Türkiye'den beslenmiştir. Siyasal mücadele içinde umutsuzluğa kapılmış siyasal çizgide bulanıklaşmış pekçok kadro, aktif politik mücadelenin dışına çıkmıştır. Bütün mesele yurtdışına çıkan bazı ileri kadroların gerilemesi ve örgütlü mücadeleden çekilmesiye, bunun sebebi yurtdışı değil, geçtiğimiz dönemin özellikleri ve daha da önemlisi siyasal çizgideki yanlışlarımızda aramak gerekir. Sorun basit "korkaklık" edebiyatıyla açıklanamaz. Kapikule'den giriş yapanları ML olarak tanımlayan basit coğrafyacı mantık, ideolojik ve siyasal gelişmeleri kavrayamaz, nihayetinde kavrayamadığını da gösterdi. Sınıf mücadelesinde gerileme sadece günümüzün sonucu değil sınıf mücadelesi sürecinde onun kopmaz bir parçası olarak sürekli karşılaşılabilecek bir olgu olarak var olacaktır.

Siyasal mücadele içinde bireylerin gelişimleri, ileri ile gerinin mücadelesi ve birbirine dönüşmesidir. Yani karşıtların birliğidir. Bireylerin, kadroların vb. her insanın gösterdiği ve göstereceği gelişme zıtların birliği ve mücadelesiyle açıklanabilir.

Bazı insanlarda gelişmenin sürekli ileriye, diğerlerinde ise geriye doğru olduğunu ve olacağını kimse iddia edemez. İstisnasız her insanda, ileri ve geriye doğru gelişmeleri içinde taşır ve yaşar, ki bunlar içiçe ve sürekli mücadele halinde bulunurlar. Bireylerin gelişmesinde belirleyici olan iç mücadeledir. Diğer yandan olgunun koşullara bağlı gelişmesini unutmamak gerekir. Bu süreç bir yandan insanı geriye, eskiyle bağlarını yeniden kurmaya çeken yanı ile diğer yandan insanı ileriye, yenin yaratılmasında fedakarlıklarda bulunmaya sefkeden yanı arasında mücadeledir. Bu mücadele içinde bir yan ağırlık kazanır ve belirleyici olur. Yine kararsızlık durumu da bu çatışmanın bir biçimidir. Bu bakımdan ileri sorumluluklar almış ve bütün enerjisiyle çalışmaya katılan kadronun hep böyle ilerde kalacağını düşünmek ve mutlaklaştırmak ne ölçüde yanlış ise, aynı şekilde gerilemiş durumda olan birinin hep böyle kalacağını varsaymak ve bunların devrim güçlerini, hep arkadan seyredeceklerini düşünmek de o ölçüde yanlış olur. Bugün mücadelenin en ön saflarında olan biri gelecekte gerileyebileceği gibi, aynı şekilde bugün için gerilemiş durumda olan birinin yarın ön saflara geçmesi pekala mümkündür. Öncünün yapması gereken, hata yapanları küçümsemek yada cahilliğin özelliği olan kibirlilik içinde ezmeye çalışmak olmamalıdır; aksine, gerileyen, zayıflayan ve sallantılı durumlar yaşayan arkadaşlarına destek eli uzatması ve onların iç mücadelelerinde zayıflıklarını aşmalarında yardım etmesidir. Hataların düzeltilmesinde ve iki çizgi mücadelesinin ele alınmasında Maocu yöntem bu olmuştur. Hedefimiz, olumsuzun olumluya, hataları doğru olana, geri olanı ileriye dönüştürmektir. Bizim temel siyasetimiz insanları ilerletmek ve mücadeleye daha aktif ve sorumlu düzeylerde çekmektir. Bugün hem kendi saflarımızda ve gerekse dışımızda gerilemiş durumdakilere yaklaşımımız budur. Her türlü reformist ve teslimiyetçi çizgiye karşı amansız siyasi mücadele ile birleştirilmiş, eleştirici destekle kendilerini aşma fırsatları yaratır. Eleştirinin hedefi kazanmaktır, yanlış olanın kavranıp doğruya dönüşmektir. Ezmek değil! Yeni demokrat önderlik, hem

pragmatizmi ve hem de sekte tutumu ile yanlış bir çizgidedir.

Yeni demokrat yazarın mantığı metafizik ve dardır. "Sol" subjektivistler, dünyayı ve gelişmeleri hep kendilerinden başlatırlar ve bu durumu da mutlak, değişmez durum olarak kavrarlar. Fakat hayat somuttur ve hareketin yasaları acımasız işler. Böyleleri, ne olduğunu anlamadan kendilerin, küçümsediklerinin de gerisinde bulurlar. Küçük dağları ben yarattım diyenlerin sonlarının hüsrana noktalanması örnekleri oldukça fazladır, ki böyleleri çoğunlukla insani değerlerini de kaybederek sadece gerilemekle yetinmez ama tam karşıya geçerler. Gerilemek utanılacak durum değil aşılması gereken bir hatadır. Komünistlerin de gerileyebileceğini ve bunu sahip oldukları bilimsel yöntemle aşacaklarını, aştıklarını biliyoruz.

Sonuç olarak, sınıf mücadelesi uzun süreli ve konumlarını kısa vadeli yalanlar dayandırarak korumak isteyenlerin ömürleri uzun sürmez. Bugüne kadar ayakta kalan yalnızca gerçekler oldu, gerisi hatırlanmaya bile değmeyecek basitlikler olarak sahiplerini utandırdı. Bu bakımdan "siyaset" adına yürütülen bu basit saldırılar(özellikle şahsıma yönelenler) üzerinde durmayı gereksiz görüyorum. Biz hatasız değil, hatalarını devrimci tarzda aşmasını bilen devrimcileriz. Devrimci kitleler hipimizi de tanır. "Ağır illegalite koşulları" kimseyi gizlemeye yetmez

Demokrasi ve Merkezîyetçilik

İkinci olarak cevap yazı, demokratik merkezîyetçilik ve teorik konularda, ortalama seviyenin çok gerisinde bir kavrayışa sahip. Yazı'nın bu yönleriyle ciddiye alınacak bir tarafı yok. O, tam da kendisini överken suçlarını ortaya döküyor. Mesela 4. Konferans tartışmalarının sınırlı tutulduğuna "doğrudur" dedikten sonra, "bazı ileri sempatizanları tartışmaya katık"larını söyleyerek durumunu kurtarmaya çalışıyor. Ama bunu yaparken kendisini ele veriyor ve tartışma sürecinde, MK'nın keyfi çifte standartının uyguladığını açığa vuruyor. Örgütlü ileri sempatizanların bazıları tartışma sürecine katılırken büyük çoğunluğun gelişmelerden haberi olmuyor. Bu itiraflarından sonra, örgütlü kesimi tartışma sürecine katmama gerekçelerini, "ağır illegal koşullar"ın varlığına bağlama durumuna düşüyor. Anlaşılan şartlar bazıları için uygun iken, diğerleri için hiçte elverişli değil! Buna inanan yada kanan olur mu,

sanmıyorum. Özellikle ileri sürdükleri gerekçe, hatalarını gizleme tavrını açığa vuruyor. Bugünün koşulları gerçekten örgütlü kesimi tartışmaya katmayacak kadar ağır mı? Tabi Türkiye'nin (ve yurtdışının!!) koşullarını siz, "ağır illegal koşullar" olarak değerlendirebilirsiniz, ama, bugün mevcut olan koşullar geçmişe göre ağır değil daha uygun olduğu gerçektir. Devrimci durumda kıyas götürmeyen ilerleme, yığinsal destek ve faşist saldırılarda gerileme, hareket alanındaki nispi rahatlatma, sahip olunan yeni kazanımlar vb. vb. (Sorunu devletin baskısı ise bu daha uzun süre var olacaktır.) koşullarda, durumu daha da kötü gösteremezsiniz. Bugünün nispeten daha elverişli koşulları altında ve yurtdışında, tartışmayı örgütlü kesimin dışında çok dar bir çevre içine hapsedişinizin gerçek sebebi "ağır illegal" koşullar değildir. Bu uyduruk gerekçenin ardına sığınmanız ve yoldaşlarınızı aldatma yolunu seçmeniz, sahibi olduğunuz anlayış ve pratiği savunamayacak durumda olmanızdan gelmektedir. Sorun, hiçte "ağır illegal koşullar"ın varlığı değildir. Gerçekte olan, kitle denetiminden korkmanız, tartışmalardan korkmanız ve demokrasiyi, parti hayatını bozan bir unsur olarak görmenizdir. Bu anlayışınızın temelinde ise, Parti içi iki çizgi mücadelesinde E. Hoca'cı anlayışa sahip olmanız yatıyor. Siyasi kararları kendi yoldaşlarınızdan gizli almanızın ideolojik temeli budur. Bu anlayışınızı açıktan savunma cesaretiniz yoksa, bari "ağır illigal koşullar" gibi bir gerekçenin ardına gizlenmeye çalışarak kendinizi gülünç duruma sokmayın. Yaptığınız doğruysa savunun, yanlış ise özelleştiri ile düzeltin.

Diğer yandan, Siz hala bugünün geçmiş zamanlara göre çok daha uygun koşullarında bir tartışmayı örgütleyemeyecek durumdaysanız, bu kadar övünmenizin anlamı ne? Ve yine nasıl oluyorda, hala en "cesur" ve "sonuna kadar tek ML" önderlik olarak kalabiliyorsunuz? Sizin, sürekli kötülemeye çalıştığınız 2.MK, 12 Eylül faşizminin ağır şartlarında iş yaptı ve tartışmayı örgütlü sempaticizanalara kadar başarıyla indirmişti.

Meselenin özü, geçen yazımda da belirttiğim gibi ideolojik ve siyaset sorunlardaki hatalarınızdan geliyor. TKP/ML'nin örgüt içi demokrasi anlayışındaki değişikliklerden geliyor. Ekipçiliğinizden kaynaklanıyor. Yoksa şartların "zorluğu" gibi sahte gerekçelerden değil. Parti içi demokrasi anlayışının nasıl değiştiğini şu ifadeden de anlamak mümkün.

Şöyle söyleniyor:

"En alttaki sempaticizan bile görüşlerini en üste kadar, yani MK'ya kadar ulaştırır. Bu, TKP/ML'nin Türkiye'de başkaca da bir örgütünde olmayan en ileri proleter demokrasi ilkesidir." (s.55)

Alt organların, görüşlerini MK'ya ulaştırabilmesini bulunmaz bir demokrasi nimeti olarak sunan harika anlıya ne denebilir ki!! Bunu idam fermanı gibi boyunlarına kendileri asıyorlar. Böylesine demokrasi denmez bürokratların lütfu denir. En gerici burjuva partilerinde bile üyeler görüşlerini Parti yönetimine "arz" edebilirler. Sorun kararların oluşturulmasına katılmadır. Oy hakkı olmasa bile söz hakkının bu konuda kendisine verilip verilmediği sorundur. Parti içi demokrasiyi bu şekilde sunmak ve birde "bunun başka örgütlerde bulunmadığı" iddiasında bulunmak, hafif ifadeyle şaşkınlıktır. Parti içi demokrasi ve demokratik merkezizetçiliğin anlamını böyle basit çarpıtmalara başvurarak saptırmak isteyen yazar nihayetinde, söylediğimizi doğrulayan açıklamalarda bulunmaya devam ediyor ve diyor ki:

"ML partilerde, partinin kaderini tayin eden sempaticizanlar değil üyelerdir. Partinin programını belirleyen üyelerdir."

Dedikten sonra asıl önemli olan parti üyelerinin tartışmasıdır diyor ve bununda gerçekleştiğini söylüyor. Hatırlatmak açısından tekrar söylemeliyim ki, yönelttiğimiz eleştiride konferans tartışmalarının parti üyeleriyle sınırlı tutulduğunu belirtmiş ve bunun TKP/ML'de gelenek haline gelen uygulamalara ters düştüğünü söylemiştik. Az sayıdaki parti üyelerinin dışında, faaliyetin ve örgütlenmenin temel unsuru ileri sempaticizan örgütlenmesidir ve Parti organlarında örgütlü, ama hala parti üyesi olmayan bu arkadaşlar Parti Tüzüğüne uymak zorundadırlar. Görüşlerini örgüt birimlerinin dışında açıklayamadıkları için örgütsel kanallar hariç tartışma ve kararların oluşturulmasında katılmanın başkaca aracına sahip değililer. Bu durum daha önceleri yani 3.MK öncesi, Konferans hazırlık tartışmalarında da dahil bütün iç tartışmalara katılma hakkı tanınarak çözülmüştü. Ancak 3.MK ile durum değişti ve parti örgütlerinin sorumlulukları verilen bu arkadaşlar, 4.Konferans hazırlıklarında tartışma dışı tutuldular. 3.MK'nın örgütlediği 4. Konferans hazırlıklarında bu gelenek terkedilerek faaliyetin ağır yükünü omuzlayan bu geniş kesimi tartışmadan ve olup bitenlerden habersiz

birakmiştir. Bu 3.MK'nın ve devamı önderliğin sahip olduğu anlayıştan kaynaklandığını belirttiğimiz uygulama, yeni demokrat arkadaşımız tarafından çekinerek kabul etmiştir. Cevap yazı şöyle diyor:

"Konferans ya da Kongre tartışmalarının en alta kadar uzanması kötü bir şey değil. TKP/ML bunu zaman zaman yapmış ve yapmaktadır. Ancak her koşulda bunu yapmak mümkün olmaz. Ayrıca bunun yapılmaması "anti-demokratik" değildir."

Tartışmayı örgütleyen mantık budur ve bu derece açık olan bu anlayıştan sonra "ağır illegalite koşulları" gerekçesi yapmacık bir gerekçe olarak gülünç kalıyor. Başta, "konferansın en alta kadar uzanması" ifadesiyle sorunu muğlaklaştırıyor yazar. Burda tartışma konusu olan örgütsüz kesime, yada her taraftarım diyeni tartışma sürecine alma gibi bir öneri yada durum söz konusu değildir. Bu bakımdan "en alta kadar" ifadesi, muğlaklık yaratmaya yönelik bilinçli seçilmiştir. Tartışılan, örgütlü kesimin, yani örgüt sorumluluğunu yüklenen ve örgütlü kesimin çoğunluğunu sağlayan bu militanları, kararların oluşturulduğu demokratik sürece katılmasını sağlanıp sağlanamayacağıdır. TKP/ML'de 3.Konferansa kadar bu yapılmıştır, yani sempatizanlar oy haklarının dışındaki haklara sahip olmuşlardır. Yazar hatalı tutumda ısrar ederek geleneği sözcükler arasına sıkıştırılmış ince çarpıtmalarla saptırmaya çalışıyor. TKP/ML içinde, tartışmanın sınırı Örgütlü tüm kesimleri kapsamasına, "TKP/ML bunu zaman zaman yapmıştır" demek tamamen yanlıştır. Doğru olanın, bunun "zaman zaman" değilsürekli bir uygulama ve bir hak oluşudur. 3.MK önderliğine kadar hep böyle gelmiştir. Bu ayrıca Tüzüğe uygundur. Görevleri Tüzük tarafından belirtilen bu kesimin, Tüzükte belirtilen haklara da (oy hakkı dışında) sahip olmaları gerekir. Bu bakımdan tartışmaları "en alta kadar" -ki bundan örgütlü kesimi anlıyoruz- indirmesi "faydalı bir şey" değil zorunlu bir şeydir. Bu tartışma sürecine katılmayan insanlar, fikirlerini başka taraflarda açıkladıkları zaman, disiplinsizlikten ve tüzüğe aykırılıktan atılabiliyorlarsa, o zaman bu insanların görüşlerini açıklayacakları yada tartışma ve karar oluşturmada söz hakları olmayacak mıdır? Eğer bu arkadaşlardan tüzükteki görevlerine göre hareket etmeleri bekleniyorsa o zaman bu görevlerden dolayı doğan haklara da belirli ölçülerde sahip olmaları gerekir. Biz, yeni önderliğin görüşleri-

nin ve uygulamalarının yabancısı değiliz. Bu arkadaşlar bütün koşulların uygun olduğu yerlerde Parti üyelerinin dışındakilere tartışma yayın organı Parti Birliği'nin sayılarını ver-meyerek tartışmadan dışlamış ve arkasından da kendi aralarındaki yazışmalarını yasaklamış, polisiye yöntemlerle mektuplarını gizli okuyarak, görüşlerini açıkladıkları için örgütten atmıştır. Bu meşhur anlıyış, parti hayatını etkisi altına almıştır. Sorun anlayışın değiştirilmesi olayıdır, iç demokrasinin rafa kaldırılmasıdır. Bu anti-demokratik uygulamayı hep "illegalite" koşullarına bağlayarak haklılık kazandırmaya çalışıyorlar. Şöyle yızıyorlar:

"Özellikle illegalite koşullarında merkeziyetçiliğin ağır basması komünist bir partide yadırganmaz. Bu devrim sonrasında tersine döner. Demokrasi daha ağır basar.Bunun tersini söylemek komünist partilerindeki demokratik merkeziyetçiliği revize etmektir."

Bu cümleleriyle, anlayışlarının bütün özelliklerini ve parti yaşamını düzenleyen demokratik merkeziyetçilik ilkesini nasıl tahrif ettiklerini ortaya döküyorlar. İlk başta, merkeziyetçilik ile demokrasi birbirlerini dışalamaz ve zayıflatmazlar. Demokrasi başıboşluk değil merkeziyetçiliği güçlendirilmesinin biçimidir, aynı şekilde merkeziyetçilik demokrasiyle içerik kazanır ve onun üzerinde yüksebilir. Bunları birbirinden koparamazsınız. Yazar mekanik mantığıyla, örgüt içi demokrasiyi "devrim sonrası"na erteleyebiliyor. Demokrasi ve merkeziyetçiliğin bu şekilde devrime bağlanması asıl revizyonizm olandır; ve marksizmin reddettiği bir anlayıştır. Klasiklerde, demokrasinin veya merkeziyetçiliğin bazı dönemlerde ağırlık kazanabileceği durumlara işaret edilmiş olması burda bize yutturulmak istenen-den farklıdır. Tersine devrimi başarmak için bizim demokrasiyi canlı tutmamız gerekir. Demokrasi olmadan demokratik merkeziyetçilik düşünülemez. Bunun adı bürokratik merkeziyetçilik olur. Bu proleter demokrasi açısından tayin edici öneme sahiptir. Sorunların aşılmasında, önderliğin bürokratik yozlaşmasına karşı, parti iktidarının yeni burjuvalara karşı korunması açısından tabanın denetimine ve inisiyatifine ihtiyacımız vardır. Tabağın denetiminin işlemlerini zorunlu olarak değil de "faydalı" değerlendiren cevap yazı, devrim öncesi ve sonrasını da mekanik tarzda ayırmış oluyor. Konferans dönemlerinde bile demokrasi ikinci planda olacak, merkeziyetçilik her dönem birinci planda.. Bu arkadaşların çizgisi böyle. İşin

aslı ise daha önce belirttiğimiz bürokratların tabanın denetimin kaçması olayıdır, parti içi iki çizgi mücadelesine yaklaşımlarındaki revizyonist sapmalarıdır. Gelenek değişti dediklerinde de bu olumlu geleneğin, yani iç demokrasinin ve çoğunluğun iradesinin Parti yönetimine yansması geleneğinin yıkılışını ilan ediyorlardı.

Önderliklerin Değerlendirilmesi Ve Çifte Standart

Üçüncü olarak cevap yazı, "Önderlikler sahip oldukları çizgiye göre değerlendirilir." diye başlık attıktan sonra, altında 3.MK'nın çizgisine yönelttiğimiz eleştiriler görmezlikten gelinerek, değerlendirmesi ideolojik ve siyasi çizginin dışında yapıyor. Şöyle söylüyor:

"Parti 12 Eylül yenilgisinin yaralarını sarmışsa, bunu 3.MK önderliği sayesinde yapmıştır. Parti içinde 'barışçı mücadele esas' revizyonist görüşü mahkum edilmişse, bu, 3. MK önderliği sayesinde olmuştur. 2.MK revizyonizmi partiyi bölerek gerilla güçlerini dağıtmış, ama 3.MK önderliği sayesinde yeniden devrimci silahlı güçler oluşmuşsa "

Yazarımızın üzerinde durmayı pek sevmediği bu konuda, bu kısa geçişmelerle ML çizginin ne olduğu ortaya çıkıyor: Buna göre, 1) yenilginin yaralarını sarmak, 2) "barışçı mücadelenin" bazı dönemler esas olabileceğini reddetmiş olmak, 3) yeniden silahlı güçler oluşturmak. İşte bunlar, 3.MK'yı İK'dan buyana "sonuna kadar tek ML önderlik" olarak değerlendirmenin sayılan ölçüleridir. Bu sayılanlar ML bir önderliği diğerlerinden ayırmaya yeter mi?

Cevap yazıda sergilenen bu gerekçeler, 3.MK'yı ML kılmaya yetmiyor. Ayrıca bir önderliğin ideolojik ve siyasal çizgisinin çok küçük ve tali birer parçaları olan bu konularda 2.MK, halefinden çok daha başarılı ve yetenekliydi. 2.MK'nın "barışçı mücadele bazı dönemler öne çıkar" şeklindeki değerlendirmesinin dışında söylenenlerden çok daha önemlilerini başarmıştır. İlk başta, TKP/ML'nin silahlı birliklerinin oluşturulması ve gerilla faaliyetinin başlatıcısıdır. "Gerilla güçlerini dağıtmış" suçlaması basit bir uydurmadır, ayrıca DABK'cı

arkadaşların bölücülüğüne yine bu arkadaşlar ve yazarımız tarafından yazılan mektuplarda hak verilmişti. (Yazar yayınladıkları mektupları unutmuş görünüyor). Ancak 2.MK'yı ML yapan bu işleri başardığından değil, fakat, ideolojik alanda İK'nın çizgisini derinleştirdiği, Mao Zedung'un bilimsel fikirlerine ve Kültür devriminin kazanımlarına sahiplenerek revizyonist akıma karşı başarıyla mücadele edip TKP/ML'yi dünya çapında sayılı birkaç örgütten biri haline getirdiği için, TKP/ML'nin ideolojik hattını ve azami programını YDH'ne karşı başarıyla savunduğu ve derinleştirdiği için ML'dir. Biz 2.MK'nın sol subjektif ve dogmatik hatalarının eleştirisini yapıp onun bu yanını elıştırırken ideolojik bakımdan sahip olduğu ML tutuma sahip çıkıyoruz.

3.MK yönetimi, TKP/ML'nin en zayıf dönemini ifade eder. İdeolojik ve programatik gö-

rüşleri bu önderlik altında çarpıtılmaya başlandı. Pratik alanda sınıf mücadelesinin resmen dışına çıkarıldı ve çok övüldüğü silahlı mücadeledeki başarısızlığını da Bölge komitesinin sırtına yıkmaya çalıştı. 3.MK geçen sayımızda da sıraladığımız temel

konularda TKP/ML'nin programından kopmuştur. Bu noktalarda yönelttiğimiz eleştirilere cevap vereceğine yazar yukarıda aktardığımız basit gerekçeleri sıralıyor ve bununla 4.Konferansın nasıl da doğru bir karar aldığını ispatlamaya çalışıyor. Satırlarının devamında da yine Partinin temel programını farkına varmadan reddediyor. Milli sorunda düştükleri hatalı tavrı düzeltmeye iyice yoldan çıkıyor. Bakın "sonuna kadar tek ML" arkadaşımız neler yazıyor...

Sosyal Şövenizmin Çıkması

Dördüncü olarak, teorik sorunlar üzerinde ettiği laflarla daha büyük çamlar deviriyorlar. Yine arkadaşımızın "Kürtlere özgürlük" şiarının konferans belgelerinden "çıkarılarak" reddedilmesini savunma çabası, giderek sapmaya dönüşüyor. Bakın şu sözlerle:

"Kim kimin için özgürlük istiyor, özgürlüğü gaspedilen sadece Kürt halkı mıdır? Türk halkı ve çeşitli milliyetlere mensup halk yı-

ğınları özgür müdür? Sadece Kürt halkının özgürlüğü savunulurken diğer halkların özgür olduğu köle olmadığı, özgürlüğe ihtiyaç duymadığı imajının sorumluluğunu dervişler dergahı yüklenebilir. Ancak proletarya partisinin böyle bir sorumsuzluk göstermesi düşünülemez.”(sf.58)

İşte sonuna kadar ML olan önderlerimizin söyledikleri!

Sıradan insanların artık bilincine vardığı kavramları, bir önderliğe anlatmak insana zor geliyor. Hele birde bu önderlerin, bu kavramların açılıp netleşmesini ve anlaşılmasını sağlayan İ. Kaypakkaya'nın kurduğu parti adına hareket edenler olunca... Yukardaki ifadelerden de anlayacağınız gibi arkadaşlar ne söyleyeceklerini şaşırmış durumdadırlar. “Kim kimin için özgürlük istiyor” şaşkınlık ifadesinden anlaşıldığı gibi, sorunu kavramadığı yada kavramazlıktan geldiğini gösteriyor. Ulusun özgürlüğü ile halkın özgürlüğü kavramlarını bilinçli olarak birbirlerine karıştırıp, kafa bulandırmaya çalıştıkları anlaşılıyor. “Kürtlere Özgürlük” sloganı ile “Kürt Halkına Özgürlük” sloganı bir ve aynı şeyleri mi ifade ediyor? Hayır, bunlar tamamen farklıdır ve biri ulusal talebi, diğeri ise sınıfsal talebi dile getirmektedir. Bu iki sloganı bir ve aynı şey olarak göstermek isteyen yeni önderlik, Doğu Perinçek'in artık terkettiği ve tarihe mal olmuş eski şövenist hileye yeniden baş vuruyor. Kürt halkının bir ulusal özgürlüğü ve birde sınıfsal özgürlüğü sorunları var. Bu kavramların muhtevası tamamen farklıdır. Türk halkının maruz kalmadığı ulusal baskıya Kürtler ve diğer siyasal hakları gaspedilmiş bütün halklar maruz kalıyorlar. Sadece Kürtlere değil, diğer bütün azınlıkların özgürlük talepleri desteklenmeden ve savunulmadan enternasyonalist olunamaz. Ama Türk ulusu kendi devletine ve siyasal haklarına sahip olduğu gibi diğer azınlıkların özgürlüğünü yani devlet kurma hakkını zorla gaspetmiştir. Sorunu ulusal niteliğini karartıp sınıfsal talep olarak göstermek kötü niyet ürünü olan bilinçli bir tutumdur.

Kürtlere özgürlük şiarını reddeden yeni TKP/ML önderliğinin, bu hatasını düzeltme yerine kavramları karıştırma ve halk ile ulus kavramları arasındaki farkı, sınıfsal baskı ile ulusal baskı arasındaki farkı bulandırarak kurtulmaya çalışması, sapmayı bilinçli yaptığı ve Partiyi politik hattan sapırtmada bilinçli ısrar ettiği anlamına gelir.

Hatalarını düzelteceklerine, ona kılıf giydir-

meye çalışıyorlar. Neymiş, “diğer halkların ... özgür olduklarını ve özgürlüğe ihtiyaç duymadıkları imajı” yaratılmış, ve “proletarya partisinin böyle bir sorumsuzluk göstermesi düşünülemez”miş, vb. vb. Bu utanç verici gerekçenin elle tutulur neresi var? Özürü kaba-hatinden büyük dedikleri şey budur. Görüldüğü gibi sınıfsal sorun ile ulusal sorun bilerek karıştırılıyor. Bu satırları okuyanlara soruyorum: “Kürtlere özgürlük” şiarı atıldığında diğer halkların özgürlüğe ihtiyaç duymadıkları anlamı mı çıkar? Eğer böyle bir anlam çıkarılırsa bundan çıkan sonuç “Kürtlere Özgürlük” şiarını belgelerden çıkarmak mı yada diğer halklar için de aynı istemi şiarlaştırmak mı gerekir? Elbette doğru olan ikincisidir. Yeni önderliğin bunu bilmemesi düşünülemez. Onlar bu çarpıtmada bilerek ısrar ediyorlar ve dönülmez bir yola giriyorlar. Hırçınlaşıp kişisel saldırılarla meselenin özünü gizlemeye çalışıyorlar. Özeleştiriden kaçmak istedikçe batağa saplanıyorlar. Bu tavırlarıyla bizim yeni önderliğe yönelttiğimiz eleştirilerin isabetli olduğunu kanıtlamış oluyorlar. Kürtler farklı saldırılar ve siyasal kısıtlamalarla karşı karşıyadırlar. Halkçılık adına ulusal baskıyı gizlemeye çalışan bu çirkin anlayışın düzeltilmesi ancak dürüst bir özeleştiriyle mümkün olabilir. Ama siz, onaylanmış “sonuna kadar ML tek önderliği”nizin, ideolojik ve siyasal alanda yaptığı hataların özeleştirisinden kaçındığı gibi kaçınmaya devam ediyorsunuz.

Bu konuda uzunca bir eleştiri ve değerlendirme yapmanın yeri yoktur. Zira, İ. Kaypakkaya daha Aydınlık revizyonistlerinin sosyal şöven politikasını eleştirdiği yazısında bu konularda demagogileri çürütüp şövenizmin gerçek yüzünü açığa çıkarmıştı. Kürt halkı ile Kürt ulusunun aynı şey olmadığını ve ulusun özgürlüğü ile halkın özgürlüğünün aynı şeyler olmadığını, ve ulusal kurtuluşu halkın kurtuluşuna bağlayarak aşında ezilen ulusun hakları inkar ettiğini haklı olarak yazmıştı. İbrahim'in eleştirilerinin tümü yeni demokrat önderlik için de geçerlidir.

Yeni merkez bu sözde cevap yazısıyla iflasını ilan etmiştir. Aynı zamanda eleştirilerimizin isabetli olduğunu ve bu önderliğin TKP/ML'nin ruhunu ve niteliğini yansıtmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Biz arkadaşlara özeleştiriden kormamalarını ve hatalarını tabanın da eleştirisiyle yeniden gözden geçermeye ve hatalarını aşmaya davet ediyoruz.■

SOSYALİST PARTİ ELEŞTİRİSİ

-1-

ANTİ EMPERYALİZM VE 3 DÜNYA TEORİSİ

Dünya Poreleter Devriminin hedefi olan emperyalizmin ve uşaklarının gerici dünyası ve onlara karşı mücadelenin güçlerini oluşturan yeninin dünyasını hangi güçler oluşturuyor? Böyle bir belirleme, hiç bir bulanıklığa meydan vermeyecek şekilde tesbiti zorunlu olan bir olgudur. Açık kafayla yürümek, gericiliğe kuyruk olmamak için şarttır.

İsmail ONUR

Sınıf işbirlikçisi, modern revizyonist karakterli Üç Dünya Teorisi'nin Sosyalist Parti menşeli açıklaması üzerinde kısaca duralım. (*)

Deniliyorki:

"Üç Dünya Teorisi'nin iki ana saptaması var. Birincisi dünyadaki başçelişmenin emperyalizm ile ezilen milliyetler arasında olduğudur. İkinci ana saptaması, emperyalist ülkelerinde iki kategoriye ayrılmasıdır. Gerçekten 1970'lerin dünyasına bakıyoruz. Dünya hegemonyası iddiasında olan iki büyük süper emperyalist var.

"...Bunun dışında kalan gelişmiş ülkeler ise dünya hegemonyasına kalkışabilecek güce sahip değildi.

"...İki süper devlet, ikinci sınıf emperyalistlerle denetim altına alıyorlardı ve onlar üzerinde bir hegemonya ve paylaşım ve mücadeleleri veriyorlardı.

"Aslında Üç Dünya Teorisinin mantığını ilk kez Lenin ortaya koydu. Lenin Avrupa'da devrim ihtimali ortadan kalkınca, net bir şekilde dünyada başçelişmenin ezen-ezilen milletler arasında olduğunu söylemiştir "(Teori,11-12, s.57-58, abç)

Üç Dünya Teorisi'nin tüm kötülüklerini gizleyememiş olsada Doğu Perinçek, bu modern re-

vizyonist teoriyi sözümona kabul ettirebilmek için, onun "masumane" bir açıklamasını yapmıştır. Yer, yerde çarpıtmalardan medet umulmuştur. Öncelikle çarpıtmalar üzerinde duralım

Doğu "ÜDT mantığını ilk kez Leninin ortaya koyduğunu"nu gerekçelendirirken Leninde "dünyada baş çelişmenin ezen ezilen milletler arasında olduğunu söylemiştir" sözlerini örnek vermektedir. Açıkcası anlatılmak istenen şudur: Üç dünya teorisi emperyalizmle ezilen milletler arasındaki çelişkinin baş çelişki olarak tespit edilmesinin adıdır(!).

ÜDT bu mudur? bu olsaydı hiç bir sorun yoktu.

Gerçekten bugünde, ekim devriminden sonra bazı dönemler hariç (ikinci paylaşım savaşı sırası gibi, kısa dönem öncesi ve benzeri gibi) emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişme baş çelişme idi. Dünya devriminin fırtına merkezleri sömürge- yarı sömürgelerdi. Emperyalizmin en zayıf halkaları buralardı. Ne varki, üç dünya teorisi işte bu gerçeklerin tespit edilmesi demek değildir ve yine o hiçte, emperyalistler arası ilişkilerin tahlili veya en büyük emperyalist güçler, ikinci derecede büyük emperyalistler ve diğerlerinin ortaya konulması gibi, Düşman kampın doğru bir analizide değildi.

Güç yoğunluklarının tahlili, ezen- ezilen uluslar ayrımı tabiki yapılmalıdır. kimsenin bu yapıl-

mamalıdır dediği yok. Ama üç Dünya Teorisi bu değildir.

Gerçekten "İkinci dünya" olarak adlandırılan emperyalistler ve özellikle bunlar içindeki İngiltere -Fransa Almanya Japonya gibi diğer büyük emperyalistler, hegemonya iddiasından vaz mı geçmişlerdi? ve gerçekten "İki süper güç" ile bunlar arasındaki çelişme, II. Dünya'nın "hegemonyanın hedefi seçilmesi", "paylaşımın hedefi" olması mı idi? Emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişme, Emperyalizmle ezilen ulus ve halklar, Burjuvazi- Proletarya çelişmeleri gibi emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişmelerinden biridir.

Bu çelişmenin özü, emperyalistlerin birbirlerini sömürgeleştirmesi, birbirlerini boyundurluk altında tutması değildir. Özü sömürgelerin yeniden paylaşılması sömürü ağlarını genişletilmesi, pazar kapma yarışıdır.

Dünyanın paylaşılması emperyalizmle birlikte her ne kadar tamamlanmış idiyse kapanmamıştı. Yeniden paylaşım kavgası yine sürmektedir. Emperyalist savaşa götüren nedenlerin en temel olanından biri de budur. Doğu Perinçek'in bahsettiği dönem, ABD ve Rus sosyal emperyalistleri gerçekte öne çıkan en büyük emperyalist güçlerdir. Fakat hiçte onun söylediği gibi, diğer büyük emperyalist güçler (Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya vb) hegemonya mücadelesinden vazgeçmiş değillerdi. Bu emperyalizmin doğasına tersidir. ABD ve Rusya ile yarışta nisbeten daha geri pozisyonda olmaları, onların hegemonya kavgasından çekildikleri, "bu iddiadan vazgeçtikleri" anlamına gelmez ve askeri siyasi güç açısından ABD ve Rusya'ya nazaran görece daha geri durumları onların "denetimi" altında girdikleri ve ABD'ye Rusya'nın "hegemonya" ve "paylaşım hedefi" oldukları anlamına ise hiç gelmez!

Böyle gösterildiğinde, ABD-Rusya ile bunlar arasındaki çatışma düşman sistemler arasındaki çatışma olarak görülmez. Ezen ezilen çatışması olarak sunulur. Doğu Perinçek'in yaptığıda zaten budur. Üç Dünya Teorisini ele alırken gerçeği daha yakından göreceğiz.

Diğer meseleye gelince, Üç Dünya Teorisi emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmeyi değil, iki süper devlet ile sömürücüsü ve sömürülmesi dahil II. Dünya yine sömürücüsü ve sömürülmesi ile birlikte III. Dünya arasındaki çelişmeyi esas alıyordu. Yani çelişmenin emperyalizm kutbu iki süper devleti özellikle Rusya'yı; ezilen kutbu ise emperyalistlerin diğerleri sömürge yarı sömürgelerin gerici faşist devletleri ve halklarını içeriyordu.

Şimdi Doğu Perinçek'in eksik ifade ettiği ÜDT'sinin genel çerçevesine geçebiliriz. Kökleri

Kruşçev-Brejnev-Li Şiao Şi gibilerin teorilerine dayansa da, bu teorisin bilinen şekliyle bütünlüklü ifadesi ilk kez, 10 Nisan 1974 yılında Birleşmiş Milletler özel oturumunda Deng Siao Ping'in konuşmasıyla resmen gündeme gelmiştir. Konuşmaya bakalım:

"Uluslararası ilişkilerdeki değişikliğe bakıldığında bugün dünyada birbiriyle hem ilişki halinde olan hemde çelişen üç kısım, üç dünya olduğu.. ABD ve Sovyetler Birliği birinci dünyayı meydana getirmektedir. ... Başkalarına karşı zulüm uygulamada özellikle kendisine sosyalizm yaftasını asan süper güç öne çıkıyor."

"İkinci Dünya" ülkeleri için şunlar deniyor.

"Çeşitli ölçülerde şu veya bu gücün denetim tehdit ve zorbalığı altındadır. Bunlar şu veya bu ölçülerde süper güçlerin boyunduruk ve denetiminden kurtulmak, milli bağımsızlık ve egemenliklerini korumak istiyorlar.

"Gelişmekte olan ülkelerin çoğu sömürgeciliğin ve emperyalizmin baskı ve sömürsü altında inlemiştir. Onlar dünya tarihinin tekerleğini ileri döndüren itici güçtür. Onlar sömürgeciliğe, emperyalizme ve fakat öncelikle süper güçlere karşı mücadelenin temel gücüdür.

"...Birçok üçüncü dünya ülkesi ve halkları uzun bir mücadele sonucu siyasi bağımsızlıklarını kazanabildiklerine göre onlar bu temelde ... tutarlı bir mücadele ile eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası iktisadi ilişkileride kökten değiştirebilirler.

"Emperyalistler ve özellikle süper güçler biz gelişmekte olan ülkelerin birliğimizi sabote etmek istiyorlar." (abç)

ÇKP XI. kongresinde ise bu teori Huao Kua-Feng'in açıklamasıyla resmileştirildi. Özetle söylenenler şunlardı.

"Çin üçüncü dünyaya mensup gelişmekte olan bir sosyalist ülkedir. Asya, Afrika Latin Amerika diğer bölgelerin gelişmekte olan ülkeleriyle sınıksız saf tutuyoruz.

"Onların devlet egemenliğini koruma... mücadelesini destekliyoruz.

"Avrupa ülkeleri ve Japonya gibi 2. Dünya ülkelerin süper devletlerin denetimlerine, tehditlerine, zorbalıklarına karşı mücadelelerini destekliyoruz. Onların... birleşme çabalarını destekliyoruz." (Çkp XI Kongre belgeleri s. 58.59)

3 Dünya teorisinin genel bazı unsurların özetleyelim...

A) Dünya üç kısma ayrılmıştır. Bunlar

1) İki süper devletin I. Dünyası,

2) Devleti ve halkı ile birlikte tüm üçüncü Dünya,

3) Yine devleti ve halkları ile 2. Dünya..

B) Devletleri ve halkları ile beraber 3. Dünya

devrimin temel gücüdür.

C) Devleti ve Halkları ile beraber 2. Dünya kazanılması gereken müttefiklerdir.

D) III. Dünya siyasi olarak bağımsızdır. Bu devletler aynı temeldeki mücadele ile uluslararası iktisadi ilişkilerde köklü olarak değiştirilebilir.

ÜDT'si "yeni şartlar" safkasası altında, Marksizm- Leninizm'in ilkelerini reddediyordu. Oysa konjoktürdeki bazı farklılıklara rağmen, ne çağ değişmişti, nede emperyalizm nitelik farklılık göstermişti.

Fakat buna rağmen Proleter Dünya Devrimi stratejisinin, teorisi ve programının yerine Üç Dünya Teorisi geçiriliyordu. Bazılarının iddialarının aksine bu diplomatik taktik bir siyaset değil, Dünya devrim stratejisi olarak görülüyordu. Ne deniliyordu?

"ÜDT'si taktik ve diplomatik gerekçelerle ileri sürülmedi. Bu tahlil doğrudan doğruya dünya stratejisinden doğdu ve dünya devrimi için stratejik öneme sahiptir"(Pekin Review mayıs 76)

ÇKP XI. Kongre raporu aynı anlayışı şöyle ifade ediyordu.

"Böylelikle çoğalan dünyadaki stratejik durum üzerine bu bilimsel genel hüküm ortaya çıkarıldı"

Doğu Perinçek'te aynı anlayışı, "emperyalizm oldukça bu mantıkta olacaktır" belirlemesiyle zaten savunmaktadır. Demekki, ÜDT'si her hangi bir konjoktürün, aktüel durumun tahlilinden, ÇKP'nin dış siyasetinden, diplomasisinden ortaya çıkan bir siyaset değil, revizyonist bir strateji, teori, program ve taktik bütünselliğidir.

ÜÇ DÜNYA TEORİSİ, ÜRETİCİ GÜÇLER TEORİSİNİ SAVUNUYOR.

Üç Dünya Teorisinin dünya teorisinin tahlili; güçler arasındaki ilişki ve çelişkinin ortaya konulmasını değil nerelerde hangi sınıfların iktidarda olduğunu önemsemeyen, sorunları ülkelerin üretici güçlerinin gelişkinlik derecesiyle ele alan, üretici güçler teorisi savunuculuğudur.

Marksist- Leninistler, soruna böyle yaklaşmazlar. Nerede hangi sınıflar iktidardadır meselesi, "zengin-yoksul" belirlemeleriyle atlanamaz. O gününde, bugününe dünyasına bakarken öncelikle tesbit edilmesi gereken şey şudur.

Dünya Poreleter Devriminin hedefi olan emperyalizmin ve uşaklarının gerici dünyası ve onlara karşı mücadelenin güçlerini oluşturan yeninin dünyasını hangi güçler oluşturuyor? Böyle bir belirleme, hiç bir bulanıklığa meydan vermez.

yecek şekilde tesbiti zorunlu olan bir olgudur. Açık kafayla yürümek, gericiğe kuyruk olmak için şarttır. Dost ve düşmanlar, bu tesbitten çıkar, devrim ve karşı devrim cephesi böylece berrak bir şekilde ortaya konabilir. Soruna sınıf kriteriyle değil, üretici güçlerin gelişme seviyesinin derecesi olarak ele alanlar, bunu anlayamıyorlar. Onların izledikleri yol, marksizmlenin yoludur. Marks bu noktada çok açıktır:

"Çağımız burjuvazinin çağı sınıf çelişmelerini basitleştirmiştir. Bütün toplum ..iki büyük düşman kampa.. bölünmektedir. Burjuvazi-proletarya"(Komünist manifesto)

Lenin'de bunu;

"Bugün dünyada iki dünya vardır. Eski çıkmaz sokağa girmiş olan ... kapitalizmin dünyası ve gelişen yeni dünya" (Lenin Eserler Alm. S. 33. 13)

Demek ki Dünya karşı devrim ve devrim cephesinin tesbitinde kriter ÜDT'si savunucularının yaptığı gibi zenginlik-yoksulluk veya az gelişmiş-çok gelişmişlik değildir. Kriter Doğu arkadaşlara ters de gelse, sınıfsaldır. Coğrafi mevzi ya da ülke kavramıyla bunu anlatmak zordur. "Doğu-Batı", "Asya Avrupa" gibi tanımlamalarda Lenin ve Mao'nun dile getirdiği, "ezen ezilen milletler" kavramını, bazıları boşyere kendilerine dayanak yapıyorlar. Burada gerçekte emperyalist ülkelerle, ezilen ülkeler ayrımı ortaya konulmaktadır. Üç Dünya Teorisyenlerinin yaklaşımlarının ise bununla hiçbir ilişkisi yoktur.

Üç dünya Teorisi savunucuları, emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişmelerini, sadece I. Dünya ve özellikle Rusya ile diğer bütün ülkelerin proletaryası, emekçileri ile beraber egemenleri arasındaki çelişmeye indirgemekle proleter dünya devrimini sakatlamaktadırlar.

a) Ezilen halkların yerli egemenleri ve emperyalistlere karşı demokratik devrim mücadelesini reddetmektedirler.

b) Kapitalist-emperyalist ülkelerde burjuvazi-proletarya çelişmesinin çözüm yolu olan sosyalist devrimi yadsımaktadırlar. Kabul ettikleri şey, proleter dünya devriminin bu iki bileşeni değil, kiminle hangi menfaatler için olursa, olsun Rusya'ya (şimdi ABD'ye) kafa tutabilmeydi.

Dünya emperyalist sisteminin başlıca çelişmelerini ve dolayısıyla bunların her bir bölgede, proletaryaya yüklediği görevi anlamazsanız, tabii ki devrimden vazgeçerdiniz. ÜDT'nde bu bariz gerçeğe karşı karşıyayız.

"İkinci Dünya" denilen emperyalist devletlerde, egemen tekeli sermaye ile kendi proletaryası ve dünyanın ezilen halkları arasındaki çelişme sahi ne oldu? Bu ülkelerdeki burjuvazi-

proletarya çelişmesi havayamı uçtu? Üç Dünya Teoricileri bu çelişmeyi askıya almakla bura proleterlerinin önüne sınıf mücadelesinden vazgeçme seçeneğini koyuyorlar. "İkinci dünya"daki burjuvazi - proletarya çelişmesini de aynı şekilde atlıyorlar.

Aynı mantık "Üçüncü Dünya" olarak adlandırılan yerlerde aynen devam etmektedir.

Bu dünyaya, emperyalizminin uşağı devletlerle o zaman sosyalist olan Çin ve Arnavutluk'ta, diğer güçlerle birlikte dahil edilmektedir. Peki bu;

a) Bu ülkelerdeki gerici-faşist devletlerle halk arasındaki çelişmeyi yadsımıyor mu?

b) O dönemin sosyalist ülkeleri bu gerici devletlerle aynı safa konmuyor mu? O zamanki sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkiyi atlamıyor mu? (Bu çelişki şimdi yoktur.)

Üç Dünya Teorisi emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişmelerini, bir tek iki süper devlet ve diğer tam dünya arası çelişme sepetine koymakla, devrimin değil, devrime karşı mücadeleden teorisi ve stratejisini yapıyordu.

Üç dünya Teorisi savunucuları, sınıflar üstü kavramları, sınıflarla eşitlemekte, ülkedeki bütün sınıfların çıkarlarını ortak gösterme yalanını yaymaktadırlar. Ülkeyi, iktidar ve ona karşı olan sınıflara ayırmadığın zaman ne yaparsın? O zaman egemen ve ezileniyle birlikte tüm kesimi aynı çuvala koyarsın..

Emperyalizmin uşağı sınıfları ezilen sınıflarla bir göstermek devrimcilik midir? Ezilen sınıflara, devrimin hedefi olan güçleri dost göstermenin devrimcilikle ilgisi olamaz. Tarihin çarkını ileriye döndüren, ezen ve ezileniyle "3. Dünya" değil, ezilen halklar ve dünya proletaryasıdır.

Proleter Dünya devriminin hedeflerine karşı mücadelenin öncüsü, dünya proletaryası, temel gücü halklardır. Üç Dünya'nın gericilerini halklarla beraber **dünya devrimin temel gücü göstermek** sınıf mücadelesini çarpıtmadır. Üç Dünya Teorisi gerek "II" gerek "III. Dünya" dediği ülkelerdeki emekçilerle egemenler arasındaki çelişmeyi gözlerden saklayıp, "ezilen denetim altındaki ülkeler" tesbitiyle bütün gösteriyor.

Peki gerçek durum nedir?

EMPERYALİSTLER DEVRİMİN DOSTU DEĞİL DÜŞMANIDIRLAR

II. Dünya olarak adlandırılan ülkeler ikinci derecede büyük emperyalist güçleri içermektedir. Emperyalist iktidarla bu ülkeler proletaryası arasındaki çelişme, merkezine I. Dünya özellikle Rusya'yı koymuş Üç Dünya Teorisi açısından pek o kadar önemli değildir. "II. Dünya" proletar-

yası sosyalist devrim mücadelesinden vazgeçmezli.

Kendi burjuvazisiyle birlikte kendi ülkelerini kontrol altında tutan, egemenliğine, boyundurluğuna olan "I. Dünya"ya karşı ulusal çıkarlarını, bağımsızlıklarını korumayı savunmalılardır.

Ulusal sorun bu büyük emperyalist devletlerde çoktan tarihe karışmıştır. Buralarda, proletaryaya anayurt savunması görevini yüklemek sosyal şövenliktir. Bu ülkelerde ulusal çıkarlar, emperyalist çıkarlardır. Sorun sürdürülen kavganın özünü neyin oluşturduğudur. "II. Dünya"nın I. Dünya ile kavgasının, çelişmelerinin özünü ezen-ezilen millet çatışması mı oluşturuyor? "II. Dünya"nın "I. Dünya"ya tutumlarının temelini yabancı boyundurluğa, zulme karşı mücadele olarak göstermek gerçeği tahrif etmektedir. Çok açıktır ki, bu kavganın temelini, pazarların yeniden paylaşılması oluşturmaktadır. Böyle bir durumda anayurt savunması emekçilerin burjuva çıkarlara feda edilmesi, aldatılmasıdır. Her kavganın temelinde bir siyaset yatar. Bahis konusu kavga, emperyalist siyaseti ifade etmektedir. Mali sermayenin kendi içindeki çıkar çatışmasını içermektedir. II. Dünya denilen yerlerde, "benim ülkem benim ulusal çıkarlarım" "benim ulusal bayrağım" emperyalist burjuvazinin kuyruğundan yürüyen darkafalı sosyal yurtseverlerin şiarlarıdır. ML'ler soruna böyle değil, dünya proleter devriminin hazırlanışı ve yapılışında benim katkım açısından bakarlar. Ulusal çıkarlar velvelesiyle, uzlaşmaz sınıf çelişmelerini gölgelemeye çalışan burjuvazinin yalanını açığa çıkarırlar. Proletaryanın kızıl sancağını yükseltirler.

Üç Dünya Teoricilerinin yaptığı ise, gerici burjuvazinin yanında saf tutuştur. "II. Dünya" için söyledikleri **"bu ülkeler süper güçlerin boyunduruğundan kurtulmak, milli bağımsızlık ve gemenliklerini korumak"** için mücadeleye dair sözlerinin anlamı ve ispatladığı gerçek bellidir.

ÜDT'sinin mantığı emperyalistler arası çelişmelerden yararlanmak devrim için oluşturduğu fırsatları değerlendirmek değil, taraflardan diğere nazaran nisbeten daha geri alanıyla birleşmek, kuyruk siyaseti izlemektir.

Emperyalizm döneminde serbest rekabetçi gelişme, yerini tekelci kapitalist birliklere bırakmıştı. Yeryüzünde paylaşılmamış, finans kapitalin ağına düşmemiş toprak parçası kalmamıştı. Emperyalizm öncesi sermaye, sömürgelerini engelsiz genişletebiliyordu. İşgal edilmemiş bölgeleri "kendine maledebileceği sürece serbest ticaret ve serbest rekabet olanaklı" idi. (Lenin)

Tekellerin ortaya çıkması ve hakim hale gelmesi ile birlikte eski serbest rekabet olanaksız hale

geldi. Dünyanın yeniden paylaşılması artık eskisi gibi bir dereceye kadar "sakin" nisbeten yumuşak yollarla gerçekleştirilemezdi. Emperyalist savaşlar bu gerçeği ispatlamaktadır. Emperyalistleri, kendi içlerindeki çelişkileri savaş yoluyla geçicide olsa çözme noktasına götüren gerçeği emperyalizmin eşit olmayan sıçramalı gelişme yasasından ayrı olarak düşünemeyiz. Bu yasa gereği bazı emperyalistler, öne çıkmaktadırlar. Bu öne çıkış şiddetli kavgalar zemininde yükselir.

Dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu cehennem koşullarına mahkum eden, sömürge-yarı sömürgeleri boyunduruğu altında tutan mali sermayenin kendi ganimetlerini paylaşmak için sürdürdükleri kendi aralarındaki kavgayı, yabancı "zulme başkaldırı" "milli bağımsızlığı koruma" olarak göstermek, devrime elveda demektir. Elveda demeseydi, program-teori-stratejisinin merkezine egemenler arası çatışmada nispeten geri olanların paylarının arttırılmasını koymazdı. Emperyalizm ve Proleter Devrimler çağında emperyalist sistemin derinleşen başlıca çelişmelerinin, proletarya devrimi ve Ulusal kurtuluş mücadelesi için yarattığı elverişli koşullara devrimle müdahaleyi merkeze almalıydı.

Emperyalist dünya sistemi eskinin aksine Dünya karşı devrim cephesinin zincirinin şu veya bu ülkede en zayıf noktalarını sömürge, yarı-sömürgeler meydana getiriyor. Proleter Dünya Devrimi öncelikle bu halkaların koparılması seyrini izliyor. Şüphesiz Asya- Afrika- Latin Amerika kadar derinlik göstermesede kapitalist ülkelerde sistemin çelişmeleri Sosyalist Devrim kavgasına yol açıyor.

Dünya Proleter devrimi başlıca iki birleşenden oluşur. Bunlar

a) Sömürge- yarı sömürge ülkelerdeki Ulusal Demokratik Devrim

b) Kapitalist-emperyalist ülkelerindeki Sosyalist Devrim

Nitelik ve zaman açısından, görevler bağntısında birbirlerinden farklı olan süreçlerin sonucu olan bu iki öge aynı zamanda Proleter Dünya Devrimi ortak hedefinde birleşirler.

II. Dünya'da sosyalist devrim mücadelesini tatil eden Üç Dünya Teorisi, sömürge ve yarı sömürgelerde de milli ve demokratik devrimi tatil etme noktasına gelmiştir.

Üç Dünya Teorisi, bu zayıf halkaların emperyalizmden koparılması, ortaçağ kalıntılarının tasfiye edilmesi, emperyalizmin sosyal dayanakları olan yerli egemen güçlerin iktidarlarına son verilmesini gündemine almıyor. Gündemi emperyalistlerle "Üçüncü Dünya" egmenleri arasındaki çelişmelerle sınırlı..

ÜÇ DÜNYA TEORİSİ YENİ SÖMÜRGELERİN KARŞI DEVRİMCİ İKTİDARLARINI DEVRİMCİ GÖSTERİYOR

"II. Dünya'ya yaklaşımda olduğu gibi, "Üçüncü Dünya"nın ele alınışında da, komprador burjuvazi ve toprakağaları devleti ile halklar arasındaki çelişme gizlenmiş, ülke kavramının arkasına yatılarak egemen güçlerle, emekçilerin çıkarları bütünmüş şeklinde gösterilerek, sınıf çıkarları zıt olan bu güçler aynı sepete konulmuşlardır. Daha önce söylediğimiz gibi emperyalizmle halklar arasındaki çelişme, "3.Dünya" ile iki süper devlet ve özellikle de Rusya ile bu ülkeler arasındaki çelişkiye indirgenmiştir. Böylelikle "II. Dünya" denilen emperyalistlerin bu ülkelerdeki sömürüsü ve yayılmacılığı yadsınmıştır. Devrim-karşı devrim arasındaki ayrımı hem uluslararası ve hem de ulusal boyutta bugünkü "kuzey-güney çelişme"sinde de yapıldığı (biz adına değil bu kavramla gerçeğin bulandırılmasına, bu kavramla meşrulaştırılmak istenen sınıf işbirlikçisi siyasetin özüne karşıyız.) gibi, bulandırılmış, açık-seçik olan sınırlar kaldırılmıştır. Bunlar, ülke-devlet-halk kavramlarının içerikleri saptırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Şu veya bu toplumdaki sınıfların karşılıklı ilişkilerinin ele alınması ve bu toplumların diğerleriyle olan ilişkilerinin incelenmesi temelinde ele alınmadığı için marksist yoldan çıkılmıştır.

Ülke, ulusun yaşadığı toprak parçasıdır. Ulus ise yekpare bir bütün değil ezen-ezileni ile birlikte tümü kapsayan bir toplumsal kategoridir. Durum böyle olduğuna göre bu kategorideki sınıf ilişkileri ortaya konulmadan, ülke kavramı ile karşıt sınıfların çıkarları hep aynıymış gibi nasıl bir çuvala konulabilir?

Devlet açısından bakalım. Devlet bir sınıf veya sınıfların iktidarındır. İster burjuva, ister proletaryanın olsun bu silah toplumun tüm güçlerini kapsamaz. Devletin kimin elinde olduğuna bakmaksızın yeni sömürgelerdeki gerici-faşist diktatörlükleri, buraların halklarıyla aynı cephede göstermek, Üç Dünyü Teorisinin marifetidir

Bu marifet öyle bir noktaya çıkarılıyorki, bu devletler halklarıyla beraber tarihin tekerleğini ileriye çeviren "devrimin itici gücü" misyonuyla taltif ediliyorlar.

"Üç Dünya" ülkelerindeki devletlerin, emperyalist sömürüden biraz daha fazla pay olmak için efendileriyle olan çelişmeleri ve buradan kaynaklanan karşı tavırları anti emperyalistlik değildir. Yüzlerini gizlemek için Mao maskesi kullanan Üç Dünya Teorisi savunucuları eğer

Mao'yu bir nebze öğrenselerdi, yeni sömürgelerdeki komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının emperyalizme göbekten bağlı olduklarını, varlıklarını ve devletlerini onlar aracılığıyla sürdürdüklerini görebilirlerdi. Ve yine bunların anti emperyalist mücadelenin mevzisi değil, aksine hedefi olduğunu kavrarlardı. Uşakların, efendileri emperyalistlerle olan anlaşmazlığının niteliğine bakmadan, anti emperyalistlikle nitelendirilmeleri soruna yine devrim penceresinden yaklaşılmadığını göstermektedir.

Daha öncede gördüğümüz gibi, Üç Dünya Teorisi, burada da kendisini ezen-ezilen güçlere göre değil, egemenler arası çatışmalara göre ayarlıyor. Yerli egemenlerin bayrağı altına giriyor. Proletaryanın buna ihtiyacı yoktur, onun denenmiş sağlam-bağımsız kendi kızıl sancağı vardır.

Üç Dünya Teoricilerini, "III. Dünya'da gerici cepheye kuyruk olmaya götüren nedenlerden biri de bu ülkelerdeki egemen güçlerin ve onların gerici-faşist devletlerinin "bağımsız" oldukları şeklindeki hatalı tesbitleridir. Şöyle diyorlardı;

"Gelişmekte olan çok sayıda ülke, sömürgecilik ve emperyalizm tarafından uzun süre sömürü ve baskı altında tutulmuştur. Bunların hepsi şimdi siyasi bağımsızlıklarına kavuştuktan sonra sömürgeciliğin kalıntılarını tasfiye etmek, milli ekonomilerini geliştirmek ve milli bağımsızlıklarını pekiştirmek tarihi göreviyle karşı karşıyadır." (Pekin Rundschau S. 28/75 syf: 7)

Birleşmiş Milletler konuşmasında daha önce aktardığımız gibi Deng Siao Ping'de şöyle buyuruyordu.

"Birçok üçüncü dünya ülkesi ve halkların uzun bir mücadele sonucu siyasi bağımsızlıklarını kazanabildiklerine göre onlar bu temelde...tutarlı bir mücadele ile eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası ilişkileri de kökten değiştirebilirler ve milli ekonomilerinin gelişmesi için gerekli şartları yaratabilirler"

Tezleri özetleyelim.

1. Üçüncü Dünya ülkeleri siyasi olarak bağımsızdılar.

2. Aynı temeldeki mücadele ile onlar sömürücü-eşitsizlik denetime dayanan uluslararası ilişkileri değiştirebilir, milli ekonomilerini kurup, geliştirebilirler.

Gerçekler böyle midir? Birde onlara bakalım...

Milli Demokratik Devrim'e gereksinim kalmadan, III. Dünya'da gerçek siyasi bağımsızlık ve milli ekonomi yaratılamaz. Üç Dünya Teorisi Demokratik devrime gerek olmadan da, bunların kazanılabileceğini ve kazanıldığını söylüyor. Oysa bu ülkeler emperyalizm-komprador kapita-

lizm-feodalizm engeliyle karşı karşıyadırlar. Bu ülkeler, emperyalizme bağımlı ve gerici-faşist iktidarların hüküm sürdüğü gerçeği ile karşı karşıyadırlar. Durum böyle olduğu halde, onları bağımsız göstermek nasıl mümkün olmaktadır? Siyasi bağımsızlıklarını kazanmış, ve aynı yolla iktisadi olarak da bağımsız olabiliyorlarsa, artık buralarda demokratik devrim boş bir slogan olmaz mı? Anti emperyalist mücadelenin buralarda ne anlamı var ki? Üç Dünya Teorisine göre bunun anlamı emperyalizmi ve yerli uşaklarını tasfiye etmek değil, "kazanmış siyasi-ekonomik bağımsızlığın" iki süper devlete karşı korunmasıdır. Doğu Perinçek'in teorisi de budur. "Milli Demokratik Devrim" "anti emperyalist mücadele", sadece lafı edilen boş bir sözcüğe dönüştürülmüştür. Demokratik Devrim ve anti emperyalist mücadele rafa kaldırılmış, ezilenlerin kaderi yerli egemenlerin, efendilerinden biraz daha kırıntılar koparmalarına bağlanmıştır. Deng Siao Ping zaten bunu "ortak bir kaderi paylaşıyoruz" şeklinde açıktan itiraf etmektedir.

Lenin emperyalizmi ele alırken şöyle diyordu..

"Bu çağın özellikleri başlıca ülkelerin, yalnızca sömürge sahipleri ve sömürge ülkeler olarak iki ana grup halinde toplanması değildir; görünüşte siyasal bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan ama gerçekte mali ve diplomatik bir bağımlılığın ağı içine düşmüş, değişik bağımlı ülke biçimleri de var." (Lenin Emperyalizm sf: 103 sol yayınları)

Yani sizin bağımsız gösterdiğiniz ülkelerdeki siyasi bağımsızlığın sadece "görünüşte" ve "şekilde" kaldığını, gerçekten de her alanda bir bağımlılık olduğunu vurguluyordu.

Emperyalistler sömürge politikalarının çıkma-za girmesiyle karşı, karşıya gelmişlerdi. Ulusal kurtuluş hareketlerinin ciddi tehditi altındaydılar. Ezilen milletleri yatıştırmak sözümona çıkmazdan kurtulmak için, sözde bağımsız devletler adı altında biçimi değişmiş ama her yönlü kendilerini bağımlı devletlere rıza gösterdiler. Emperyalizmin bu yeni sömürgecilik politikasının Leninist emperyalizm tahlillerinde bolca teşhiri vardır. Lenin bu gerçeklerden yola çıkarak yeni sömürgelerde "hala yerine getirilecek genel (ulusal) görevleri, yani demokratik görevleri, yabancı baskıyı yıkma görevleri vardır" diyordu. Bu görevleri çekecek olan ise Demokratik Devrimdir. Üç Dünya Teoricileri bu Leninist yaklaşıma ne diyorlar? Evet diyorlarsa bu ülkeleri neden bağımsız gösteriyorlar? bağımsız gösterdiklerine göre buralarda milli Demokratik Devrimin ne anlamı var?

Üç Dünya Teorisi Doğu Perinçek'in söylediğinin aksine emperyalizm gerçeğini kavramak değil tahrif etmektir. Proleter Dünya Devrimini ger-

çekleştirmenin değil yapılmaması gerektiğinin teorisidir. Ulusal Kurtuluş Mücadelelerinden vazgeçmenin teorisidir.

Öyle ya yerli egemenler siyasi bağımsızlığı kazanıyor, milli ekonomiyi inşa edebiliyorlardı. Milli bağımsızlığı koruma merkezi görevinin yerine getirilmesi için öne sürülen "milli birlik" siyasetinin nedeni de bu idi.

Bu yolla Deng Siao Ping'in dediğine göre "eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası ilişkiler kökten değiştirilebilir" di. Öyleyse demokratik ve sosyalist devrimlerle hiçte ihtiyaç yoktu!

Bu teori Doğu Perinçek'in söylediği gibi hiçte Mao'nin değil, ama gerçektende Kruşçev'in, Kautsky'nin Bernştein'in ve Gorbaçov'un teorisidir.

3 DÜNYA TEORİSİ MODERN REVİZYONİST BİR TEORİDİR

Kruşçev, yeni sömürgelerin bağımsız olduğunu söyleyerek, ulusal kurtuluş savaşlarının gereksizliğini anlatmıyor muydu? O bu ülkelerin emperyalistlerle olan ilişkilerinin bağımlılığı içermediğini sadece bazı mali eşitsizliklerin olduğunu söyleyerek bunlarında "barış içinde geçiş" stratejisiyle halledilebileceğini belirtmiyor muydu. Emperyalizmin "artık bir şiddet ve gericilik eğilimi" olmaktan çıktığı söylenerek, şiddetin yerini barışçıl eğilimli yayılmanın aldığı söylenmiyor muydu. Tüm bunlardan ötürü barışçıl bir yarışla emperyalizmin üstesinden gelinebileceği şiddete dayalı devrime gerek olmadığı, leninist devlet devrim tahlillerinin artık anlamını yitirdiğinin teorisi yapıyordu. Mao, bu modern revizyonist tezleri şiddetle mahkum etti. 1960'lı yıllar bu konularda süren amansız bir ideolojik kavgaya le geçti. 1957-1960 deklarasyonları, 1963 polemiklerinde ve sonraki belgelerde bunları görebilirsiniz. Doğu Perinçek gerçeklerin tüm bu çıplaklığına karşı Üç Dünya Teorisini Mao'ya-Lenin'e malediyor. Gerçekler kabul edilmeselerde gerçektirler. Bir gerçekte şudur ki, Üç Dünyü Teorisinin Mao ile değil, ama Kruşçev'le akrabalığı vardır. Deng Siao Ping'in Mao ile değil ama Kruşçev'le yoldaş olduğu bir başka gerçektir. "sosyal Emperyalizm" tesbitinden vazgeçmekle Deng Siao Ping, Doğu perinçek'in dediği gibi Üç Dünya Teorisinden vazgeçmedi. Rus emperyalizmiyle büyük devlet çıkarlarından kaynaklanan ve modern revizyonist Çin iktidarının Rusya ile olan anlaşmazlığını tatlıya bağladı. "Rusya emperyalist değil" teorisiyle Deng Rusya'nun modern revizyonistleriyle ideolojik birliğini daha da pekiştirdi. Zaten öteden beri aynı

"sosyalizm" anlayışını savunuyorlardı.

"Sosyalizm sınıfsız toplumdur", "proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirme, sınıf mücadelesi bir uydurma" "görev sınıf mücadelesi değil daha ileri bir teknoloji daha kızıl uzmanlar için üretici güçleri geliştirmektir" benzeri teoriler iki kesimin modern revizyonistlerinin ortak teorileriydi. Büyük Proleter Kültür Devrimi düşmanlığı iki kesiminde ortak karekte-riydi.

Üç Dünya Teorisi Perinçek'in boş yere çarpıt-maya, gizlemeye çalışmasına rağmen Bernştein'lerin, Kautsky'lerin teorisidir. Tedrici reform-larla devrime gereksinim kalmadan emperyalizmin altedilebileceği, emperyalizmin karakterinin değiştiği, devrimlere gerek kalmadığı teorileri Mao'nun değil, ama Kautsky'lerin, Bernştein'lerin teorileridir.

Üç Dünya Teorisi, Gorbaçov'ların teorisidir! Onun "dünya ülkeleri arasında karşılıklı bağımlılık oluştu çıkarlar uyuştur" şeklindeki teorisine, üç dünya'cılar yeni sömürge halkı ve egemenlerini çıkarları aynıymış anlayışından yola çıkıp birleştirmeye çalışmakla can veriyorlar.

Ezeni-ezileni ile bir iki emperyalist hariç tüm emperyalistleri, uşaklarını, halkları birleştirme stratejisiyle Gorbaçov'culuğun en iyi savunuculuğunu yapıyorlar.

Yeni sömürgelerde milli demokratik, kapitalist emperyalist ülkelerde sosyalist devrimi daha doğrusu Proleter Dünya Devrimin reddeden anlayışlarıyla, (yukarıda göstermeye çalıştık.) Üç dünya'cılar, "devrimler çağı kapandı" diyen Gorbaçov'la aynı mevzide duruyorlar. "ortak Avrupa Evi"ni savunan ve onun bir parçası olmaya can atan Gorbaçov'un öncülleri Deng Siao Ping'lerdi, onun gibi bilcümle Üç Dünya Teorisyenleriydi. Şöyle diyorlardı.

"Biz Batı Avrupa'nın birliğini destekliyoruz. ve Batı Avrupa'nın güçlenmesini memnunlukla karşılıyoruz." (Pekin Rundschau S. 42/1976 sf: 13)

Emperyalistlerarası güç ilişkilerindeki dengesizliği tahlil etmek, nispeten daha geri olan emperyalistlerin desteklenmesi için yapılmaz. Rakiplerine karşı şu veya bu emperyalist birlik desteklenmez. Üç Dünya'cılar bunu yapıyorlar. Bu mantık şimdiki durumda ABD'ye karşı Japonya, Almanya, Fransa destekçiliğine götürür. Değişik kutuplaşmalara giden bugünün dünyasında hali hazırda ABD öne çıkmışsada ekonomisi alarm zilleri çalmaktadır. Japonya, Almanya emperyalistleri pusuda ve güçleri artıyor. Emperyalistler arası çelişkilerde saf tutan Üç Dünyacılar Lenin şöyle diyor.

"İki emperyalist güç ele alalım. Biri Afrika'nın

dörtte üçüne diğeri... dörtte birine sahip olsun. Modern demokrasinin görevi ne...hakim olanın...nede ötekini ... desteklemektir.

"Modern demokrasi ancak hiçbir emperyalist burjuvazinin kuyruğuna takılmadığı zaman... her ülkede emperyalist burjuvazinin yenilgisini istediği zaman, kendi kendine sadık kalmış olacaktır." (Lenin Eserler c.21 sf. 132. 133 Almanca Baskısı)

Batı Avrupa Birliği konusunda 1915'lerde Lenin şunlara işaret ediyordu.

"Kapitalizm şartlarında Avrupa Birliği sömürgelerin paylaşılması konusunda bir anlaşmadan öte birşey olmaz." (Lenin Eserler c.21 sf: 344 Almanca)

Avrupa Birliği Batı Avrupa emperyalistlerinin çıkarların garantiye almanın bir yoludur. Proletarya açısından bu birliğin getirdiği hiçbir menfaat yoktur. ML'ler böyle birlikleri desteklemez, ne anlama geldiğini ortaya koyar, teşhir ederler.

Üç Dünya Teorisinin bir başka çarpıtması da yeni sömürgelerdeki emperyalist uşağı güçlerin gerici-faşist iktidarlarını milli burjuva iktidarlar olarak gösterme safasasıdır.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında milli burjuva önderlikli hareketler geçici olarak iktidar olsada, uzun süre ayakta kalamazlar. Emperyalist dünya sistemi içerisinde bunlar kendi başlarına bağımsız bir yol tutturamazlar. Suriye, Libya, Irak gibi Doğu Perinçek'in Milli burjuva devletler olarak değerlendirdiği yerlerin gerçeği nedir? Suriye, Irak daha düne kadar siyasi-askeri mali olarak Rusya kontrolündeydiler. Mali alanda diğer emperyalistlerde önemli bağımlılıkları vardı.

Bu ülkelerde, bazı dönemler, emperyalistlerin denge tuturması, iktidardaki güçlerin birilerine yaslanarak, diğerinden pay koparma, sömürü payını arttırma biçiminde tutumlar almasına yol açmıştır. Bu durumda bakıp bu ülkelerin bağımsız olduğunu söylemek doğru değildir. bu ülkelerde milli burjuva iktidarlar çoktan emperyalizme teslim oldular. Mao şöyle diyor;

"Emperyalizm ölüme gitmektedir. Yaşamak için sömürgelere her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Bu yüzden emperyalizm herhangi bir sömürge veya yarıömürge ülkede burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulmasına izin veremez." (Mao Seçme Eser C. 2)

Kastedilen bağımsız kapitalist bir toplumdur. Finans kapital koşullarında, rekabetçi kapitalizm dönemindeki gibi, sermayenin ulusal pazarlar biçiminde ayakta kalamayışının nedeni, emperyalizm gerçeği kavranırsa, kolaylıkla anlaşılabilir birşeydir.

Doğu Perinçek'te günümüz dünyasında, mali

sermayeden bağımsız yaşayan ve uzun süredir böyle yaşamış olan milli burjuva iktidarlardan bahsetmektedir.

ANTI-EMPERYALİST OLMAK !

Sayın Perinçek kendilerinin üç dünya teorisinden kaynaklanan hatalarına (körfez savaşındaki tavırlarıyla v.b) yönelttiğimiz haklı eleştirileri sözümona etkisiz kılmak için bizim anti emperyalizmi sosyalizme indirgediğimiz, Milli Demokratik Devrimi anlayamadığımız, onu sosyalist devrimle karıştırdığımız suçlamalarına sarılıyor.

Eğer anti emperyalizm: emperyalistlerarası kavgada biri yanında yer almaksa, emperyalistlerin uşaklarının sömürüden aldıkları payı biraz fazlaştırmak için efendilerine karşı yaptıkları sözde "anti-emperyalist" mücadele, aslında emperyalist cephenin kendi iç sorunları çerçevesinde gelişir. Komprador burjuvazinin çelişkileri ve itirazları, emperyalizmin varlığına yönelik değildir. Tersine bu varlığı kollayıp devam ettirmek için gayret eder. Biz bu cins "anti emperyalistlerden" emperyalizme karşı mücadele cephesi oluşturma girişimlerinin, emperyalizmi geriletme yerine ikame edeceği ve anti-emperyalist hareketi sürekli oyalamaya ve hedeften saptırmaya götüreceğinin bilincindeyiz. Biz sömürge, yarı sömürgelerde milli demokratik devrimleri reddeden, bunun yerine, emperyalistlerin bazıları ve bu ülke egemenleriyle birleşmeyi öneren, böylelikle sınıf farklılıklarını yok sayan "anti emperyalistler"den değiliz. Biz, tarihi yaratan biricik gücün halk olduğu gerçeğinin yerine, "II. Dünya" emperyalistleriyle, "III. Dünya'nın" karşı devrimci iktidarlarını oturtan "anti emperyalistler"den değiliz. Kısacası biz, anti emperyalistlik değil anti emperyalistcilik oynayan Üç dünya teoricieninin, tezlerinin içerdiği "anti emperyalistler"den hiç mi hiç değiliz! Fakat yazımızda genel yönleriyle vurgulamaya çalıştığımız, Üç Dünya Teorisinin emperyalizm ve gerici kuyrukçusu tezlerine getirdiğimiz eleştirilere "bunlar anti emperyalizmi atlıyor" biçiminde karşı çıkılırsa susacak halimiz yok...

Lütfen! birbirimizi anlayalım!.. Hiddetlenip sağa-sola saldırmamanın hiç anlamı yok! Kim ne söylüyorsa, ortadadır. Devrimci proletarya ve ezilenler kimlerin neleri anlattığını kavrayacak ve sınıf çıkarları temelinde hareket edebilecek kabiliyeti kazancaklardır. Biz, bizim gibi ülkeler devrimi açısından neleri diyoruz? Doğu Perinçek neleri söylemek istiyor? Biz gerçek anti emperyalistliği ama sayın Perinçek, bunun sadece bir karikatürü olan anti emperyalistliği savunuyor. Önce neler

diyoruz, ona bakalım.

EMPERYALİZM VE DEVRİM

Emperyalizm finans kapital egemenliği ve te-kellerin öne çıktığı, sermaye ihracının başa geçti-ği, finans kapitalin dünya topraklarının bütünü-nü paylaştığı, dünyanın ezen-ezilen milletler biçiminde ayrıldığı gerçeklerini kapsamaktadır.

Emperyalist sistem, sosyalist devrimlerle de-mokratik devrimleri proleter dünya devrimi cep-hesi içinde birleştirdi.

Marks ve Engels'le mevcut olan, demokratik devrimde proletaryanın bağımsız rolü, Lenin'de devrimde proletaryanın demokratik devrimde hegemonyasının gerekliliği noktasına çıkarıldı. Burada, bu ülkelerde, proletarya ve köylülüğün devrimci iktidarı şiarı çıktı. Bizim gibi ülkelerde emperyalizmin uşaklarında devrimin hedefidir. Bunlardan başka, birde ulusal kapitalizm vardır, bunlar ilk etapta devrimin hedefi değil müttefiğidir. Bu devrimin sosyalist değil, burjuva-demokratik karakterli olmasının doğal sonucudur.

Demokratik devrim karakteri gereği genel ola-rak kapitalizme sermayeye karşı değil emperya-lizme onların işbirlikçilerine karşı bir pozisyon-dadır. Onun küçük burjuvazi, köylülükle geçicide olsa bir irade birliği vardır.

Bizim gibi ülkelerde, egemen güçler, emperya-lizm uşağı kompradorlar ve büyük toprak sahip-leridir. Devrim doğası gereği bu sınıflarada yö-nelir. Sömürücüler salt bu güçlerden oluşmasada, devrimimizin öncelikli hedefleri bunlardır. Emperyalizme bağımlı ülkelerde em-peryalizme bağımlılık ilişkilerine son vermek onların toplumsal dayanakları olan bu güçlere karşı mücadelelen geçmektedir.

Ve yine feodal kalınlara karşı mücadele dev-rimimizin önemli unsurlarından biridir. Diğer bir gerçek, faşist diktatörlük altındaki ülkemizde anti feodal-anti emperyalist mücadelenin aynı zamanda anti faşist veya politik özgürlüklerin kazanılması, demokrasi mücadelesi ile aynı ka-raktere sahip olduğudur. Burjuva-demokratik görevler atlanarak bizde proletarya devrimine geçiş olanaksızdır. Demokrasi bizde devrim so-runudur. Özgürlüğün kazanılması komprador burjuva ve büyük toprak sahiplerinin egemenli-ğine son verme ve demokratik halk iktidarının kurulmasını gerektirir.

Bahsettiğimiz bu demokrasinin güçleri, prole-tarya köylülük küçük burjuvazi ve milli burjuva-zinin sol kanadıdır. Emperyalizm ve uşakları devrimin hedefidir. Karşı devrim kutbunda yer alan bu güçler arasındaki sürtüşmelerin anlamı-

nı, daha önce kısaca izah etmeye çalışmıştık. Uşakların, efendilerine karşı tutumlarının ne-den anti emperyalizm olmadığını ortaya koy-muştuk. Bunu söylerken, hiçbir koşulda komp-rador burjuvazi ve toprakağalarının "anti emperyalist rol "oynamayacakları" biçimindeki sığ düşüncelere sahip olmadığımızıda belirte-lim. Fakat burada yine bunun bazı koşullarda olabileceğinin altını özellikle çizmek istiyoruz. Doğu Perinçek'in yaklaşımında atlanan işte altı-nı çizmek istediğimiz koşullar sözcüğüdür. Dev-rimci, demokrat, anti emperyalist değil, bizzat bu mücadelenin düşmanı, dolayısıyla hedefi olan komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının bazı tarihsel koşullarda anti emperyalist bir rol oynamalarını anti emperyalistlikle karıştırma-malıyız. Örneğin İngiltere uşağı Çan Kay Şek Japon işgali döneminde işgale karşı tutum aldı-ğı kesitlerde, güdükte olsa anti-işgalci, nispeten ileri bir rol oynuyordu. Kendisi, emperyalist uşa-ğı olsa da, o dönem Çin'i işgal eden somut bir güç sözkonusuydu. Emperyalizme karşı müca-dele o somutta öncelikle Japonya'ya karşı müca-dele noktasında yoğunlaşıyordu. İngiltere uşa-ğı Çan Kay Şek'in gerici menfaatleri içinde olsa bile aldığı anti Japon tutum, onun niyetinden, iradesinden bağımsız olarak ileri bir role sahipti. Komünistler elbette bunu görmezlikten gelemez-lerdi. Çan Kay Şek'in gerici-halk düşmanı karek-terini gözardı etmeden, o kesitle, dış çelişmele-rin baş çelişme olması gerçeğinde gereği olarak onunla bir yere kadar geçici anlaşmalara girdiler. Biz böyle durumları reddetmiyoruz. II. Dünya Savaşında faşist mihraka karşı diğer bazı em-peryalistlerle yapılan geçici anlaşmalarıda (yapı-lan diğer hatalara rağmen) kavırıyoruz. Yine bu-gün Kürdistan'da yaşadığımız gibi ittifakların muhtevada farklılaşması, Ulusal hareketin için-de bulunduğu özgül durumun bir sonucudur.

Dikkat çekmeden geçmek istemediğimiz şey, sözkonusu koşullarda oynanan bu rolden yola çıkıp onların anti emperyalist bir niteliğe sahip oldukları ya da olabilecekleri saplantısına düş-mektir. Emperyalizmin uşakları, efendilerinin dolaylı hakimiyet sürdürdükleri yeni sömürgeci-lik koşullarında emperyalist sömürüden belli bir pay alırlar. Emperyalistlerden doğrudan hakimiyetleri, ya da sömürgecilik koşullarında bu payı yitireceklerini bilirler. Böyle durumlarda efendi-lerine kafa tutuşlarını doğru değerlendirmek ge-rekir.

Milli burjuvazinin tutumu ise farklıdır. Kendisi sömürücü bir sınıf olsada, emperyalizmin ve uşaklarının baskısı altındadır. Gelişmesi, bunlar tarafından engellenmektedir. Dolayısıyla tüm ka-rarsızlık ve kaypaklığına rağmen anti emperya-

list bir niteliğe sahiptir. Perinçek'in dediği gibi, hiçte anti emperyalizmi meta ekonomisinin dışına çıkmakla eşitlemiyoruz. Proleter-sosyalist değil, burjuva-demokrat karakterli bu mücadelenin muhtevasını ve böyle bir mücadelenin güçlerini çok iyi biliyoruz. En tutarlı anti emperyalist tutuma komünistler sahip olsada, bu mücadelenin güçleri, sadece ML'ler ve proletarya değildir. Köylülük, küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı yeni sömürgelerde emperyalizme ve uşaklarına karşı yeni demokratik devrim mücadelesinin gelip-geçici; taktikdeğil, stratejik müttefikleridirler.

Doğu Perinçek'in karıştırdığı şey; "III Dünya" dediği ülkelerdeki yerli egemenleri haketmedikleri halde, bu müttefiklerin yerine koymadır. Bu yanlışlığının temelinde, onları, dünya devriminin güçleri arasına yerleştiren, Üç Dünya Teorisi oluşturmaktadır. Yeni sömürgelerdeki emperyalizm uşaklarını, Sun Yat-Sen'lerle karıştırmaktan vazgeçilmelidir!.. Yeni sömürgelerin Sun Yat-Sen'leri, tarihi olarak ileri bir davanın savunucularıdır. Bağımsızlığın savucularıdır. Sun Yat-Sen'ler, yeni sömürgelerde emperyalist uşaklarının değil, devrimci burjuvazinin temsilcisidirler. Onlar burjuva ütopyalara, sonuçta gerici dünya görüşüne sahip olsalarda, emperyalizme ve uşaklarına karşı bir tutum içerisindedirler. Yeni demokratik devrimin mücadele güçlerinden biridirler. Bu gerçeği yadsıyan Troçkist sol gevezeliği reddediyoruz. Ama yarı sömürge ülkelerin Yuah Şih Kay'larını emperyalist uşaklarını, Sun Yat-Sen'lerle karıştıran sayın Perinçek çamuru bize atsada, kendisi demokratik devrimi kavramıyor.

Emperyalizmin uşağı yerli egemenleri, devrimin hedefi olmaktan çıkaran ve hele hele; emperyalizmin dolaylı denetimindeki yarı sömürgelerde baş hedef olan bu güçleri emperyalizme karşı mücadele cephesinin bir unsuru olarak değerlendiren bir demokratik devrimden yana değiliz.

"Emperyalist ülkelerin burjuvazileri ile siyasal bağımsızlığını kazanmış ezilen ülkelerin burjuvazileri arasında bir çelişme vardır. Bu çelişme kaçınılmaz olarak politika sahnesine yansır. Ama ezilen ülkelerin başında bazen diktatörlükler bulunur" (Teori 11. 12. 26 abç)

Siyasal bağımsızlık değil ama her yönlü emperyalist dolaylı bağımlılığın sosyal dayanakları olan yeni sömürge ülke burjuvalarının emperyalistlerle olan çelişmesi anti emperyalizm değil, efendilerden biraz daha fazla pay alma kavgasını içerir... Duygusal değiliz. Emperyalizm noktasında tutum alısta, kriterimiz; diktatör olup olmamaları değil emperyalizme karşı hangi mevzide oluşlarıdır. Emekçilere baskılarına, emekçiler

üzerindeki diktatörlüklerine düşman olsakta, emperyalizme karşı mücadele mevzisinde iseler, bunları bu noktada destekler, ittifak gücü olarak bakarız..

Yani birilerinin anti emperyalist olup olmadığını belirlerken, biz: "Meta ekonomisinin akışına çıkmaya " ölçüt olarak görmüyoruz.

Kriterimiz,Emperyalizme karşı mı, değil mi sorusudur. Perinçek'le bu noktaya kadar beraber gözüksekte, özde, birbirimizle tamamıyla zıt noktalardayız. Çünkü o; Uşakların efendileriyle paylarını arttırmak için giriştiği çatışmayı da anti emperyalizm görüyor şu yada bu emperyalistin uşağının bir başka emperyaliste tutumunu da anti emperyalistlik olarak değerlendiriyor. Emperyalizmin uşağı yerli egemenlerle efendileri arasındaki çelişmeyi emperyalizmle Halk çelişmesiyle karıştırıyor.

Kısacası karşı devrimin kendi içindeki çatışmaların karakterini anlayamıyor. biz tüm bu noktalarda Sayın Perinçek'e tamamıyla karşıyız.

Emperyalizm'e karşı olan sınıfları (bir tek sınıfı değil) gerçekten çıkarları ve gelişmeleri emperyalizm tarafından engellenenler ve ona gerçekten düşman olanlar çerçevesiyle çiziyoruz!

Bu çerçevede, varlıklarını emperyalizme borçlu olanların yeri yoktur... "3. Dünya"nın egemenleri tamda böyledirler!..

Gerçekten Komün mü yoksa Perinçek mi anti emperyalizmi Sosyalizmle eşitliyor?...

Komünün değil, ama Perinçek'in pozisyonu budur!...

Aslında Perinçek anti emperyalizmle de değil, sosyalizmi, anti ABD'cilikle eşitliyor..

Geçmişte Sosyal emperyalizmin uşağı olarak ve sosyal faşist olarak değerlendirdiği Vietnam; Küba ağaları " Sovyetler'in piyasacı kapitalizme kapağı atması ile yalnız kaldılar. Revizyonist burjuvazinin gorbacov'cu değil, muhafazakar kanadının temsilcisi Brejnev'cilikte direnen bu kesimlerin anti ABD'ciliği, Perinçek tarafından "anti emperyalist" liğinde ötesinde, sosyalizmle taltif edildi. Demekki sosyalizmi savunma adına, anti emperyalistliği'de değil, Anti ABD'ciliği bayrak yapmak birilerinin Sosyalist değerlendirilmesi için yetiyor. Sosyalizmi bırakalım anti ABD'ciliğe anti emperyalistliğe indirgeyen yaklaşımlarada karşıyız.

Ne anti emperyalizm ve nede onların, mallarına karşı olmak sosyalistlik için hiçmi hiç yetmez.

Ve hatta biz; gerçek bir Demokratik Halk iktidarı, ve proletarya Diktatörlüğünü savunmayı da marksist leninist olmanın yeterli ölçütü olarak görmüyoruz, görmedik.

Proleterya Diktatörlüğünü savunmayı, bir geçiş dönemi olan tüm Sosyalizm dönemi boyunca

burjuvazi-proletarya arasındaki çelişmeden kaynaklanan sınıf mücadelesini her alanda sürdürme zorunluluğunu görme noktasına çıkarmayan, Proletarya iktidarı altında devrimi devam ettirme gerçeğini anlamayan, gereklerini yerine getirmeyenler M. L. olamazlar. Marksizm- Leninizm'in Mao Zedung ile ulaştığı yeni nitel seviyesini yakalayamayanların güzergahı: M L üzerine ne kadar yemin etselerde (!) sosyalizm değildir..

YENİ DEMOKRATİK DEVRİM

Komün, Doğu Perinçek'in suçladığı gibi, Dünya gerçeklerinden kopmuyor.. O, bu gerçeklere daha derinden vakıf olmaya, Dünyayı değiştirme mücadelesinde, Dünya Komünist Hareketinin deneylerinden çıkarılan zengin derslerle ileriye atılmaya çalışıyor. ML güzergahta yürümesini bildikçe Komün'ün önü açıktır, ama saptığında onun sonunda tabii ki çıkmaz olacaktır. Anahtar sorun çizgi sorunudur. Çıkışıyla birlikte formüle ettiği ML çizgi temelinde, bazı problemlerine hatalarına rağmen yürümeye çalışan Komün, kendi içindede amansız iki çizgi mücadelesi gerçeğiyle sürekli karşı karşıya olacaktır. Komünarlar bunun hem bilincinde ve hemde gereklerini yerine getirecek kapasitededirler. Komün çizgisinde, Doğu Perinçek'in söylediği gibi; Demokratik Devrimi Sosyalist Devrimle karıştıran, Demokratik Devrime Sosyalist devrim görevlerini yükleyen kargaşa yoktur. Hele, hele hiçte bazılarının söylediği gibi komün: sömürge-yarı sömürgelerde sosyalizme-sınıfsız topluma gidişin zorunlu durağı olan "Demokratik Devrim'i atlama" anlayışına hiç sahip değildir. Teoriyi, diğer konuların yanı sıra, Lenist devrim öğretisi noktasındaki katkılarıyla da zenginleşen Mao Zedung'un yeni demokratik devrim anlayışın savunduğumuzu herkes gibi Doğu Perinçek'te bilir..

Bilmesine bilir ama Komün'e sahip olmadığı şu yakıştırmaları da yapıştırmaktan geri durmaz.

"Komün'ün tutumu bugünkü gerçeğinden de kopmuştur.

"...Milli Demokratik Devrim, ekonomik planda bakıldığı zaman meta ekonominin dışına çıkmıyor.

"...MDD'in kendi programı anti-kapitalist değildir. Komün temel kavrayışlara hakim değil, bir çırpıda sosyalizme de değil, komünizme atlama anlayışı çıkıyor." (Teori 11. 12 sf: 34)

Komün böyle anlayışlara sahip değildir. sömürge-yarı sömürge ülkelerde devrimin baş hedefleri emperyalizm ve onların yerli uşaklarıdır.

Devrim bu ülkelerde öncelikle genel olarak kapitalizme, kapitalist özel mülkiyete yönelmez. Öncelikle emperyalizm ve uşaklarını hedef alır.

Devrimin proleter sosyalist değil Burjuva demokratik karakterli olmasının nedeni de budur.

Bu devrim ekonomik alanda emperyalistlerin, uşaklarının mülkiyetini sermayesini millileştirmede özel kapitalist girişimleri, zengin köylü ekonomisini vb. hemen başta ortadan kaldırmaz. Hatta tali de olsa bir yanıla milli kapitalizmle barış içinde, milli sanayinin geliştirilmesinde tecrübesinden yararlanır. Sosyalizme geçişin ön şartlarını yaratmak için, bunu yapmak zorunluluğuyla karşı karşıyadır.

MDD; kapitalizme genelde bayrak açan, anti kapitalist program temelinde yükselen, burjuvaziyi bütün kesimleriyle hedef alan bir devrimmiş gibi değerlendirme darkafallığına sahiplerin, Troçkist anlayışına Komün başından beri karşıdır.

Fakat Komün'ün Yeni demokratik Devrim anlayışı; devri geçmiş eski türden Burjuva Demokratik Devrimler gibi de değildir..

Mao'nun, Yeni Demokratik devrim anlayışı da bu gerçeğe dayanır.. Emperyalizme karşı çıkması, eski tipte kapitalist bir toplum ve burjuva diktatörlük yaratmayı değil, Proletarya önderliğinde bütün devrimci sınıfların iktidarı olan, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen Yeni Demokratik Halk iktidarını yaratmaya çalışması ile Yeni Demokratik Devrim, dünya proleter sosyalist devriminin bir parçasıdır.

Mao'cu Yeni Demokratik devrim ilk başlarda; emperyalizm ve uşaklarını alt etme ve buradan kaynaklanan görevlerin üstesinden gelme, hedefine sahip olsa da onun perspektifi bununla sınırlı değildir. Nihai perspektif, sosyalizm ve komünizmdir. Proletarya demokratik Halk İktidarında çakılıp, kalmak için değil durmaksızın sosyalizme geçmek ve komünizme yol alma perspektifiyle Yeni Demokratik Devrim'e önderlik eder. Perspektifinde sosyalizmi komünizm olmayanların; Demokratik Devrim'den sonra, "iş bitti" görev "Demokratik İktidarı. Yeni Demokratik İktisadi sağlamlaştırmaktır" şeklindeki anlayışları, devrimci proletaryaya yabancıdır. Proletarya bu yarı yol devrimciliğini reddeder.

Demokratik görevleri atlamaz, gereklerini tamamıyla yerine getirir. Ama o bunu yarı yolda kazığı çakıp durma perspektifiyle değil sosyalizme-komünizme gitmenin zorunlu bir hazırlığı perspektifiyle ele alır. Li Şia Şi'ler gibi "iş bitti" "herşey yolunda" demez. Sosyalist devrim hedefini gösterir, komünizme vermek için devrime devam eder.

Perinçek'in, "Ezilen ülke gerçeklerini kavraya-

muyorlar, proletarya dışında anti emperyalist sınıf görmüyorlar, MDD’i sosyalist devrim’le karıştırıyorlar, köylünün, ezilen milletlerin dünyasını kavrayamıyorlar” türünden uzayıp giden eleştirilerinin dayanıksızlığı, Komün’ün çizgisini bilenler için sır değildir. Yazımızda da gerçeğin ne olduğunu bir kez daha ortaya koymaya çalıştık..

Sosyalist Parti ve Perinçek, “ezilen ülke” vb. gerekçeleri dayanak yaparak bu ülkelerdeki komprador’ları, büyük toprak ağalarını anti emperyalist cepheye dahil ediyor. Bunu kabul etmediğimiz içinde, bizleri proletarya dışında anti emperyalist sınıf görmediğimiz, onun dışında bir anti emperyalizm tanımadığımız biçiminde boş yere suçluyor..

KUZEY-GÜNEY ÇELİŞMESİ

“Ezilen Milletler” gerçeğini bulandıran Sosyalist parti ve Perinçek’tir. “Kuzey-Güney çelişmesi” teorisile emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişme tanınmaz hale getirilmektedir. Biz kavramına değil bu teorinin özüne karşıyız. Lenin “Asya-avrupa”, “Doğu Batı kavramlarını kulanırlarken, Perinçek ve sosyalist Parti’nin yaptığı gibi yerli egemenlerle ezilenleri, karşı devrim ile devrimi bir bütün olarak göstermiyorlardı. Ezen ve ezilenleri, dost ile düşmanları bırakça vurguluyorlardı.. Sosyalist Parti’ye gelince o yeni sömürgelerdeki emperyalizmin dayanaklarını yani yerli egemenleri “Güney” adı altında aynı saftaymışlar gibi göstermektedir. Emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmeyi bulandırıyorlar dediğimizde anlattığımız budur. Bu çelişmenin, halklar kutbuna “Kuzey-güney çelişmesi” tesbitiyle yerleştirilmek istenen egemenlerin bu mevzide değil ama karşı devrim safında olduklarının altını bir kez daha çizelim..

Sosyalist Parti emperyalizmin “güney’e yani yarı sömürgelere yönelik politikasını şöyle açıklıyorlar.

“Güney ezilen ülkelerin iktidarları ya boyun eğdirilmeli, tamamen teslim alınmalı ya da (bu saldırıya karşı çıkarlarsa) ortadan kaldırılmalıdır.” (Eylem 8. Sf. 9 abç)

Üç Dünya teorisin yarı sömürgelerdeki iktidarları bağımsız, milli burjuva iktidarlar olarak gösteren anlayışını ele almıştık.. Bu teoriden kopmadığı için Sosyalist Parti’de rotayı şaşırmaktadır. Gerçek şudur ki, bu ülkelerdeki iktidarlara zaten boyun eğdirilmiştir. Bu iktidarlar teslim alınmıştır. Emperyalizmin dayanakları olan söz konusu iktidarları emperyalizme karşı mücadele gücü göstermek doğru değildir.

Körfez krizi döneminde, Irak’ın tutumu vesile-

siyle Doğu Perinçek iktidarlariyla birlikte III. dünya’ya şu rolü biçiyordu.

“Bu olgu emperyalizme karşı halk devrimlerinin ve üçüncü dünya ülkelerinin bir manevra alanı olduğunu, emperyalizme karşı mücadele edebileceklerini ve başarılar kazanabileceklerini gösterir.” (Yüz Yıl 3 sf: 20)

Burada sorun “III. Dünya” denilen ülkelerde ezilenlerin emperyalizme karşı mücadelede başarılar kazanabileceklerin bu ülke topraklarının çelişkilerin derinliğinden ötürü devrim için son derece elverişli objektif koşullar ihtiva ettiklerinden değil, yerli egemenlere biçilen misyonun gerçeği ifade etmediğindedir.

Hasan Yalçın yerli egemenlere biçilen misyonu daha da açarak şöyle diyordu.

“Yoksullar dünyasının bir parçası (...) Türkiye’nin önünde başı dik şerefli bir üçüncü dünya ülkesi olmak fırsatı duruyor” (Yüzyıl 6 sf: 7)

Egemeni-ezileni ile birlikte Türkiye’yi emekçiler dünyasının bir parçası olarak göstermek, Devrimci Proleter sınıf bakışına değil Üçüncü Dünya Teorisine mahsustur. Emperyalizme karşı “başı dik, şerefli” bir mücadeleyi proletarya ve ezilen halklar yürütüyorlar, yürütebilirler. Yerli egemenlerden böyle bir mücadele beklemek boş bir hülyadır.

Türkiye’den ezeni ezileni ile birlikte şerefli bir mücadele beklemek “Kuzey-Güney çelişmesi teorisini” ile uyumludur. Türkiye egemenlerinin emperyalist uşağı karakterini, karşı devrimci niteliğini görenler ise onlardan “şerefli” tutum göstermelerini beklemeyeceklerdir. Sınıflararası ilişki ve çelişkilerden devrim karşısındaki yerlerinden değil, Kuzey’limi, Güney’limi gibi nereli olduklarından bakarak meseleleri çözmek, ML’lerin mantığı olamaz. Proletarya gibi burjuvazide enternasyonal bir sınıftır. Kuzey denilen emperyalistler, sadece yerkürenin o bölgesinde yaşamıyor. “Güney”de de yaşıyorlar. “Güney”deki iktidarlar üzerinden varoluyorlar. Güney’in Bush’ları olan, Demirel, Özal, Mübarek, Esaf’ları emekçilerle beraber aynı kaba koymaktan vazgeçmelidir. Çıkarları birbirine temelde zıt olan sınıfları görelim. Kuzey-Güney teorileriyle bunları bütünmüş göstermek emekçilerin bilincini karartmaya hizmet eder. Körfez krizi döneminde Sosyalist Parti bizat genel başkanları Ferit İlsever aracılığıyla şu çağırıyor yapıyordu.

“Dış çelişkilerin şiddetlenmesi iç güçlerin yeniden mevzilenmesine yol açıyor” denilerek, emperyalizme karşı mücadele cephesinin güçleri ilan ediliyordu.

“Özal kliği dışında tüm anti emperyalist anti militarist ve demokratik güçler” (Yüzyıl 6)

Yani Demirel’li, Ecevit’li, İnönü’lü, Türkeş’li,

Erbakan'lı cephe!..

TİKP'nin "milli birlik" siyaseti bu seferde Sosyalist Parti tarafından savunuluyordu. Savunulmaması için hiçbir neden yok.. Çünkü TİKP'de, Sosyalist Parti'de işaret ettiğimiz siyasetlerin kaynağını oluşturan üç Dünya Teorisini savunmada ısrarlıdır Üç Dünya Teorisi, "III. Dünya"nın gerici iktidarlarını hedef değil, dost olarak görüyordu. Onları da yoksullar dünyasının bir parçası ilan ediyordu. 3 Dünya Teorisinin bir unsuru olan "Kuzey-güney çelişmesi" ile Sosyalist Parti'de bunu ispatlamaya çalışıyor. Sorunlara sınıf bilinci ile değil hangi coğrafyada yaşandığı kriteriyle bakılmasını isteyen Perinçek'in.....tek devrimci çıkış budur." (Yüzyıl 3 sf: 19)

Bu, soruna, emperyalizme karşı mücadele açısından bakmayı ifade etmez. Emperyalizme karşı mücadeleyi, komprador emekçisiyle aynı rafa koyan bir anlayış sağlıklı ifade edemez. Devrimci sınıf bilinci proleter enternasyonalist yaklaşım tutarlı olan "Güney bilinci"ne hiçte gerek yoktur..

Ezen-ezilen milletler gerçeğinin görülmesi için devrimci sınıf bakışı yeterlidir. Güney bilincinin yapmak istediği ise, Üçüncü Dünya'nın karşı devrimci iktidarlarını devrimin mevzisi göstermektir.

Üç Dünya Teorisinin eleştirisinde bu anlayışın sakatlığını ve neden reddedilmesi gerektiğini genel yönleriyle de olsa ortaya koymaya çalıştık.. Doğu Perinçek ne kadar red ederse etsin TİKP'nin de, Sosyalist Parti'ninde hatalarının kaynağını Üç Dünya Teorisi oluşturmaktadır. Sosyalist parti olumsuz gelenekten kopmamakta direnir. Arzumuz, arkadaşların bu hatalarını aşmalarıdır. Eleştiride amacımız, hataları göstermek, aşılmasına yardımcı olmaktır.

Önümüzdeki sayılarda Sosyalist Parti'nin yanlış bulduğumuz bazı temel konulardaki görüşlerinin eleştirisini sürdüreceğiz. ■

(*) Uluslararası komünist hareket içinde ve ilkimizde bazı örgütler ve kişiler, Deng'ci Üç Dünya Teorisi'ni karşı devrimci olarak değerlendirip redderken, bu teoriyi farklı bir içerikle sahiplenmektedirler. Özellikle Filipin ve Peru Komünist Partileri gibi devrimci mücadelede başarılar kazanmış partilerin savunduğu Üç Dünya anlayışı Dengci teoriden öz itibariyle farklıdır. Aydınlik grubunun ve onun devamı olarak Sosyalist Parti, Dengci Üç Dünya Teorisi'nin takipçisi ve savunucusu olduklarından eleştirilerimizin hedefi bunlardır. Bizce bu teorinin gerçek özünü anlamayan arkadaşların, anlayışları yanlıştır. Ancak bu iki anlayış arasında öz itibariyle farklılık vardır.

21 MAYIS'TA KARADENİZ'E NARTLAR'DAN İKİ ÇELENK

İnsanları vatanlarından söküp atabilirsiniz; ancak, vatanlarını kalplerinden çıkaramazsınız.

29 Aralık 1890, 350 Amerikan yerlisinin Vounded Knee (Yaralı Diz)'de katledildiği gündür. "Beyaz adam gelir; biz ölürüz" diyen kızılderililer, beyazlarla uzun yıllar eşitliksiz bir savaşa tutuştular ve bu katliamdan sonra yenilgiyi kabullenip "rezervasyon" adı verilen çorak bölgelere yerleştirildiler. Artık her 29 Aralık'ta kızılderililer atalarının topraklarında yine at koşturuyor ve bugünü hüznüyle anıyorlar.

Mayıs'ın 21'i çoğumuz için baharın herhangi bir günüdür. Hiçbir farklılığı yoktur. Çerkez halkı içinse büyük bir yıkımın hatıraları, Mayıs'ın bu güzel zamanlarının içinde sessiz ağıtlar yakar.

Farklı nüfus yoğunluklarında, dünyanın birçok ülkesinde yaşamaya zorlanmış Çerkezler için; 21 Mayıs önemli bir gündür. (x) Sıcak denizlere inme ve sonucunda "Dünya İmparatorluğu" kurma ideolojisindeki Çarlık Rusyası ile savaşan Kuzey Kafkasya'nın otokton halkı Çerkezler, 21 Mayıs 1884'ü bir dönüm noktası olarak anarlar. Bu tarihten itibaren Çerkezler'in (özellikle Abaza, Adige ve Ubıhlar'ın) çok büyük bir bölümü anavatan Kuzey Kafkasya'yı terk etmeye başladı. Yolculuk Osmanlı İmparatorluğu topraklarına doğru ve büyük oranda Karadeniz üzerinden yapıldı.

Balkanlardan Arap çöllerine kadar dağıtılan bu insanlar, gerek yolculuk sırasında, gerekse yerleştirildikleri bölgelerde ağıtlar yakılacak ölçüde ölümler yaşadılar. Korkunç bir yıkıma uğradılar.

1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nda da "politika bilmezliklerinin" bir kez daha kurbanı olup, bu seferde Balkanlar'dan sürüldüler; kötü adam oldular. Kuzey Kafkasya'da kalanlar ise özerk cumhuriyet ve bölgelerde varlıklarını sürdürdüler.

Bugün, Türkiye'de yaşayan 6 milyon, Kuzey Kafkasya'daki 5 milyon Çerkez, 21 Mayıs'ta Karadeniz'e hüznü iki çelenk bırakıyor. Ve "dünya Kültür Moza-yığı" içinde diğer halklar kadar -ne eksik ne fazla- yerlerini almak istiyorlar.

Çerkez halkı kimseden şefkat beklemiyor. Demok-rasi, daha fazla demokrasi istiyor bu insanlar. Hem anavatanlarında hem de sürgündeki kardeşleri tek çarenin "gerçek demokrasi" olduğunun bilincini taşıyor-lar.

(x) 21 Mayıs 1864'den beri Çerkezler anavatanları Kuzey Kafkasya dışında başta Türkiye Ürdün ve Suriye olmak üzere, İsrail, Irak, Mısır, Yugoslavya, Almanya, Hollanda, İngiltere ve ABD gibi pekçok ülkede varlıklarını sürdürmeye çabalamaktadırlar.

İstanbul Kafkas Kültür Derneği
Yayın Komisyonu Adına
Yaşar GUVEN

MESUD BARZANİ'YE BEŞ SORU

1 Kürtler Kuzey Irak'ta özgürlüklerini kutluyorlar. Bu barış ne kadar sürer acaba?

Kürdistan'ın bu durumunu bir yıl daha koruması için elimizden geleni yapacağız. Ancak Birleşmiş Milletlerin bunun için burada kalmaları şart. Gözlemciler geri çekilir çekilmez Irak birlikleri tekrar burada olacaktır. Buda katliam ve yıkımın yeniden başlaması demektir. Birleşmiş milletlerin vakaletinin kesinlikle uzatılması lazım tabii ki Kürdistan'ın politik bir çözüm kesinleşene dek.

2 Saddam ile kötü tecrübelerinize rağmen neden tekrar otonomi görüşmeleri yapıyorsunuz?

Çünkü başka seçeneğimiz yokta ondan. Biz Irak'ın toprak bütünlüğünü tehlikeye sokmak istemiyoruz. Otonomi görüşmeleri yaptığımız ve bağımsızlık istemediğimiz müddetce merkezi yönetimi kabul ediyoruz demektir. Kürtlerin kendi kaderlerini tayin etmeleri haklarıdır, ancak buna şiddetle ulaşamayacağız. Almanya yada Sovyet halklarındaki gibi bizim içinde olanaklar çıkarsa bunlara tabii ki sarılacağız.

3 Saddamı devirmek için Irak'taki muhalefetle her türlü kooperasyona karşı mısınız?

Irak muhalefeti, yani Şiiler ve tüm diğerleri ile görüşüyoruz ve ilişkilerimiz arkadaşçadır. Ancak altını çizerek şunu belirtmek isterim: Kürtler kendilerini muhalefetin Saddam'ı kendi çıkarları için devirmelerinin aracı durumuna sokmayacaklardır. Her ortak işin bizim davamız açısından getirecekleri önceden açık olması lazım.

4 "Kurtarılmış bir Kürdistan'ın" Türkiye ve İran'daki Kürtler için anlamı nedir?

Bütün kürtlerin otonomi hakları vardır, ancak özellikle şu an bunu şiddetle sağlamaktan kaçınmak lazım, bu bizi de tehlikeye sokar. Türkiye'nin seçimlerimize telaşlı bir reaksiyon göstermesini anlayamıyoruz. Biz Türkiye'nin bizdeki demokrasiyi desteklemesini bekliyoruz, bizi sabote etmesini değil. Ayrıca PKK da şunu kabullenmek zorunda: Eğer Türk ordusuna karşı mücadele ediyorsa bunu kendi topraklarında yapsınlar, bizde değil. PKK'nın eylemleri, Türklerin bizim ülkemize saldırmasına davetiye çıkarıyor.

5 Kürdistan'ın iç güvenliğinin sağlanması için peşmergeler birleştirilecekler mi?

Bütün Kürt partileri ortak çalışma anlaşması imzaladılar. Kürt hareketinin parçalanmasını hele hele şu an kaldıramayız. Aynısı Peşmergeler için de geçerlidir. Peşmergeler belli bir kumandanlık altına sokulacaktır. Seçimin ana hedefi kendimizi organize etmektir. Daha profesyonel yapı ve insanlara ihtiyacımız var.

Barzani ile bu görüşmeyi yapan Sibylle Hamann - Erbil

20 Mayıs 1992 KURIER (Avusturya'da yayınlanan günlük gazete)'den tercüme edilmiştir

ZAFER PERU HALKININ OLACAKTIR!

Aşağıdaki yazı, 16 Mayıs 1992 Cumartesi günü İsviçre'nin Zürih Şehrinde Peru Konsolosluğu önünde, Perulu devrimcilerle İsviçreli, Latin Amerika, Türkiye ve Kürdistanlı devrimciler tarafından gerçekleştirilen, "Peru Komünist Partisi'yle Dayanışma, Savaşesirlerine Karşı Sürdülen Kanlı Saldırıların Durdurulması İçin Kamuyu Oluşturma" gösterisinde yapılan konuşma metninin çevirisidir. KOMÜN okurlarının ve TÜR- KİYE- KÜRDİSTAN Devrimci Demokratik Kamununun bilgilendirilmesi amacını taşımaktadır.

M. CEM

PERU'DA DEVLET, ORDUSU VE POLİSİYLE, LİMA ŞEHRİNDEKİ "KASTRO KASTRO" HAPİSHANESİNE SALDIRDI

Peru'nun meşru olmayan devlet başkanı faşist Fujimori, güvenlik güçleri ordu ve polisin yardımıyla başkent Lima'nın yanbaşında, Kanto Grande'deki "Miguel Kastro Kastro" hapishanesinde tutuklu bulunan savaş esirlerini imhe etti. Halk savaşının ısıldayan bir mevzisi haline gelen bu hapishanede, entellektüel, devrimci savaşçılar ve (PKP) Peru Komünist Partisi'nin üyesi kadın ve erkek savaşçılar tutuklu bulunuyorlardı. Emperyalizmin uşağı Fujimori'nin hapishanelerindeki savaş esirlerine karşı uyguladığı yoketme saldırıları ta Ekim 1981'den beri devam etmektedir. Fujimori ve ordunun bu katliamlara gerekçe olarak ileriye sürdükleri şey ise, Alan Garcia Perezin Faşist yönetimin 1986 yılında 300 savaş esirini katlettiği dönemde ileri sürülen şeylerin aynısıdır. Fujimori ve gerici güvenlik güçleri zaten çoktan beri anayasa dışı karakterlerini açığa vurmuş ve faşist yüzlerini göstermişlerdir.

I. YÜKSEK GÜVENLİK HAPİSHANESİ "KASTRO KASTRO" KATLİAMININ KRONOLOJİSİ

Asker ve polislerden oluşan gerici kolluk kuvvetleri 6 Mayıs 1992 günü akşamı "Kastro Kastro" hapishanesini kuşatma altına almaya başladılar. Ve aynı gece 1A kadınlar koğuşunu ele geçirmeyi denediler. Bir helikopter desteğinde ve 1500 kişiden oluşan gerici kolluk kuvvetlerinin bu saldırısı 20 saat sürmüştür. 7 Mayıs 1992 perşembe günü Peru İçişleri Bakanı, kadınlar koğuşuna yapılan saldırıyı açıklayarak ka-

bullenmiştir. Bu saldırı sırasında iki polis ölürlen 20'nin üzerinde kadın savaşçı yaşamını yitirmiştir.

8 Mayıs 1992 cuma günü çeşitli araçlarla gelen yeni askeri yardım, 6 Mayıs 1992 gününden beri orada hapisteki yakınlarının akibeti hakkında haber bekleyen, anne, baba, baci ve kardeşlerden oluşan tutuklu yakınlarını korku ve paniğe kaptırmıştır.

9 Mayıs 1992 günü asker ve polislerden oluşan gerici kolluk kuvvetleri şiddetli bir saldırıyla "Kastro Kastro" hapishanesinin, kadın ve erkek savaş esirlerinin bulunduğu 4 B koğuşunu ele geçirmeye karar vermiştir. Gün boyu yüzün üzerinde patlama olmuş, aynı gün sekiz erkek ve beş kadının cesedi Lima'da bir Hastaheneye sevk edilmiştir. Tutuklu ve Mahkum aileleri Hastaneye sevk edilmeyen 80 nin üzerinde ölünün cesedini talep etmiştir. Bu sayılar cellat Fujimorinin katlettiği savaş esirlerinin sayısının dahada yüksek olduğunu göstermektedir.

11. PERU BASINI KATLİAMIN SUÇORTAĞI, ULUSLARARASI BASIN TARAFKİT TUTUM VE YANLIŞ BİLGİLENDİRMELERLE KATLİAMIN DESTEKLEYİCİSİDİRLER.

Peru basını uzun süreden beri, Üniversitelerde, İşçi ve yoksulların oturduğu semtlerde ve Hapishanelerde düzenin sağlanması için askeri bir müdahalenin yapılması yolunda yayınlar yaparak, kamuoyu üzerinde Psikolojik önhazırlığı üstlenmiş ve yalan ve uydurma haberlerle bu katliam için zeminin hazırlanmasında en önemli rolü oynamıştır. Peru basınının sahtekarlığı yine Peru Televizyonunun 9.cu Kanalında gösterilen ANEL TOWNSEND'indokümantal Filmin-

de herkes tarafından açıkça görülmüştür. Peru Basını 19 Haziran 1986 yapılan Katlim öncesinde ve sonrasında olduğu gibi, bu seferde aynı yalan ve çarpıtmalarla suçortaklığını sürdürürken şu yalanları yaymaya çalıştırmıştır: "Kastro Kastro" Hapishanesi IŞIKLI YOL'un kontrolü altındadır." "PKP Hapishanesi yönetmektedir." "Hapishane görevlileri IŞIKLI YOL'un bulunduğu koşullara girememektedir." vs.vs

ANEL TOWNSED'in dökümental filmindeyse görülenler basının bu söylediklerini yalanlamaktadır. Filmde; görevlilerin otoriter tutumlarını, hapishaneyi nasıl kontrol altında tuttuklarını ve tutukluları nasıl bir disiplinle hergün yoklama yaparak saydıklarını gösterilmektedir.

Bu sıkı kontrol ve disiplin altında nasıl olurda savaş esirleri hapishaneyi kontrol altında tutabilirler?

ULUSLARARASI BASININ TARAFCI VE DESTEKLEYİCİ TUTUMU ÜZERİNE:

Dünya ve özellikle Demokrasi havarisi, İnsan hakları savunmasında Şampiyonluk yapan Avrupanın "tarafsız" Televizyonları ve Gazeteleri her konuda olduğu gibi, Peru ve Peru Hapishanelerinde işlenen Katliamlar üzerine söylediklerinde ve yazdıklarında "Objektif" olmak yerine tarafsız bir tutum takınarak Fujimori ve onun gerici Kolluk kuvvetlerinin işlemiş olduğu insanlık suçuna ortaklık etmişlerdir. Birkaç Avrupa Televizyon ve Gazetesinin "Objektif" davranma tavrı dışında tüm geri kalanları Fujimori yönetiminin söylediklerinin aynısını tekrarlamaktan öte bir iş yapmamışlardır.

"Neutrale" (tarafsız) İsveçrenin, tarafsız gazeteleri geçiren iki büyük Gazetesi (Tages-Anzeiger) Günlük Haberler Gazetesi ve (Neue Züricher Zeitung) yeni Zürich Gazetesi, yazdıklarını iki satırla yetindikleri yetmiyormuş gibi Peru Ordu görevlilerinin yaymaya çalıştığı yalanları önplana çıkartarak yapılan Katliamı örtbasetmeye çalışmışlar ve Katliamın suçortaklığında üzerlerine düşen görevi en iyi bir şekilde yerine getirmişlerdir.

III. SAVAŞESİRLERİ VE POLİTİK TUTUKLULAR; ÖRGÜTLÜ ve DİSİPLİNLİ BİR HAPİSHANE YAŞAMINDA ÖRNEK TUTUM.

Peru'da Karşı- devrimin kabul etmek istemediği ve hazmedemediği şey; Savaşesirlerinin ve politik tutsakların Hapishanelerde, disiplinli, düzenli ve örgütlü bir yaşam sürdürmeleridir. Savaşesirlerinin Hapishane şartlarında, olağanüstü yaratıcılıklarla, Elsanatları üretmeleri,

Okuma-yazma öğrenmeleri, çeşitli Hastalıkların iyileştirilmesinde kullanmak üzere çeşitli bitkileri yetiştirmeleri konusunda gösterdikleri sınırsız azim ve çabalarıdır. Peru gericiliği bir türlü anlıyamıyordu; Nasıl olurda Mahkumlar böyle kendi yaşamlarını onlara ihtiyaç duymadan hiçbir yerde görülmemiş bir düzeyde sürdürebilirlerdi. Oniki yıldan beri Belaunde, Alan Garcia Perez Hükümetleri döneminde olduğu gibi Faşist Fujimori yönetiminde Mahkumlardan bekledikleri Moralmen yıkılmış, Hastalıklı, düzensiz, umutsuz ve remoralize olmuş bir şekilde yaşamalarıdır.

Savaşesirlerinin ışıldayan bir mevzi haline getirdikleri "Kastro Kastro" Hapishanesinde sürdürdükleri yaşam biçimi başka bir Hapishanede görülmemiş olduğu gibi, hele hele Emperyalist ülkelerin Lüks ve Psikoloğlu Hapishanelerinde hiç görülmemiş birşeydir.

Bunun için Peru'nun gerici yönetimi, şöyle diyerek katliamlara gerekçe olarak PKP'ye yeni yönetici ve kadrolar yetiştirilen alanlar haline getirilmiştir." "PKP- Işıklı Yol eylemlerini bu Hapishanelerden yönetmektedir."

Fujimori ve onun gerici bağlaşıklarının hedefi, Politik Mahkumları ve onların sürdürmüş oldukları mücadelenin en üst biçimi olan Halksavaşını Peru Halkının desteğinden mahrum ederek izole etmek ve bu hedefe varabilmek için de ışıldayan mevziler haline getirilmiş olan "Miguel Kastro Kastro" Hapishanesindeki parıldayan ışığı söndürmektedir. Böylece Hapishanelerde gerçekleştirilen katliamlarda imha edilen Savaşesirlerinin ve savaşçıların sayısını gizlemektir.

Peru'da süren ve hergün dahada zafere yaklaşan Halk savaşının gelişimini ve güçlenmesini engelleyemiyen, karşı-devrimci güçler bu yeni kanlı intikam saldırılarıyla Halkı katletmeye yönelmişlerdir.

Tüm Demokrat İsviçreliileri, Göçmenleri ve Devrimci güçleri, Fujimorinin bu yeni katliamına karşı çıkmaya, Savaş esirlerinin yayamlarının kurtarılabilmesi için dayanışmaya ve Peru Halkı üzerinde oynanan bu oyunları açığa çıkarmaya çağırıyoruz.

SAVAŞ ESİRLERİNİN YAŞAMINI KURTARMAK İÇİN KATLİAMA KARŞI ÇIKALIM!

KAHROLSUN FAŞİZM ve HALKIN KATİLİ FUJİMORİ!

YAŞASIN 12 YILDIR PERU'DA SÜREN HALK SAVAŞI!

UNUTULAN BİR ADADAKİ İŞGAL

Kıbrıs'da neler oldu? Neler oluyor? Kıbrıs'lı her aydının kulağında "Çav Bella" marşının ilk mısrası tınılıyor. Bu tını 18 senedir devam ediyor. Ve aydınların artık duymak istemedikleri mısralar şunlar;

"İşte bir sabah uyandığımda

Çav Bella

Elleri bağlanmış bulduğum yurdumun

Her yanı İŞGAL altında!"

Evet, İŞGAL! Acı ve hüznün verici bir kavram. 1878'de ada İngiliz sömürgesine bırakıldıktan sonra İngiltere'nin böl-yönet politikası uygulanmaya konuldu. Bu uygulamaya ihtiyaç duyulmasının nedeni, İngiliz sömürgeciliği Kıbrıs'ta tehlikeye girmesiydi. Bu arada sürekli gelişen Rum burjuvazisi sürekli tehdit unsuru olmaya devam ediyordu. Aradan çok kısa bir zaman geçtikten sonra Rum burjuvazisi ilk ürününü ortaya koyuyor. Bu ürün EOKA adlı faşist bir çeteydi. Amacı adayı Yunanistan'a bağlamaktı (ENOSİS) İngiliz valisinin böl-yönet politikasının ürünlerinden biri EOKA diğeri ise Türklerin önceleri VOLKAN, daha sonra isim değiştirerek kurdukları faşist bir çete T.M.T (Türk Mukavemet Teşkilatı). TMT'nin amacı adayı Türkiye'ye bağlamaktı. Tabi her iki çete amaçlarını gerçekleştirmek için de kan akıttıyordu. Kıbrıs'ı bir hava alanı gibi gören emperyalist İngiltere artık son oyununu oynamaya karar verir ve adadan çekilir. 1960 yılında Türk-Rum yurtseverlerinin çabalarıyla Kıbrıs Cumhuriyeti kurulur. Bu cumhuriyete garantör olan üç devlet (Türkiye- Yunanistan-İngiltere) dışarıdan gelecek saldırılara karşı korumakla yükümlüydüler. Bu arada EOKA'ya Yunanistan'dan, TMT'ye de T.C den subaylar gizlice iştirak ediyor, halkı bölmeye çalışıyorlardı. Çatışmalar T.C'nin ve Yunanistan'ın yardımlarıyla büyüdü ve 1960 da kurulan ortaklık kısa bir süre sonra bozuldu. Adada artık bir kaos vardı. Çok geçmeden T.C ordusu 20 Temmuz 1974 sabahı adanın kuzeyine asker çıkartarak işgali Yunanistan'dan önce başarmış. Ada şu an iki bölümden oluşuyor. Güneyde Rumlar, Kuzeyde de Türkler var. Artık bu iki bölgeyi küçük adada güvercinler uçmuyor. Adanın güneyinde ve kuzeyinde farklı farklı oluşumlar görünmeye başlanıyordu

işgal sonrası Güney Kıbrıs'ta yaşayanlar kendilerine Kıbrıs Cumhuriyeti derken kuzeyde yaşayanlar önceleri Kıbrıs Türk Otonom Devleti ardından Kıbrıs Türk Federe Devleti en son olarak da Kuzey Kıbrıs'taki bu isim bulma hobisinin nedeni bir diktatörlük hevesi olan bir şahıstan kaynaklanmaktadır. Bu şahıs Rauf Denktaş'tır. R. Denktaş yönetimi adayı bölmek için uğraşan bir diktadır. Tabi bu diktanın arkasındaki en büyük güç T.C dir. Şu an Kuzey Kıbrıs'daki meclisin üçte ikisini R.D nin savunucusu Ulusal Birlik Partisi (UBP) teşkil etmekte ve binbir düzenbazlıkla 1974'den beri önce toplum lideri, sonra devlet başkanı şimdide Cumhurbaşkanı sıfatıyla sahnelerde dolaşıyor.

Ve Adanın Kuzeyinde T.C Ordusu Bulunuyor!

Evet dostlar, küçük bir adanın çok kısa özetlenmiş bir tarihi Kıbrıslı devrimciler her zaman merak etmişlerdir. Acaba Türkiyeli devrimciler-demokratlar ve yurtseverler, "Kıbrıs'da İşgal Var! diye bağrıldığında neden seslerini çıkartmıyorlar? 1970'lerde Türkiyede okuyan yüzlerce Kıbrıslı devrimciler "Adanın kurtuluşu Türkiyedeki Devrimden gelir" diyerek canları pahasına savaşarak birşeyler yapmaya çalışırken Türkiyeli devrimciler ne zaman "Kıbrısın kurtuluşu Türkiye devrimindedir" dedi? Bunları söyleyebilmenin tek aracı artık sosyalist dergilerdir. Kıbrıstan sizlere bir çağrı var:

Yoldaşlar!

Gelin Kıbrıs gerçeğini kamuoyuna birlikte sunalım. Dergilere Kıbrıs hakkında bir şeyler yazalım. Çünkü Kıbrıs'ta bir AÇIK İŞGAL var!

NE YUNANİSTAN NE TÜRKİYE!

YAŞASIN KIBRIS SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ!

Yeni Oluşum Dergisi adına
Hasan BİLGEHAN

Bir panelin ardından

Sevgili Dostlar!

Bir süre önce komünar gençlik olarak biz ve Serketin taraftarlarının birlikte düzenlediği panel hakkındaki izlenimlerimi dergimiz Komün'de yayınlamak üzere sizlere gönderiyorum.

Dostlar!

Panelin gündemi genel olarak gençlik sorunları teşkil ediyordu. Komünar gençlikten, (bizden) bir arkadaşın açılış konuşmasını ve panelin gündemiyle ilişkin, yürütme ve yöntemiyle ilgili bazı önemli ve tabi ki dinleyici kitlenin uyulması için bazı açıklamalarda bulunduktan sonra ilk konuşmacıya sözü verdi.

İlk konuşmacı Serketin taraftarlarından bir arkadaştı. Konuşmasının ilk bölümünde genel hatlarıyla gençliğin sınıfsal boyuttaki tanımını yaptı, gençliğin ayrı bir sınıf olmadığını, ama var olan sosyal sınıflardan, sınıfların yalnızca bir kategorisi, onların içerisinde belli bir tabakayı teşkil ettiğini söyledi. devamla var olan yapısı gereği toplumsal yaşamda kategorik yapısına uygun şekillendiğini doğru bir şekilde gençliğin tanımını irdeledi.

Serketin'ci arkadaşımız, gençliğin toplumsal yaşamdaki tanımlamasını ayrıntılarıyla irdeledikten sonra genel hatlarıyla gençliğin sınıfsal ve ulusal boyuttaki durumuna değindi Arkadaşımızın şu görüşleri ve örnekleri oldukça çarpıcıydı. Türkiye gençliği 12 Eylül'den sonra devrimci mücadeleden soyatlandığını ve toplumsal sorunlara ilgi duymadığını, soyut bireyci bir kimliğe büründüğünü gözlenirken, Kürdistan gençliği, özellikle Kürdistan bölgesinde Türk sömürgeci güçlerine, soy kırıcı politikalarına karşı gelişen ulusal ve sınıfsal mücadelede aktif bir şekilde yer almasına karşın, Türk gençliği üzerindeki baskının dozajı daha hafif olmasına rağmen mücadeleye katılımı çok zayıf olduğunu söyledi. Arkadaşın dediğine kuşkusuz katılmamak elde değil milli zulmün, vahşetin hat safaya ulaşarak devam etmesine rağmen Kürdistan'da gelişen mücadele içerisinde yer alması arkadaşın vermiş olduğu çarpıcı örnek bu durumun en çıplak kanıtıdır.

Serketin'ci arkadaşın T.C.'nin eğitim sistemine de kısaca değindi özellikle Kürt gençliğine uygulanan eğitim sistemi tamamen asimilasyon politikasına dayanıyor. Kürt ulusu ve tabiki gençliği kendi öz dilini konuşmadığını, İtalyan ceza kanununa dayanan T.C.'nin faşist yasalarıyla gençliği faşist eğitime tabi tuttuğunu, bu durumun tüm sömürge ülkelerde sömürgeci devletlerde uygulanan, ve baş vurulan eğitim anlayışı olduğunu söyledi. Konuşmasının birinci bölümünde ayrıca dünyadaki

gelişmelerinde gençlik üzerinde olumsuz etki yarattığını ve özellikle başta Sovyetler Birliği tüm Varşova paktına bağlı ülkelerde gelişen toplumsal alt-üst oluşumlar, "sosyalist" sistemlerin çöküşü kapitalizmin yeniden dünyada rakip güç olarak sahneye çıkışı ve tabiki emperyalist burjuvaziye bağlı basın, yayın ve tüm iletişim araçlarıyla sosyalist düşünceye karşı salvo ateşi püskürtmesi, yoğun karalama politikasına yönelmesi gençliğin toplumsal mücadeleye yönelişini engelledi ve güvensizliğini artırdığını söyledi ve devamla bu gelişmelerin sonucu olarak gençlik büyük bir siyasal kimlik bunalımı arayışına girdi. Sonuç olarak güncel bazı konulara değinerek konuşmasının birinci bölümünü tamamladı.

İkinci konuşmayı Komünar Gençlik'ten bir arkadaşımız yaptı. Arkadaşımızın genel olarak Serketin'ci arkadaşın gençlik ile ilgili yaptığı tanımlamaya katılarak ek bir kaç açıklayıcı tezler ileri sürdü ve devamla kısaca gençliğin tarihsel gelişimini, ve mücadelesinin tarihçesine değindi. Türkiye ve Kürdistan tarihinde gençlik mücadelesinin Mustafa Suphi'lerin dönemine kadar uzandığını ve bu dönemde Kemalizmin çıkarttığı faşist bazı yasalara karşı gençlik mücadelesinin kitlesel muhalefeti olduğu ve dahası 1 Mayıs bayramında işçi-gençlik omuz omuza birlikte kutladığını M. Suphi'nin kurduğu TKP çizgisi doğrultusunda sınıf mücadelesinde gençliğin yer aldığını bir çok demokratik kitle kuruluşu kurulduğunu "Amele Taal-i Cemiye-ti" sosyalist düşüncenin kitleler içerisinde propagandasını yapan derneklerin kurulduğunu söyledi. Ancak gelişen toplumsal muhalefette rahatsız olan Kemalistler takrir-i sükun yasası ile demokratik mücadeleyi geliştiren işçi sınıfı, gençlik ve diğer kesimlerin kurum ve kuruluşların kapatıldığını söyledi. Özellikle Mustafa Suphi'lerin tertiplenen kalleşçe bir tezgahla öldürülmesinden sonra Parti'de de sağa doğru bir yozlaşma başladığını 1926'lara gelindiğinde partiye çöreklenen Şefik Hüsnü revizyonist çizgisinin hakim hale gelmesiyle birlikte sol eğilimli gençliğin mücadelesinde bir durgunluk yaşandığını belirterek gençlik mücadelesine hareketlilik kazandırılması düzenle hesaplaşmaya girişilmesi bazında bir ivme kazandırma gayreti göstermedi. Uzun bir sessizlikten sonra 60'lar gençlik mücadelesinde yeniden hareketliliğin yaşandığı bir dönem oldu. Bu dönemde reformist-revizyonist grupların öncülüğünde teşkilatlanan gençlik mücadelesinde kitleselleşme olduğu 70'li yıllara gelindiğinde gençliğin reformist-revizyonist kabuğu kırarak nitel boyutta değişiklik içerisine girerek radikal

bir çıkış yaptığı belirtildi. 71 Askeri faşist darbesinden sonra gençlik mücadelesinde nicelik olarak bir durgunluk yaşandıysa da bu durgunluk sürecinin, pek uzun vadeli olmadan yerini tekrar hareketlilik sürecine bırakmış 74-79 arası gençlik mücadelesinde kitlesel ayaklanmalar, gösteriler, işgaller düzeyinde eylemlilik yaşanmıştır. 80 askeri hareketinden sonra genel devrimci durumun gerilemesine paralel olarak gençlik mücadelesinde bir gerileme görüldüğünü devamla özellikle dünyadaki siyasal konjoktür genelde ülkedeki gençlik mücadelesinde izler bırakmıştır. Bununla birlikte devrimci örgütlerde de gençlik örgütlenmelerde de genel olarak ideolojik haklarında varolan yanlışlıklardan dolayı tahmin edilmez, onarılmaz yıkımlara sebebiyet oldu. Kendisini sosyalist olarak gençliğe lanse eden örgütlenmelerin teorilerinin iflasi, gençlik üzerinde büyük bir güvensizlik ortamı yarattı. Oysa sözkonusu çevrelerin, düne kadar sosyalist olarak lanse ettiği ülkelerde sosyalizmden geriye dönüş süreci 1956'lardan itibaren başlamıştır. Yeni yıkılan sistem sosyalist sistem değil, bürokratik burjuva diktatörlüklerdir. İflas eden revizyonist teoridir. Bütün bu nedenlerden ötürü 80'den sonra genelde devrimci durumda özelde gençlik mücadelesinde bir durgunluk yaşanmış üniversiteli gençlik üzerindeki baskı ve çok yönlü yozlaştırma politikaları gençliğin mücadelesini olumsuz yönde etkilemiştir. Burjuvazinin mevcut politikalar sonucu araştıran, sorgulayan ve başkaldıran bir gençlik yerine boyun eğen bir gençlik yaratılmaya çalışılmaktadır. 1984'lerden sonra gelişen devrimci duruma paralel olarak gençlik mücadelesinde yeniden bir hareketlilik yaşanmış öğrenci gençliğin akademik demokratik istemleri doğrultusunda okul işgalleri gibi sokak gösterileri türünden eylemlerde bulunmuş, ancak istenen ivme kazanılamamıştır.

İkinci bölümde Serketin'dan bir arkadaş konuştu. Konuşmasının önemli bölümleri şunlardır. Günümüzde gençliğin önünde çözülmesi gereken yığınla sorun var. Ancak gençlik bu sorunların çözümünü yönünde müdahaleci değildir. Oysa Türkiye ve Kürdistan tarihi günümüz gençliğin mücadelesine ışık tutacak zengin bir mirasa sahip. Bu tarihi miras iyi değerlendirildiğinde toplumsal mücadele de daha başarılı olunacaktır. Toplumsal sorunlarda olduğu gibi davranış ve düşünce alanında sağlıklı adımlar atıldığında mücadelede başarıyla olunacağı kuşku götürmez bir gerçektir. Konuşmasının ikinci bölümünde ise arkadaş; Kürt gençliğinin eğitim, sosyal ve siyasal sorunlarına ve düzeyine değindi.

Türk burjuvazisi Kürt gençliğine zor ve işkencelere tabi tutarak ülkelerinden sürgün etmiş Türkiye'nin çeşitli şehirlerinde zorla tutarak öz dilinde, sanatından, toplumsal değerlerinden kısacası toplumsal yaşamlarından koparmak istemiştir. Ayrıca

işkollarında Kürt gençliği en geri hizmetlerde ve aynı zamanda en ağır işlerde çalıştırılmıştır. Buna karşılık gençlere düşük ücret verilmiş işkollarında çalışan Kürt gençliği bütün olayların nedeni gösterilerek işten uzaklaştırmalara maruz kalmış yoksulluk ve sefaletle terk edilmiştir.

Konuşmanın ikinci bölümünde Komünar gençlik'ten arkadaş aşağıdakileri söylemiştir;

"Gençlik sosyal ekonomik ve psikolojik sorunlarla boğuşmaktadır. Özellikle ekonomik sorunlarını çözemeyen gençliğin psikolojik olarak ruhsal çöküntüye girdiğini görüyoruz. Bu kesimin sorunlarını diğerlerinden daha çok ve karmaşıktır. Bu yüzden birçok genç devrimcilere ve değişik yerlere sığınma eğilimi içerisindedir. Bu tip yönelim içerisinde olan arkadaşların tavrı devrimci mücadele için sağlıklı değildir. Devrimci mücadeleyi kişisel sorunlarını çözüm yeri olarak gören arkadaşlar devrimci mücadele de başarılı olamazlar. Kürt gençliğinin üzerindeki baskı daha da katmerlidir. Kürt gençliği fabrikalarda ve diğer işkollarında işverenler tarafından ucuz işgücü olarak kullanılmaktadır. Ayrıca sınıfsal ulusal baskıya tabi tutulmaktadır. Ve böylece toplumsal değerlerinden kopartılarak yozlaştırılmışlardır."

Son bölümde ise genel hatlarıyla öğrenci gençlik diğer gençlik arasında büyük bir kopukluk olduğunu devrimci demokratik gençliğe bu tabloyu ortadan kaldırmak görevi düştüğünü belirtti. Panelde en olumlu yön geçmişten farklı olarak dar grupçuluğun terkedilerek farklı anlayışlardan arkadaşların samimi bir hava içerisinde dostça tartışması idi. Bu panelin diğer devrimci sosyalist gruplara örnek olması gerekmektedir.

Hüseyin Erdem

SERKETİN

AYLIK SİYASİ DERGİ ÇIKTI !

2. SAYI BAYII VE KİTAPÇILARDA

- ★ KAVRAMLAR GERÇEKLER :
"BÖLÜCÜLÜK"
- ★ KOÇGİRİ'DE TOPAL OSMAN VAHŞETİ
VE GÜNÜMÜZDE TOPAL OSMANLAR
- ★ K.KÜRDİSTAN NÜFUSU VE
TÜRKİYE'DE KÜRT NÜFUS
- ★ K.KÜRDİSTAN
SOSYALİSTLERİNİ PROGRAM
VE BİRLİK TARTIŞMALARI -2-

İsteme Adresi : Gençtürk Cad. Mahmudiye
Çeşmesi Sk. Şamdancı İş hanı No.18/6
Şehzadebaşı / İst. Tel : 511 75 30

ETKİNLİKLER

Nisan-Mayıs etkinlikleri

Kürt halkının mücadele ve başkaldırı günü olan Nevroz'a ilişkin Komünar Gençlik İstanbul'daki üniversitelerde kuşlama yaptı, afiş yapıştırdı. İstanbul Esenler metro çıkışında 21 Mart günü Devrimci Partizan, TIKB, Parti Yolu taraftarları yolu ateşe verip, "Biji Newroz, Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları attılar. Metronun dağılma saati olması ve eylemliliğin merkezi bir yerde konmasından dolayı eylemlilik geniş ilgi uyandırdı. TKEP taraftarları eylemin hazırlık aşamasında yer alırken, çeşitli engellemelerden dolayı gösteriye katılım sağlayamadılar.

1 Mayıs öncesi gerek Dergiler Platformu, gerekse Komün çalışması olarak 1 Mayıs'a yönelik birçok afişleme özel sayı dağıtımı eylemliliği gerçekleştirildi. Çalışmalar sırasında Komün imzalı 5.000 özel sayı dağıtılırken 1000'e yakın yapışkanlı çıkartma halindeki Komün imzalı afiş İstanbul'un çeşitli yerlerine yapıştırıldı. Dergiler Platformunun afişlemesi sırasında 40'a yakın kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların bir kısmı, Siyasi Şubeye götürülüp hakaretlere ve çeşitli baskılara maruz kalırken, bir kısmı da Savcılık tarafından tutuklandı.

17 Nisan günü İstanbul'da katledilen Devrimci-Sol militanlarının cenazesine hemen hemen her devrimci çevreden yüzlerce insan katılım için Karacaahmet Mezarlığı'na gitti. Mezarlığa gidenler otobüsten iner inmez sopadan geçirildiler. Kitleye vahşice saldıran polis, yüzlerce kişiyi yaralarken, bu kişilerin birçoğunu kimliklerini alarak serbest bıraktı. Onlarca kişi ise 14 gün gözaltında tutuldu. Polis boğaz köprüsünün ayağında gözaltına aldığı insanları dahi hiç bir neden göstermeksizin 14 gün baskı altında tuttu. Cenaze günü İstanbul polisinin büyük önlemlerine ve ayırmsız saldırılarına karşı insanlar Karacaahmet mezarlığının çevresinde toplanabildiği yerlerde sloganlar atarak gösteri yaptılar. Komünarlar da cenazeye katılmak için Karacaahmet mezarlığına gitti. Giden arkadaşlarımız içerisinde yaralananlar ve 14 gün gözaltında tutulanlar oldu. Gözaltındaki devrimciler baskılara açlık greviyle cevap verdiler.

18 Mayıs 1992 günü İstanbul Yıldız Üniversitesi kantininde Komünar Gençlik ve Devrimci sosyalist Gençlik Hareketi diğer devrimci gruplarında katılımıyla İbrahim Kaypakaya anma forumu düzenledi. Yaklaşık 70 öğrencinin katıldığı forumda Komünar Gençlik DSGH, YCK (Kürdistan Gençlik Birliği)'den birer konuşmacı söz aldı. Üniversitenin her yanı afiş duvar gatezesi ve yazılarla süslenmişti. Konuşmalar sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Şehid Namire. Söz onurdur, Onuru çiğnetmeyiz" sloganlarıyla kesildi. Bu Yıldız Üniversitesi'nde 80 sonrası düzenlenen ilk İbrahim Kaypakaya'yı anma formuydu. Forumda Komünar Gençlik adına konuşan bir komünar; Devrim için ölenlerin bizlere öğrettiği değerlerden bahsetti. Konuşmasında ayrıca devrim şehitlerinin ve İbrahim Kaypakaya'yı anlamanın ve yaşatmanın yolunun onu bugüne taşıma ve eksikliklerini aşmaktan geçtiğini belirtti.

24 Mayıs 1992 günü yaklaşık 400 kişinin katıldığı "Mayıs'ı Uğurlarken Gezisi" düzenlendi. Mayıs ayı içerisinde düşen devrim şehitlerinin anıldığı gezide Devrim Şehitleri ve Komün adına birer konuşma yapıldı. Geziye İşsizler Derneği, Parti Yolu, Gülenbağ, Gültepe dernekleri mesaj iletiler. Çeşitli sanatçıların türküler söylediği tiyatro, folkoyunları topluluklarının gösteri yaptığı gezide, davul-zurnayla katılanlar çoştular, şarkılar söylediler. ■

KIBRIS'TA 1 MAYIS

1 Mayıs her yıl olduğu gibi bu yıl da kutlandı. Bu kutlama farklı istemler doğrultusunda olsa da. Cumhuriyetçi Türk Partisi ve partiye yakın sendika, kurum ve dernekler "Demokrasi, Barış, Federasyon istemlerini dile getirmek" için Lefkoşa'da 200 kişinin katıldığı bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Yürüyüş ve mitinge Dev-İş, Ktams, Ttös, Bes, Emek-İş Koop-Sen, Petrol-İş, Devrimci Genel-İş, Kıbrıs Türk Barış Derneği, Yurtsever Kadınlar Birliği, Barış ve Federal Çözüm için kadın hareketi, Devrimci Gençlik Derneği ve Karikatürcüler Derneği katıldı. Geçmiş yıllara göre daha sakin geçen yürüyüşten sonra, 1 Mayıs etkinlikleri için Kıbrıs'a gelen DİSK Başkan Yardımcısı Rıza Güven ilk konuşmayı yaptı. Konuşma sırasında kitlenin "1 Mayıslar Salonlara Sığdırılmaz!" diye slogan atılması Rıza Güven'in konuşmasını sık sık kesiyordu. Rıza Güven'den sonra söz alan Kıbrıs Türk Amme Memurları Sendikası (KTAMS) Başkanı Ahmet Uzun, çalışanların birlikteliğinin daha da pekiştirilmesi durumunda güzel yarınlara ulaşılabileceğini ifade etti. Daha sonra Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası (KTOS) Genel Sekreteri Ahmet Derya, Belediye Emekçileri Sendikası (BEŞ) Başkanı Mustafa Kemal Arif, Devrimci İşçi Sendikası (Dev-İş) Genel Başkanı Hasan Sarıca birer konuşma yaptılar. Alanda bulunan halk, Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) ve Yeni Kıbrıs Partisi Genel Başkanlarının mesajları okunduktan sonra dağıldı. Miting sırasında çok sayıda sivil ve resmi polis dikkati çekenler arasındaydı.

Öte yandan 1 Mayıs'ı "işçi mücadele günü" olarak kutlayan YKP, işçi ve öğrencilerinde desteğini alarak Güzelyurt'ta yürüyüş ve miting düzenledi. Yürüyüş ve mitinge parti üyeleri haricinde, Türkiye'den gelen işçiler, çeşitli sendika, kurum ve dernek üyeleri ve Magosa Yüksek Öğrenim Gençliği Kültür ve Dayanışma Komitesiyle Devrimci Yükseköğrenim Gençliği (Dev-YOG) katıldı. Yürüyüş sırasında Dev-YOG'un "işgallere son" sloganı dikkat çekerken, "Tallimatla yönetilmeye hayır!", "Bu memleket bizim!" sloganları dikkat çekenler arasındaydı. Daha sonra kitleye bir konuşma yapan YKP Genel Başkanı Alpay Durduran, dünyada ve Kıbrıs'ta barış özlemlerini dile getirdi. Miting alanında marşlar ve şiirler miting alanındaki kitleyle birlikte okundu. Bu arada polisler de hiç boş durmadı. Göstericilerin büyük bir çoğunluğunun fotoğraflarını çektiler.

Evet, Kıbrıs'ta 1 Mayıs kısaca böyle geçti. Kimi kurumlar yalnızca işçi liderlerini yanına alarak, kimisi de tabanı alarak kutladılar. Ama kitleler 1 Mayıs'ı fırsat bilerek adanın işgal altında olduğunu bu "gün"de daha gür bağırdılar. Kıbrıs'ta bulunan devrimci-demokrat ve yurtseverler "işçi demokrasisini" ve "bağımsız Sosyalist Kıbrıs" istemlerini işgal kuvvetlerinin yüzüne vuracağını bundan sonra yalnız 1 Mayıs'larda değil her zaman vurmaları gerektiğini savunuyorlar. Tabii ki bu da Kıbrıs açısından oldukça iyi bir ilerleme. ■

MAYIS'A DAİR

Yaşam ve ölüm zıtların birliğinin temsilcisi! Şüphesiz her yaşam ölümü içinde barındırıyor ve her ölüm yeni yaşamlara kaynaklık ediyor. Ancak her ölüm, ölümsüzlüğe atılan bir adım mı? Her biyolojik varlık ölsede toprağın altında böceklerle çiçeklere hayat veriyor. Ancak biyolojik olarak her son sonsuzluğun başlangıcı mı? Elbette hayır! Kimler hayal etmedi ki sonsuzlaşmayı, kimleri ürpertmedi ki ölüm düşüncesi? Bu düşünceyle koskoca saraylar, hanlar, hamamlar, kiliseler, camiler yaptırıldı çalışanların sırtından. Ancak sadece insanlık tarihinin büyük atılımlarına katılanlar insanlığı ileriye götürmek için can pahası mücadele edenler bilinçlere isimlerini kazıdılar. Adına yapılmış bir sarayı, kilisesi olmadığı halde, ne büyük bir yankıdır Spartaküs! Şeyh Bedrettin, Torlak Kemal, Borkluc Mustafa, Pir Sultan Abdal, saray kapılarında isimleri yazmıyor. Ancak düşünen beyinde terli adelede kısacası emekçilerin bilincinde isimleri yer etmiş, hala anılıyorlar. Fransız devriminin "kudurganları" (Enrage) Paris Komün'ünün barikat savaşçıları Ekim devriminin kızıl atlıları, Faşizme karşı dövüşüp onu toprağa gömen çeşitli uluslardan partizanlar, Çin devriminin isimsiz neferleri ve yeryüzünde milyonlarca kilometre karede eşitlik, özgürlük, ekmek için toprakla kucaklaşmış on milyonlarca devrimcinin yaşamları, anılarda taptaze. İnsanlık onların yaşamları ve idealleri ile övünüyor. Emperyalizm, bu idealleri isimleri ve yaşamları karalamak için ne kadar çaba sarfetsede boşuna. İsimler silinmedi, silinmeyecek!

İşte binlerce Deniz, bugün 19-20 yaşında, Ulaş, Mahir, İbrahim, Mazlum, Haki büyüdüler, boy atıldılar, savaşın içindeler, yaşıyorlar, yaşıyorlar.

Yaşayan bunca yozlaşma bencillik, bireyselleşme içerisinde fedakarlık, kolektif için kendini adama, halkını çıkarsız ve fütürsüz sevmek, atılım ruhu, büyüklerin masallarından değil, yaşamın içerisinde öğrenme ve değiştirme çabasıdır. Deniz'i, Mahir'i, İbrahim'i öne çıkaran onların sadece ortamlarını anlama yetenekleri de-

ğildir. Kendileri ile birlikte yola çıkmış, 68'in büyük harmanında harmanlanmış, büyük çöşküler yaşamış, "dünyayı değiştireceğim, ben bu pisliğin ortasında yaşamak istemiyorum" deyip ileri atılmış binlercesi arasında, kitlelerin ruhunu kavrama ve onları yönlendirme sanatının kişiliklerinde en çok bütünleştiren onların olması ve bunu yaşamları pahasına giriştikleri eylemlerle kanıtlamalarıdır. Devrimciliğin sadece, ağır oturaklı görünüp bol bol emekten bahsetme işi değil, bir sevgi, bir coşku, bir kavrayış ve yaşam biçimi olduğunu bizzat yaşamlarındaki karelerle ispat etmiş olmalarıdır.

Hepsinin ortak özelliği gençlikleridir. Bilimsel kavrayışları ister istemez derin değildir. Ancak önsezileri güçlüdür. Duyargalar sonuna kadar açıktır. Çünkü onlar kah ODTÜ'de kah fındık mitinglerinde kah anti emperyalist gösterilerde, bazende Munzurun eteklerindedir.

Halka koşma onunla bütünleşme bizzat onun içinde onu dönüştürme perspektifi hayata geçirilmiştir.

Statükolar ve durağanlık başdüşmanlarıdır. Sürekli gelişme arayışı kendilerini çevreleyen iç ve dış duvarları yıkma eylemliliği devamlıdır. Kendilerine dayatılmak istenen koşulları kabullenip kenara çekilip beklemezler. İleri atılmak için fırsat kollarlar. Fırsatı buldular mı tüm güçlerini ve enerjilerini kullanırlar.

"Milli demokratik devrim" tezlerinden "Atatürk'çü, bağımsızlıkçı düşünce"den, "toprak devrimi"nden, "Türkiye İşçi Partisi"nden, "Fikir Kulüpleri"nden geldiler. Dünyayı kavrama biçimleri ve tezleri bugün büyük oranda aşılmıştır. Kendileri yaşıyorsa, o statüko düşmanlıkları ve yeniyi arayan ruhlarıyla şüphesiz 20 sene evel ki noktalarını beğenmeyeceklerdi. Bizzat yaşamları buna güzel örnektir. Her birinin, özellikle de İbrahim Kaypakkaya'nın düşünce evrimine baktığımızda bunu çok iyi görürüz. FKF'den TKP/ML'ye giden yolda başlangıçla sonuç arasında büyük değişiklikler vardır. Şüphesiz 24 yaşında katledilmiş olmanın eksikliği ile birlikte tezlerinde halkını seven düzenden nefret eden ve düzeni değiştirme savaşımını örgütlü bir biçimde yapmaya çalışan bir devrimcinin berrak ve birçok noktada yerinde tespitleri görülür.

Onun kemalizm'le giriştiği hesaplaşmaya, Türkiye Devrimci Hareketi ancak, 12 Eylül sonrası girebilmiştir. Hatta, çok kitap okumuş ve yazmış aydınlarımız, İbrahim Kaypakkaya'nın tezlerinde yaklaştıklarında, dünyayı yeniden keşfettiklerini ilan etmişlerdir.

Kürt sorununa ilişkin kavrayışını Kemalizm'den etkilenmiş diğer devrimci önderliklerden çok daha ileri olması bir şans değil, bizzat doğru ideolojik kavrayışına sahip olmasındaydı. Aynı zamanda Munzurlar'da, Malatya'da, Urfa'da tanıştığı binlerce Kürt yoksul köylüsünün, yaşamı anıları, istekleri onun bu noktada döneminin en ileri tespitlerini yapmış olmasının nedenlerindendir.

72 çıkışında THKP-C ve THKO'nun parti ve cepheyi anlama biçimlerine göre İbrahim'in kavrayışının çok daha Leninist modele uygun olması onun bilimselliği ve Kültür Devrim'inden başkan Mao'dan ÇKP'den öğrenmesinden gelir.

Kollektif yaşamda eleştirici olma ve eleştiriyi günlük yaşamın bir parçası haline getirme onda bir anlayış olarak yerleşmiştir.

İlkel olma, disiplinli ve koordineli çalışma, yoldaşlarını harcama değil kazanma, onları doğru yerlere ve doğru işlere sevk etme gibi özellikleri öne çıkmıştır.

Diyarbakır zindanlarındaki örnek direnişi de yukarıda belirtmeye çalıştığımız özellikleri ve bunlara ek olarak sayabileceğimiz sayısız niteliklerin bir toplamıdır. Bu direniş Deniz'lerin idam sehpasında haykırışı, Mahir'lerin ölümle kucaklaşan, çatışmasıyla paralellik gösterir. Deniz'in tavrı idam sehpasındakilere, Mahir'inki çatışmada direnenlere, İbrahim'inki işkencedeki öfkesini sloganlaştıranlara örnek olacaktır.

Burada 17 Nisan 1992'de savaşıarak düşen Devrimci-Sol savaşçıları özel olarak anmak gerekiyor. Onlar, Mahir'in, Deniz'in, İbo'nun geleneğine uygun davrandılar, teslim olmadılar, çatışarak öldüler. Bir kez daha devrimci kararlılığı inisiatifi sergilediler. Düşmanlarını o kadar korkuttular ki Göztepe'de bir apartmanın en üst katında üç kişi oldukları halde, bin kişiye yaklaşan düşman kuvvetlerini bu eğitilmiş insan avcılarını, devrimci irade ve kararlılıklarıyla paniğe uğrattılar. Ölümüne insan avcıları tarafından havaya ateş açılarak kutlandı. 11 Devrimci Sol savaşçısının direnişi, devrimci direniş geleneğinin kopmaz bir halkası olmuştur. Her şartta önderlerimizin bize miras bıraktığı devrimci kararlılık ve onun vazgeçilmez parçası olan siyaseti ve ideolojiyi en son haliyle kav-

HATİCE DİLEK

O, güzel özgür günlerin savunucusuydu.

O'nu yüreğimizin olanca coşkusunda yaşattık yaşatacağız.

Ailesi ve Arkadaşları

ramamız son nefesimizde bile düşmanı çılgına çevirmemizi ve sonsuzluğa ulaşmamızı sağlayacaktır. Devrim yolunda düşenleri anmanın en iyi yolu da şüphesiz anmayı böylesi noktaları bilinçlere kazıyarak bir kazanıma çevirmektir.

Devrimin kızıl karanfillerine saygılı olmak günümüzün sorunlarını çözebilecek bir perspektifle donanmaktan geçiyor. Egemen sınıfların, moral taktik ve saldırı üstünlüğünü elinde bulundurduğu bir dönemden geçiyoruz. Mevcut hükümet yarattığı beklentiler ve çizdiği "şevkat" "insanietlik" tabloları ile büyük destek alıyor. Bir yandan devrimcilere gittikçe artan dozda şiddet uygulanırken devrimin seçkin kadrolarına yönelik infazlardan hasılat diye bahsediliyor. Yargısız, sorgusuz infazlar, sivil polislerin kışkırtması ve organizesi ile bayraklı sevinç gösterileri icra ediliyor. Kitle örgütlerinin tamamına yakını kapatıldı. Her devrimci demokrat eşittir terörist, mantığına sahip faşist Türk egemenleri aynı mantığı emekçilerde sıringa etmeye çalışıyor. Kürt hareketi zorlu bir dönemeçte, olması bu durum egemenleri azdıran bir diğer faktör.

Dünya çapında "yeni dünya düzeni" diye ortaya konulmaya çalışılan, zorbalık halkları birbirine boğgazlatırken, kapitalizmi emekçilerin kaderiymiş gibi göstermeye çalışıyor. Türkiye devrimci hareketi toparlanamış durumda. Yeni yeni yükselmeye başlayan işçi sınıfı hareketinin başına geçecek konumda değil. Kısacası dışarıdan ve içeriden kuşatılmaya, yokedilmeye çalışılıyor. Durumumuzu değiştirmenin ve bizden önce düşenlere yaraşır bir hayat sürmenin yolu, aynı şeyleri tekrar etmeyi redetmekten yeniye ulaşmaktan, hayatı kavramaktan ve yeni anlayışlar geliştirmekten geçiyor. Aksi takdirde devrimcileri anma büyük dokunaklı sözler yığınınından ibaret olur ki buda anmada devrimci bir tarz değildir. Yaşamda devrimci olmak, önce kendine karşı devrimci olmayı gerektiriyor. Eski çürümüş yanlarımızı etkisizleşmiş düşüncelerimizi atmalıyız. Önce kendimizle daha sonra çevremizle hesaplaşma içerisinde olmalıyız. Bize dayatılan yaşam biçimini reddedelim. İçinde yaşadığımız düzenin her bir parçasını irdeleyelim. Örgütlü çözüm için birlik olanaklarını zorlayalım. Kapitalizm insanlığın son durağı olamaz. Devrim demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yeni 1917'ler 1949'lar gelecektir. Bu geleceği geçmişten öğrenerek hep birlikte yaratalım. ■

ÜÇ NAR

Bizde
Yılan ıslığı gibi ısır ırmak
Üç şahin gölgesi düşer uçuruma
Çatılmış üç tüfek
Üç nar goncası

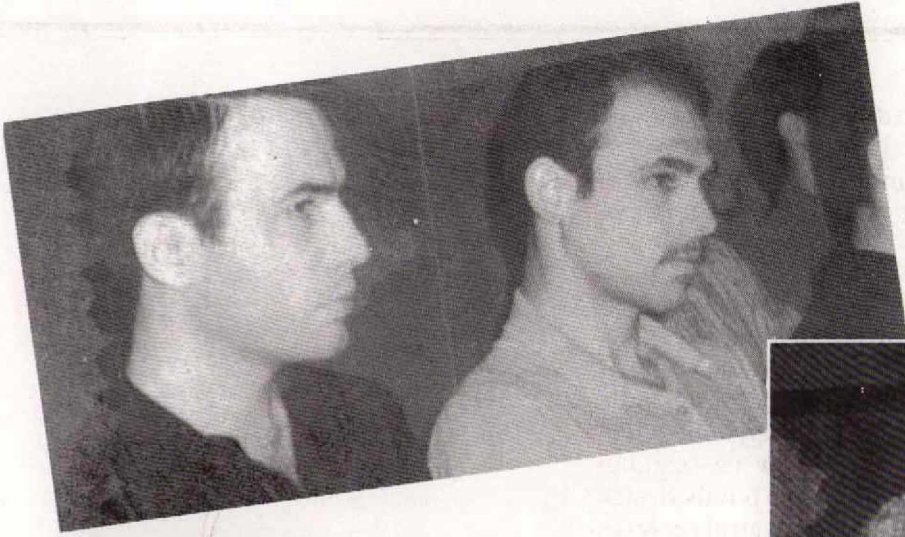
Bir bakarsın
Gepegenceciktir sis
Aç kurt gözlerinden
daha derin
Usul delişmen
Ve esrarengiz

Bir bakarsın
Üç şafak gelir geçer
Üç çatalı bir yılan dili gibi
Üç mağrur gece
Koyakları tarazlar sonra
namlular
Büyür dağların hükmü

Adettir
Siste oylum oylum olur
yiv-set dumanı
Dağların sınırında yiter ikisi
Birisi upuzundur
Sahipsiz öyle yatar
Yaklaşır bakarsın ki
Dil kökünde üç mermi
Alınçatında
İman tahtasında
Kafa tasında
Açılmış üç nar
üç ağıt

Dersin ki olağandır
Fırat gürler
Dicle gürler
Her yiğit bir vatanır
Vurulunca bir güle düşer ensesi
Dağ dağ yankılanır
Çılgılığının fütursuz nişanesi

Muzaffer Oruçoğlu

ONLAR DİRENMENİN VE KAVGANIN ÖRNEĞİDİR

